

Cô gái đeo lục lạc

Mỹ Hạnh

Chương 1:

Sáng sớm tinh mơ, tiếng lục lạc reo veo trên đường . Những chiếc xe bánh mì đẩy hơi dừng lại , những chú bé , cô bé đội bánh tiêu, bánh bò ngoảnh lại, những cánh cửa sắt đang mở để bày hàng cũng dừng lại .

Người ta lắng nghe và nhìn cô gái đang tung tăng chạy trên con đường còn vắng lặng, đến gần .

Ông chủ sửa xe đạp nói với bà chủ chiếc xe bánh mì :

- Sáng nay con bé chạy bộ .

- Ủ, chủ nhật mà .

Cô bé đội mâm bánh tiêu đầy ấp lo dùm :

- Đây chạy tới đó xa thấy mồ .

Thằng bé sún răng đội mâm bánh bò đủ màu sắc ra về :

- Chuyện ! Chỉ tập thể dục đó, mày biết gì ! Rồi nó than thở luôn . - Vậy là bữa nay chỉ hồng mua bánh cho tụi kia rồi .

Cô gái đang đẩy cửa sắt cười nói vọng ra :

- Bữa nào đầu tháng kia, em không đề ý sao ?

Hai đứa nhỏ ngẫm nghĩ rồi gật đầu :

- À hén !

Cô gái chạy đến, cô hơi dừng lại, chân vẫn nhịp đều, miệng nói như hát :

- Chào ! Bán đất nghe .

Tất cả đều chào lại vui vẻ . Cô gái vẫn đều đặn nhịp trên lòng đường, tiếng lục lạc dưới chân reo rộn rã, cô chu môi hỏi :

- Hôm nay không thấy bác Sáu xích lô ?

- Sáng nay ông đi mới ra bên Miền Đông ! - Bà bạn bánh mì trả lời .

Cô gái nhoẻn miệng cười :

- Chào ! Hẹn gặp lại !

Cô đưa tay chào như vận động viên chào khán giả giữa sân vận động, rồi tặng tất cả một nụ cười tươi tắn . Chân lại đều bước chạy, tiếng lục lạc reo vang, nhỏ dần .

Dáng cô vận quần sọc màu đỏ với áo thun trắng, tóc túm cao đuôi ngựa cũng nhỏ dần, rồi mất dần ở ngã 5.

Chiếc xe bánh mì lại tiếp tục lăn, những mâm bánh tiêu, bánh bò kèm theo lời rao mời, tiếng cửa sắt kéo lại vang lên nhức óc . Ông chủ tiệm xe đạp lui cui kéo thùng đồ nghề, miệng cắn nhả thẳng con "mắt dạy" ngủ tới giờ chưa dậy .

Một ngày mới bắt đầu trên con đường Quang Trung, quận Gò Vấp .

Một ngày mới lại đến với cô gái đeo lục lạc trên chân, và đến với đám trẻ trường Tương Lai trên đường Thái Sơn, nơi ấy là nơi cô gái đến .

Đêm qua có mưa lớn, nhưng dường như chẳng ảnh hưởng gì đến đám trẻ đang nằm chui rúc nhau trên nền xi măng ở bốn gian phòng rộng . Chúng mặc quần áo đủ màu sắc đã bạc màu, hoặc biến thành những màu không có tên gọi . Chúng đắp trên mình tấm chăn vốn là khăn trải bàn hoặc là chiếc mền cũ kỹ, mỏng te . Chúng đắp mà vẫn hở đầu, hở chân, phô cặp đùi khăng khiu đen cháy . Có đứa không đắp mền, cứ co quắp như tôm luộc, vẫn ngáy pho pho, mặc xác nước bọt chảy ròng ròng ở hai bên mép .

Tiếng keng chọt vang lên một hồi dài . Bọn trẻ hầu hết như những máy "rô-bô" vùng dậy . Không gian trở nên náo động bởi những tiếng ngáp cổ ỷ to ra, bởi đám trẻ lao vào những đũa còn ngủ, thọc lét, ngất mũi, néo tai, giựt tóc .

Bọn chúng la ré, í ới :

- Xếp mền mầy !
- Cái áo tao đâu ?
- Thằng nào, thằng nào bứt tóc ông ?
- Bữa nay đi xúc đất nghe con ...

Ở phòng 1, tiếng ré to cộng với những tiếng ồn, khiến cả đám trẻ nhìn về góc nhà :

- Thằng Thân "dầm dãi" tụi bây ơi !

Cả bọn ré lên như ong vỡ tổ, xúm vào thằng bé đang túm quần, nép mình vào hóc cửa . Mặt nó đã ồm gầy, giờ xanh tái trông càng tội nghiệp. Nó cà lăm :

- Tao... tao.... đâu có đái ... !

Thằng mặt rỗ chần a tới chọc tay vào quần rống lên :

- Vậy sao quần mầy ướt nhẹp ? Đồ dầm dãi ... lêu ... lêu

Thằng Thân suýt khóc lại càng cà lăm :

- Rõ ... r...àng t...ao...có đi ra..... cầu t...i...êumà .

Tất cả cười ô ! La ré náo loạn , chúng quên phéng cả nội quy trường, nhảy cẫng tung, hò vè loạn xạ

- Anh em ơi ! Thằng Thân đái dầm .

Đái ướt hết cả quần cả chân

Mai khiêng ra ngoài sân cỏ trường

Đét năm cây vào mông cho chừa ...

Đám nhóc cỡ tuổi 11, 12 mà trông như mới lên 8, 9, tinh quái a vào thằng Thân . Nó la oai oái và rồi oà khóc van xin đám bạn, nhưng chúng bất kể . Thằng Thân nằm trên hàng chục đôi tay khẳng khiu, đen đúa , bé teo ra khỏi phòng . Đám trẻ trường Tương Lai đang giờ làm vệ sinh cá nhân , nên xúm hết vào bể nước, đối diện ngay cửa phòng 1. Nhưng vẫn có một số cả trai lẫn gái thơ thẩn trước sân . Tất cả đều nhìn vào đám trẻ phòng 1 như ong vỡ tổ , đi ra rồi chạy lại .

- Gì vậy ? Gì vậy ?

Đám trẻ phòng 1 chẳng buồn trả lời, chúng cứ hét toáng lên khi đã đặt thằng Thân xuống .

- A lê ! Cởi quần ra !

Thân túm chặt chiếc quần đùi không rõ màu gì, bằng cả hai tay, lưng nó khom lại, mồm lắp bắp, chân luỳnh quỳnh tụt lùi :

- Đứng !... Đứng ! t....a o.... xin..... t... ụi mầy

Thằng mặt rỗ làm vẻ mặt quan toà :

- Không xin xỏ . A lê, cởi truồng .

Đám trẻ nhao nhao vừa cười , vừa ré :

- Cởi quần ! Cởi quần !

Át cả tiếng la ré là một giọng nói nghiêm nghị rót vào tai cả đám :

- Như vậy là sao ? Đội trưởng phòng 1 đâu ?

Không gian vụt lặng ngắt như tờ . Đám trẻ quay cả lại nhìn vào người đàn ông cao lớn đang đứng . Chúng đều ngớ ngàng tự hỏi : "Sao kỳ vậy kia ? Bữa nay chủ nhật mà, sao thầy hiệu trưởng có mặt tại đây ? Chủ Nhật không phải lên lớp đọc bài, viết chữ như gà bới trên bảng đen, trước đôi mắt nghiêm trang của thầy giáo . Chủ nhật ngoài giờ làm vệ sinh, lao động, chúng có thể nô đùa, la hét, thỉnh thoảng so tài bằng đôi nắm tay bé tẹo gây nhom, mà cô trưởng phòng chỉ rầy la chiếu lệ, hoặc mỉm cười khe khẽ lắc đầu . Chủ nhật ! Ôi ! chủ nhật có biết bao nhiêu điều thú vị"

Nhưng thầy hiệu trưởng đang đứng đó . Thầy không giận dữ, chỉ có chút nhú mồm trên gương mặt sạm đen , cương nghị , mà chúng thấy rét , dường như ngày chủ nhật đi đoong , qua cái nhú mồm ấy .

Một thằng nhỏ bước ra, nó bận chiếc quần đùi lơ lửng , cái áo trắng cộc tay bạc màu , nút bốn hột khác nhau, nhưng đồng màu, trên cánh tay có chiếc băng đỏ cài bằng kim băng . Nó đứng nghiêm trước người đàn ông, tay bắt lên chào theo kiểu chào đội thiếu niên tiên phong :

- Báo cáo thầy hiệu trưởng , trưởng phòng ! Nguyễn Luận có mặt .

Thầy hiệu trưởng nhìn thằng bé từ trên xuống dưới bằng tia nhìn xét nét . Nó đi chân không nhưng

chân không dơ , quần áo cũ kỹ, nhưng khá phẳng phiu . Nó đã xếp, vuốt thật thẳng , dưới chân là những cuốn vở, vì hôm nay phiên nó trực nhật - Thầy hiệu trưởng nghĩ thầm - Đầu nó còn ướt nước, nhưng rẽ ngôi đang hoàng, và trên gương mặt tếu tếu, lém lỉnh là đôi mắt buồn, duy có đôi môi đang mím lại như nén nụ cười .

- Em hãy báo cáo tôi nghe !

Thằng Luận vẫn đứng thế nghiêm :

- Báo cáo thầy hiệu trưởng, thằng Thân mấy hôm nay cứ đái dầm , hể nó nằm ngủ là đái dầm, đến nỗi không còn quần thay, nên các bạn quyết bài trừ tệ nạn đái dầm của nó .

Thầy hiệu trưởng mặt vẫn kín bưng :

- Bài trừ bằng cách nào ?

Thằng Luận có chút ngần ngừ . Đám trẻ vụt nhao lên :

- Cởi truồng nó ra, phết 5 cây vào đít .

Và cả bọn ô lên cười . Chúng nó nắm bắt tình hình rất tài, chúng biết hôm nay có thể giỡn một tí với thầy mà không phải sợ qua lời nói của thầy . Trong lúc thằng Thân tay vẫn túm quần , mặt cúi gằm, nó ước gì có thể chui xuống đất để thầy hiệu trưởng khỏi nhìn thấy . Đám bạn nó thui cả chục quả đấm , nó đau nhưng không sợ . Cực khổ nó không sợ, nó chỉ sợ ánh mắt buồn của thầy hiệu trưởng và tiếng thở dài của thầy rất nhỏ và sâu . Nhưng không gian dường như im vắng lại, không tiếng cười nói và một bàn tay đã đặt lên vai nó . Bàn tay thầy hiệu trưởng . Nó ngẩng phắt lên, nước mắt bỗng dung trào ra , nó lấp bấp nước mắt :

- E ... m kh....ông.... muốn chỉ tự nhiên

Bàn tay người hiệu trưởng siết chặt hơn, trấn an nó và thầy nói rất dịu dàng :

- Thầy biết rồi, em đang bệnh , đừng khóc , qua bệnh xá gặp bác sĩ đi .

Thằng Thân nín khóc lập tức , nó dùng mu bàn tay gạt nước mắt . Với chút ngơ ngác, đám trẻ nhìn nhau . Đái dầm mà bệnh à ? Kỳ a ? Chúng nhao nhao , tự động rẽ đường cho thằng Thân đi . Thằng bé không đi, Luận khều vai nó :

- Đi đi Thân !

- Minh ... minh... hết ... quần ... rõ ... í ...

Cả đám trẻ lại ré lên cười . Chẳng là mấy hôm qua trời mưa, với số với số áo quần quá ít ỏi , thêm chứng đái dầm , mấy cái quần của thằng Thân khô chẳng kịp . Thằng mặt đỏ gồ lên tiếng cứu nguy :

- A lê ! Về phòng tao ... a mình cho mày a ... không, cho bạn mượn quần .

Cả bọn trẻ cười ô khi thằng rõ nắm tay thằng Thân ù chạy . Chúng nó , những đứa trẻ lang thang, phạm pháp , trên khắp mọi miền đất nước được đưa về đây . Chúng quen xin xỏ , lừa lọc, cầu xé , trộm cắp , chớ không quen những lời nói lịch sự . Chúng nó mày tao , chửi thề, không quen gọi bạn xưng tên . Nhưng trước thầy hiệu trưởng, chúng cố lịch sự , dù 10 lần hết 9 chúng vấp vấp, lỡ lời ...

Thầy hiệu trưởng lắc đầu nghiêm nét mặt :

- Các em cười xong chưa ?

Cả bọn rập ràng vẫn toáng lên :

- Cười xong rồi !

Tiếng lục lạc vang lên khiến những lời nghiêm khắc của thầy hiệu trưởng vụt tắt .

Cùng lúc giọng nói trong veo từ sau vang lại :

- Ô ! Cười xong rồi hả ? Sao không chờ chị cười với .

- À ! Chị Châu Hà ! Đám trẻ hò reo nhộn nhạo .

Cô gái đeo vòng lục lạc đã đứng giữa bọn trẻ . Đôi mắt một mí to tròn lấp lánh tia cười , cô nói như hát :

- Chào anh Dũng .

Dũng thở ra rất nhẹ . Vậy là bài nghiêm giáo mình đi đoong . Cô bé ngây thơ và đáng yêu đến độ anh không thể từ chối bất cứ điều gì cô yêu cầu . Nhưng anh cố nghiêm nghị :

- Chào cô !

Đôi mắt một mí càng mở to :

- Sao lại là cô ? Chào em, Châu Hà ! Anh thường nói vậy mà .

Dũng thở ra :

- Chào em ! Châu Hà !

Cô bé cười trong vắt như tiếng lục lạc khua dưới cườm chân :

- Hôm nay chủ nhật, em đến chơi với các em cả ngày, anh cho phép không ?
 - Được ! Nhưng Châu Hà đừng phá vỡ nề nếp ngày chủ nhật của các em nhé ! Tỉ dụ như ...
 - Trước hết vệ sinh phòng ở, lao động hàng ngày quanh trường, giặt áo quần, vệ sinh thân thể, sau đó ăn cơm, đi ngủ trưa, đọc sách nửa chiều, sau cùng là sinh hoạt tổ đội ...
- Cô gái ngừng lại như muốn thở, trong khi thằng Luận nghiêm trang nói lời :
- Sau cùng được xả láng với chị Châu Hà thì đã chiều .
- Đám trẻ nhảy cẫng quanh hai người lớn . Châu Hà xịu mặt . Dừng lại thở ra lùi bước :
- Nếu có thể làm hết trong buổi sáng, thì buổi chiều được tự do chơi .
 - Hoan hô ! Hoan hô !

Phải là cả hàng trăm cái miệng, nghĩa là toàn trường Tương Lai chứ không chỉ phòng 1. Đôi mươi đứa con gái xúm nhau kéo Châu Hà đi ríu rít loạn xạ, bỏ quên thầy hiệu trưởng một mình giữa sân trường . Dững nhìn theo chột cười, nụ cười khiến gương mặt cương nghị tươi lên . Anh trở về văn phòng . Trong đầu anh đang nghĩ điều sắp tới .

Một sinh viên Trung Quốc sẽ tới thăm trường trong sáng nay . Thật ra anh ta là biên tập viên báo Quảng Châu, được ông bí thư của toà đại sứ Trung Quốc đỡ đầu, đưa sang học thêm Việt Ngữ theo ước mơ của anh ta .

Nhưng với Dững, hiệu trưởng trường Tương Lai, điều ấy không đơn giản, và anh đang nghĩ đến chuyện giữ gìn quốc thể trước người bạn ngoại quốc như thế nào .

Tài, bạn anh là mệnh thường quân của trường khẳng định rằng, người Trung quốc ấy từng là đứa trẻ mồ côi, hư hỏng và bây giờ là một thanh niên đáng mến .

Dững ngồi ở bàn, nhìn ra sân trường, anh không thể tập trung suy nghĩ khi thấy bóng dáng Châu Hà giữa đám trẻ của anh . Cô gái đang xách một xô nước, tay kia đang đưa miếng giẻ lau nhà, miệng đang nói gì đó, và giữa hàng trăm thứ tiếng động, kể cả của những phân xưởng quanh trường, bắt đầu một ngày làm việc, anh vẫn nghe tiếng lục lạc reo vui rộn rã . Với đám trẻ của anh, ngày chủ nhật thật sự chỉ bắt đầu khi có mặt Châu Hà . Dững biết vậy.

o o o

Tài xoa tay khoan khoái nhìn đồ vật đã gọn gàng ở những yên xe . Anh nói với người đang đứng sát rào, tay mân mê cánh hoa sứ đỏ :

- Ngon lành ! Khởi hành thôi .

Hai người con trai từ trong nhà đi ra, nói với Tài :

- Anh Hai, tội em nói má đừng nấu cơm, bữa nay đãi anh hàng cơm tấm Phú Thọ Hoà .

Người thanh niên đang đứng nhìn chăm chú cảnh hoa sứ màu đỏ, ngẩng mặt lên cười, anh nói giọng lơ lơ, cứng nhưng rõ ràng :

- Thế à ! Ăn gì cũng được mà, tốt nhất là ăn với đám trẻ trên đó đi .

Thanh niên trẻ nhất lắc đầu :

- Tội em không chê cơm ở đó, nhưng mình ăn là phạm tiêu chuẩn tội nó, không nên . Em chuẩn bị rồi, trưa nay ăn cơm tay cầm tập thể, đã đặt ở lò bánh mì gần đó, chiều về ăn cơm tấm gà Phú Thọ .

Tài gật đầu, nói với thanh niên cầm hoa sứ :

- Thế nó thu xếp đâu ra đó, anh yên tâm . Dương Hành ! Đi thôi !

Dương Hành bỏ đoá hoa sứ vào túi áo, bắn khoả nhìn những đồ vật trên các yên xe :

- Tôi cảm thấy quá ít ỏi .

Người thanh niên to lớn nhất, vỗ vai anh lắc đầu :

- Với mỗi cá nhân thì không có ít đâu, nhất là chúng ta, những con người sống bằng đồng tiền đồ mồ hôi . Anh nên biết, phần anh không kể, riêng phần chúng tôi, mỗi đứa trọn tháng lương rồi .

Thế cười toe toét :

- Anh Lực hy sinh luôn cả tiền sinh hoạt phí dành cho người yêu .

Cả ba thanh niên cười xoà khi Lực lừ mắt, trên dáng dấp lực sĩ là quơ mặt văn nhả đỏ nhừ .

Tài xoa tay :

- Thôi đi, Lực nói má dặn thằng Quyền ở nhà chờ tội mình chưa ?

- Dạ rồi !

Trong phút chốc ba chiếc xe máy rời căn nhà nhỏ có cây hoa sứ đỏ , bon về hướng Gò Vấp . Dương Hành lái chiếc Cup 90 màu xanh rêu, song song với Tài .

- Tôi đến nhà anh hoài , nhưng không gặp anh Quyền !

- Nó thứ tư trong nhà, thằng Thế là út . Tính nó khác người lắm, lại không thích gò bó, cứ cãi nhau với má tôi hoài .

- Giờ anh ở đâu ?

- Nó ở căn nhà riêng ở quận 11, mở lớp dạy võ tư, và dạy cho nhà văn hoá quận 11 , một tuần về nhà dăm ba lần .

Bạn bè ai cũng khoái nó, mỗi anh em trong nhà là bức mình . Cái thằng ! Việc nhà không lo, cứ lo chuyện thiên hạ .

Tài không nói nữa , anh cho xe phóng nhanh . Xe Lực và Thế không thua , ba chiếc xe lao vút trên con đường về Gò Vấp , đến ngã 5 rẽ phải . Qua bên xe lam đầy những mực nước đen ngòm , hướng thẳng vào lối đi trải nhựa gập ghềnh rồi dừng trước cánh cổng có trụ lớn với mấy tấm bảng đá hoa sen, chữ vàng . TRƯỜNG TƯƠNG LAI . Cả bốn người xuống xe dắt vào cổng . Người gác cổng thấy Tài cười chào :

- Anh Tài ! Có thêm bạn mới hả ?

Tiếng chào bị át đi bởi tiếng máy rầm rầm của nhà xe gỗ và tiếng gỗ đổ rầm rầm, nhưng Tài cũng hiểu . Anh nói lớn :

- Đây là anh Hành, bạn tôi, người Trung Quốc, từ Quảng Châu sang .

Người gác cổng cười, nghiêng đầu chào Hành rồi nói :

- Anh Dũng chờ anh trong đó .

Hành nhận xét ngay khi đi ngang xưởng gỗ, đầy những bức nước lầy lội những sinh :

- Ôn ào và dơ quá anh Tài, các em sao học tập nổi ?

Thế nói ngay :

- Rồi cũng quen . Anh tính với 37.000 đồng một tháng, cho đưa trẻ cả tiền ăn uống , áo quần, thuốc men, sách vở , ban giám hiệu trường phải làm sao ? Đành giải quyết nhu cầu bao tử trước, bằng cách cho thuê mặt bằng lấy tiền .

Lực nhún nhó :

- Mà nói chậm lại , ngắn gọn, từ từ, nói gì vừa nhanh, vừa dài dòng, làm sao anh Hành hiểu kịp .

Hành cười nhẹ :

- Không sao . Tôi có thể hiểu kịp . Đây cũng là cách luyện đối thoại .

Cả bọn cười vui vẻ . Họ dựng xe ở khoảng sân có mái hiên trước cửa văn phòng .

Dũng bước ra, Tài giới thiệu ngay :

- Đây là anh Dương Hành , còn đây là anh Dũng, hiệu trưởng trường Tương Lai .

Họ bắt tay chào nhau . Dũng khoát tay nhận xét ngay .

Người thanh niên Trung Hoa này có dáng của triết nhân khổ hạnh, quơ mặt anh ta trầm lặng , qua nét nho nhã , vẫn thấp thoáng phong trần . Tài không nói đùa , anh ta quả xuất thân như những đứa trẻ của anh .

Dương Hành cũng đánh giá ngay, người hiệu trưởng trẻ tuổi này là người có nghị lực, năng động . Nhưng anh dấu kín mọi cảm nghĩ , nói giản dị :

- Tôi trước kia cũng như các em trong trường ông, thưa ông hiệu trưởng .

- Xin cứ gọi tôi như anh Tài, để được thân mật, mời vào phòng khách uống nước .

Tài hỏi khi thấy sân trường vắng lặng :

- Các em hôm nay sao vậy ? Ở hết trong phòng ?

Tất cả đã vào phòng khách , mang theo mấy gói lớn . Dũng rót nước mời rồi nói :

- Sáng hôm nay chúng quyết lao động gấp đôi để chiều chơi với Châu Hà .

Lực cười khi :

- Bé lực lạc tới rồi à ? Hèn nào tụi nhỏ chẳng thém ra chào mình . Lực đổi giọng than thở . - Từ ngày con bé đến đây , tụi mình bị ra rìa .

Thế gật đầu ra dáng đồng ý, miệng cười mấp mấp , muốn nói gì với Dương Hành lại thôi . Anh vẫn điềm đạm hóp nhẹ từng ngụm trà , mắt nhìn ra khoảng trống sân trường . Tài chỉ mấy gói đồ nói với Dũng :

- Cửa anh Hành và tụi tôi cho các em, anh gọi nhà bếp và thủ kho ra nhận đi . Gia vị, mì gói , quần áo . Giờ tụi tôi xuống phòng .

Thấy Dũng lưỡng lự , Tài hiểu ý hỏi thêm :

- Anh đừng ngại , anh Hành hiểu hết , anh khổ hơn đám trẻ của tụi mình nhiều .

- Vậy các anh tự nhiên , tôi xuống bệnh xá hỏi bệnh Thân ra sao ?

Tài định hỏi , thì đã thấy đám trẻ trên các phòng trên gác , ở dưới hiên ủa ra sân . Chúng hò hét tranh nhau điều gì . Châu Hà đứng ở hàng hoa, tay ra dấu , miệng cũng hét tương lên :

- Trật tự ! Nếu không chị Hà nghỉ chơi .

Đám trẻ im ngay . Cô đốc chỉ nói tiếp :

- Con gái được quyền nói trước . Lan ! Em xong và ra sân lúc mấy giờ ?

- Dạ, đúng 8g, rồi đến phòng 1 , phòng 3, phòng 2, phòng 4 ra sau cùng .

Đám trẻ nhao nhao phản đối :

- Tại tụi tao ở trên lầu xa nhất .

Đưa con gái không chịu :

- Tụi mày lớn nhất, chân dài chạy nhanh .

Phòng 3 gồm tụi lớn tuổi nhất làm ùm lên . Châu Hà trợn mắt :

- Nghỉ chơi tụi em .

Tài, Lực , Thế và Hành đã ra đến gần . Họ nghe câu phán quyết của cô gái :

- Phòng con gái đoạt giải . Nào ! Lên nhận quà .

Quà là một quả bóng da với tám lưới . Đám trẻ hoan hô rầm trời khi nghe Châu Hà phán quyết :

- Để khi nào có sân bóng rồi chơi chung . Giờ đi xúc đất .

Cô gái tung mình như vận động viên vào đám trẻ, và lúc ấy tất cả nhận ra có 4 thanh niên đứng đó tự lúc nào .

Bọn trẻ lại một phen la hét rồi xúm tới kéo tay cả 4 người :

- Anh Tài và bạn mới cũng đi xúc đất !

Châu Hà phồng môi hét :

- Đúng vậy !

Dương Hành bị cuống vào dòng thác người , theo ra khoảng đất trống đầu rác rưởi , sinh và nước đọng ở trước sân . Bọn nhỏ, đứa cuốc xẻng, đứa rổ thau, thay nhau xúc đất đổ lên xe đẩy đi , mấy đứa nhỏ nhất lượm rác cho vào giỏ . Tài, Lực, Thế cởi áo treo lên cây sứ trắng gần bên, xắn quần lên gối , cũng bung, cũng xúc . Tất cả cười nói, bất kể tiếng động ồn ào của máy làm giấy , máy cưa và tiếng gỗ đồ ầm ầm, làm đinh tai nhức óc . Hành đứng lặng nhìn một lúc, rồi cũng cởi áo, xắn quần lao vào . Mắt anh thỉnh thoảng thấy bóng cô gái mặc quần sọc đỏ, áo pull trắng , giày bata chạy qua , chạy lại giữa đám trẻ, đầu đó có tiếng lục lạc reo vang .

Dương Hành xúc đất với đứa con trai có gương mặt thật già trên thân hình gầy nhom , nhỏ nhắn và một đứa mặt rỗ . Thằng mặt rỗ liếc thoáng hỏi liên hồi :

- Anh là bạn anh Tài hả ? Anh tên gì ?

- Anh tên Dương Hành , mới quen Tài hơn tháng nay .

- Tên anh ngộ quá hén ! Anh cũng làm ở nhà xuất bản hả ?

Dương Hành xúc xẻng đất lớn đổ vào thau cho nó rồi trả lời :

- Không ! Anh còn đi học .

Thằng mặt rỗ ôm rá đất chạy đi rồi trở lại :

- Còn đi học phải là bạn anh Thế chứ ?

- Đúng vậy ! Mà nè, em tên gì ?

Thằng mặt rỗ cười híp mắt :

- Huê rỗ ! Quê ở Châu Đốc, còn quê anh ở đâu ? Sao anh nói chuyện như Ba Tàu vậy ? Ngọng đót à !

Thằng con trai có gương mặt già, giờ này mới lên tiếng lầu bầu bằng giọng Bắc nhỏ rì :

- Thôi nghe Huê, mày làm gì như hỏi cung anh thế ? Bưng đất đi.

Huê rỗ cười hề hề :

- Tại anh ngộ quá, già đầu còn đi học lại ngọng đót !

Hành cười nhẹ, bóng cô gái lướt qua cùng tiếng lục lạc reo :

- Có tiếng lục lạc ở đâu ?

Huê rồi lại cười toe :

- Ở chân chị Châu Hà đó mà ! Chỉ đi từ xa tụi em đã biết rồi.

Huê rồi bùng đất chạy đi. Hành ngó thằng con trai có gương mặt già :

- Em tên gì ? bao nhiêu tuổi ?

- Em tên Tấn, 20 tuổi.

Hành suýt buông rơi cái xẻng, anh nắm lại kịp. Nó đã 20 tuổi mà vóc dáng như trẻ 12. Nổi xót thương trào lên trong lòng Hành, nhưng anh nén lại, hèn gì mặt nó già quá ! Thằng Tấn vẫn cầm cúi bùng đất, nó không nói thêm câu nào và chỉ cười khi Châu Hà lại gần. Cô gái đứng lại bên nó, tiếng lục lạc ngừng reo. Cô phúi bàn tay đầy đất vào chiếc quần sọt, rồi phúi lên má thằng Tấn. Cô hỏi giọng như hát :

- Tấn tìm được việc làm chưa ?

- Chưa ! – Tấn nhìn xuống đất.

Cô gái xịu mặt rồi cười ngay :

- Tấn cóc buồn đâu hả ? Cứ lên học may ở phòng may trường đã.

Tấn khẽ gật đầu không nói. Cô gái dẫu môi :

- Tấn chọc Châu Hà tức chết phải không ? Nói không buồn sao mặt âm ỉ vậy ?

Tấn hốt hoảng ngó lên :

- Đâu có, Châu Hà đừng có giận !

Hành lặng lẽ nhìn hai người nói chuyện, cả hai đều xưng tên, điều đó Hành nhận biết. Cô gái trạc tuổi Tấn và biết tôn trọng người khác. Cô gái chột cười với Tấn, Tấn cũng cười. Tiếng cười cô trong vắt, giòn giã và lối ngửa cổ hát tóc rất hồn nhiên, vô tư khiến Hành cũng nghe lòng mình rộn rã khi nghe tiếng lục lạc reo. Anh bất giác mỉm cười. Châu Hà bắt gặp cái cười, cô la lên :

- A ! Giờ thì anh cười rồi ! Tôi đã định bụng nếu anh không cười, tôi sẽ không thêm nói chuyện, anh Ba Tàu à !

Dương Hành ngó người. Cô gái giật cái xẻng, xắn miếng đất hất vào rồi cho Tấn rồi nói :

- Làm nhanh, còn đứng đó, bọn trẻ phải hớt tóc, tắm rửa, giặt quần áo nữa.

Có tiếng gọi Châu Hà, cô như chim én bay đi, tiếng lục lạc lại vang. Hành mỉm cười, lắc đầu, hèn gì Lục gọi là con bé.

Đến khi bãi đất đã bằng phẳng, sạch bóng, đám trẻ í ới gọi nhau đi tắm, Hành mới sức nghĩ, vậy là Tài đã khai lý lịch anh cho Châu Hà nghe rồi.

o o o

Bà Hương như thường lệ chờ con gái ở cổng nhà. Hôm nay nó về muộn bà lo lắng nhưng không để lộ ra mặt, bà như đang chăm chú tìm xem nét đẹp của hoa lồng đèn. Bà là người Hà Nội chính gốc, chồng là người Trung Hoa. Bà không đẹp nhưng có nét cao sang từ dáng đi đến nụ cười và là người đàn bà thông minh, đảm đang.

Năm 1954, bà cùng gia đình về miền Nam, sinh sống tại Nha Trang, lúc ấy bà mới 14 tuổi đã phải nhận sự giáo dục nghiêm khắc của người mẹ vốn là tiểu thư của một vị quan lớn triều Nguyễn. Nền giáo dục hơi cổ xưa, nhưng rất tốt với người đàn bà Việt Nam. Năm bà 20 tuổi, ông Lý Hưng, một nhà buôn trẻ người Trung Hoa, đã phải tốn bao công sức, tiền của mới cưới được bà. Khi về làm vợ ông, bà thú nhận, nếu gia đình không bị phá sản thì cuộc hôn nhân này chỉ là ước mơ thôi. Ông Lý Hưng hóm hỉnh nói rằng, cảm ơn ông trời đã cho gia đình nhà vợ phá sản.

Ông Lý Hưng không chọn làm người bạn đời, Giáng Hương, vợ ông không chỉ là người vợ hiền, người mẹ tốt, còn là một đồng sự thông minh, một tri kỷ hiếm có trên đời, luôn sát cánh bên ông trên con đường công danh sự nghiệp.

Lý Khánh Hòa con trai đầu của bà thường nói với mẹ :

- Nếu sau này con không gặp người con gái nào như mẹ, con không thêm lấy vợ.

Chẳng hiểu anh nói thật hay đùa chớ năm nay đã 30 rồi, bên anh chưa có người bạn gái nào cả. Điều nay khiến ông Lý Hưng buồn hơn cả, dù anh đang là cánh tay phải của cha trong mọi công việc làm ăn. Anh không phải là người được cưng quý nhất nhà, dù anh giống cả cha lẫn mẹ. Giống mẹ nét cao sang, giống cha nét cương nghị, cần cù.

Người được cưng quý nhất nhà là Lý Châu Hà, em gái anh, thua anh đúng 10 tuổi. Con bé không giống cha mẹ, cũng chẳng giống ai trên đời này. Thuở bé xiu nó như con rôi, lớn lên nghịch phá bất kê, bây giờ đã 20, nó không chút nề nếp đoan trang nào, dù là sinh viên đại học. Nó được cưng quý đến độ nghe tin nó thi đại học kinh tế thương mại đậu, ông Lý Hưng quyết định, cả gia đình về Sài Gòn lập nghiệp. Thật là khó khăn gian khổ biết bao nhiêu cho việc gây dựng lại việc làm ăn ở nơi xa lạ. Nhưng rồi với danh tiếng và kinh nghiệm, cộng với nỗ lực của con trai, ông Lý Hưng chỉ hai năm đã ổn định ở quận Gò Vấp. Ông chỉ bắt lức với con gái mình, và không phải chỉ mình ông.

Khánh Hòa đứng rất lâu ở hành lang nhìn mẹ, anh đang bận pyjama ở nhà, thức ăn đã dọn hai lần mà Châu Hà vẫn chưa về. Mẹ anh đang nhàn nhã xem hoa bên hàng rào dâm bụt, thỉnh thoảng nghiêng tai lắng nghe. Mẹ chờ tiếng lục lạc reo, Khánh Hòa lắc đầu, anh trở vào phòng và nhanh chóng trở ra, sơ mi quần tây tề chỉnh, anh rảo nhanh đến bên mẹ.

Bà Hương nghe tiếng giày quen thuộc, bà ngoảnh lại, giọng Bắc thanh tao hỏi con :

- Con định đi đâu ?

- Con đi gọi bé lục lạc về, mẹ cứ vô nhà trò chuyện với ba đi.

Bà Hương cười bối rối, không ít lần bà bị con trai nhìn rõ nội tâm mình :

- Con biết lục lạc ở đâu sao ?

- Bà Ngang nói nó sáng nay bận đồ thể dục đi, chắc nó đang ở với đám trẻ bụi đời bên trường Trương Lai.

Khánh Hòa nắm tay mẹ đưa vào nhà nói tiếp :

- Ba đã đọc hết báo mới, báo cũ rồi, mẹ lên với ba đi.

Nghĩa là ông cũng sốt ruột không kém chi mình. Bà bước lên thang lầu còn dặn lại :

- Con đừng mắng em ở chốn đông người nhé ! Đừng nói mẹ trông mà em sợ.

- Con hiểu rồi !

Khánh Hòa lên chiếc Dream II màu mận chín của mình phóng ra đường, với tốc độ nhanh và không lâu, anh đã thấy em gái đứng bên xe bánh mì với mấy đứa nhỏ. Cô gái đang nói cái gì rồi ngửa cổ lên cười khanh khách.

- Châu Hà !

Cô gái ngó lên reo to :

- Anh Khánh Hòa !

- Em biết mấy giờ rồi không ?

Cô gái nhướn mày :

- Không biết !

Khánh Hòa lắc đầu. Ngay cả anh, cứ nhìn đến nó là không thể nào giận được, chẳng hiểu tại sao.

- Có đồng hồ mà nói không biết ?

Cô gái cười khúc khích chìa tay ra :

- Em bán sáng nay rồi.

Khánh Hòa trở mặt, cô gái không chờ anh hỏi, nói luôn :

- Em mua cho sắp nhỏ bộ bóng chày, còn dư đủ tiền làm một châu bún riêu.

Khánh Hòa thở dài :

- Ba đọc hết báo mới, báo cũ rồi, còn mẹ ...

Phốc một cái con bé đã ngồi sau anh, hai tay quàng eo ếch, mồm nói lớn :

- Chào ! Hẹn gặp lại ! - Cô thúc giục anh - Chạy lẹ lên anh.

Khánh Hòa không chạy lẹ mà chạy từ từ, anh khuyên em gái :

- Châu Hà ! Em bớt vô tâm một chút đi, đã 20 rồi còn gì ?

Cô gái nhăn mặt làm trò khi qua tấm gương chiếu hậu cho anh thấy :

- Anh đừng giăng đạo đức với em nha ! Em phóng xuống xe đó !

Khánh Hòa lại thở ra :

- Cái đồng hồ đó của mẹ tặng cho em ! Em có thể hỏi tiền ở anh mà.

Cô gái dẫu môi :

- Tặng cho em là của em. Một cái đồng hồ mà đem lại niềm vui cho nhiều người thì còn gì hay hơn ? Còn tiền, em không xài tiền anh đâu, ai có phần nấy.

Xe đã dừng ở sân nhà, cả ông Lý Hưng và bà Hương đều có mặt trên hành lang. Cô gái như bay tới ôm lấy mẹ, liếng thoắng liên hồi :

- Mẹ với ba chờ con à ? Ba đọc hết bao nhiêu tờ báo ? Mẹ đếm được bao nhiêu lần hoa lồng đèn ở hàng rào hờ ? Tại con bán đồng hồ rồi nên quên mất giờ về. Ôi ! Ba đừng có nhỡ, coi con làm xiếc nè !

Cô gái buông mẹ, lộn ngược mấy vòng ở bậc tam cấp đã ra giữa sân. Cô như diễn viên xiếc, lộn mình liên tục đủ kiểu qua khoảng sân nhà. Cô đi chống ngược bằng hai tay, rồi làm trò khỉ giả Tề Thiên Đại thánh.

Ông Lý Hưng bật cười, bà Hương cũng cười theo. Cô gái nheo mắt với anh rồi như con én bay vào trong nhà, miệng hét :

- Bà Ngang ! Hâm thức ăn, cháu chỉ tắm 5 phút !

Hơn 5 phút một tí, Châu Hà đã ngồi ở bàn ăn. Cô bỏ thức ăn cho ba mẹ đầy chén, riêng mình xới lưng chén cơm và nhâm nhi mãi cho tới khi cả nhà buông đũa.

Bây giờ bà Hương mới nhẹ nhàng nói với con gái :

- Chóc nữa bé lục lạc vào phòng mẹ nói chuyện nhé !

Khánh Hòa nheo mắt với em, cô trẻ môi ra điều thừa biết và tỉnh bơ giao hẹn với mẹ :

- Mẹ nói ngắn thôi nghe ! Con còn học bài !

Bà Hương nghiêm nét mặt :

- Nếu con biết nghe, mẹ sẽ nói ngắn gọn.

Ông Lý Hưng cũng góp lời :

- Châu Hà ! Ba mẹ vì con, nên bây giờ vẫn còn trong thời gian xây dựng cơ nghiệp, đừng để ba mẹ và anh lo lắng cho con mà bị phân tâm. Con nhớ không ? Anh Quảng con ...

Ông Hưng nín bật. Ông không bao giờ nhắc chuyện đau lòng xưa trước mặt vợ. Ông liếc bà Hương, bà dường như không nghe, bà nhìn con trai nói :

- Con bàn công việc với ba, sau đó mẹ sẽ nói với con về chuyện xây phân xưởng kéo thép.

Bà Hương rời bàn ăn, Khánh Hòa đưa mẹ đến chân cầu thang rồi nói :

- Có lẽ đề sáng mai mẹ nhé ! Con có buổi học tiếng Nhật.

Bà Hương đã lên nửa thang lầu :

- Nếu bạn gái con là người Nhật mẹ cũng bằng lòng.

Đợi mẹ đi khuất ở thang lầu, Khánh Hòa đưa tay lên trời phân trần với cha :

- Ba xem ! Mẹ làm như con nhiều thời gian để đi tán tỉnh.

Châu Hà cười khúc khích, bất ngờ kéo tai anh rồi chạy vụt đi sau câu nói :

- Mẹ thừa biết, mặt anh không con gái nào ưa nổi.

Thật ra không phải vậy và chẳng phải mình Khánh Hòa tự biết điều ấy.

Chương 2:

Điều Tài nói về Dương Hành với Dũng hiệu trưởng trường Tương Lai hoàn toàn đúng sự thật. Quê anh ở Quảng Châu, Quảng Đông, một tỉnh giáp biên giới Bắc Việt Nam, nhưng anh lớn lên ở viện mồ côi Bắc Kinh.

Dương Hành học hết phổ thông đúng tuổi dù phải học chậm so với bạn bè hai năm. Đó là năm 1983 khi đất nước anh tạm thời ổn định về chính trị và cuộc cách mạng văn hóa của bè lũ Giang Thanh chỉ còn là bóng ma quá khứ ám ảnh người dân Trung Quốc. Anh chọn đại học báo chí, được học bổng và được đánh giá là một sinh viên xuất sắc.

Năm 22 tuổi, Dương Hành tốt nghiệp ra trường, xin về thành phố quê hương làm cho một tờ báo lớn chuyên về tin tư liệu nước ngoài. Anh phụ trách trương mục về Việt Nam, và có may mắn làm quen với một nhà cách mạng lão thành đã từng sống với những nhà cộng sản Việt Nam. Nhà cách mạng ấy với Dương Hành là kho tư liệu sống trung thực, ông đã kể cho anh nghe nhiều chuyện về những con người trên đất nước chỉ cách quê hương anh có một lần ranh giới cương thổ. Và cũng chính ông chứng kiến lễ nhận cha nuôi cho Dương Hành, người cha ấy chính là bạn tri kỷ của ông.

Từ đó Dương Hành học tiếng Việt, tìm hiểu lịch sử đất Việt qua mấy ngàn năm dựng nước, giữ nước. Suốt 4 năm anh là biên tập viên về tư liệu Việt Nam xuất sắc, rất được cha nuôi anh thương mến. Ông được cử làm bí thư thứ I, kiêm cố vấn cho ông đại sứ Trung Quốc tại Việt Nam vào năm 1991 mang theo tâm nguyện của Dương Hành, có được một lần đến Việt Nam tham quan, học hỏi.

Dương Hành là người thích sống cô độc, anh không làm bạn với ai ngay cả ở giảng đường đại học. Nơi bạn Việt ngữ có rất nhiều sinh viên các nước theo học, nhưng anh lại kết bạn với Thế, sinh viên năm thứ 3, qua một buổi chiều Thế chơi bóng rổ xong, ngồi kể cho các bạn nghe chuyện hôm qua đến trường Tương Lai thăm đám trẻ bụi đời.

Một tình bạn đến với hai người hoàn toàn tốt đẹp. Ở viện đại học không ai ngạc nhiên chút nào khi thấy hai anh chàng, một như sếu vườn lêu khêu vung tay múa chân thao thao bất tuyệt, bên một anh chàng đáng dấp nho nhỏ, có gương mặt triết nhân. Một kể suốt ngày, một cười suốt ngày chỉ cười trong yên lặng.

Và buổi đi thăm này là kết quả của tình bạn ấy sau suốt tháng Thế đưa Hành về nhà làm quen với gia đình và các anh mình. Tài sâu sắc, tế nhị. Thỉnh thoảng vài câu hỏi, một cuộc đi phố đêm ngắn ngủi, một buổi rủ Hành ở lại đêm uống trà và xem hoa quỳnh nở trên sân thượng hay yêu cầu anh cùng tham khảo, bình luận về một tư liệu, hoặc tin tức chính trị thế giới. Tài hiểu người thanh niên Trung Hoa này rất trung thực và có quá khứ bi thương.

Họ thật sự thành bạn nhau khi Dương Hành được cùng đi đến trường Tương lai.

Dương Hành không ngủ dù đêm đã khuya, căn phòng Thế dành cho anh nằm sát sân thượng. Đêm Sài Gòn không mưa qua khung cửa sổ Hành nghe hương hoa quỳnh quện gió thoảng vào phòng. Nhặt đoá hoa sứ đỏ trên đầu tủ nhỏ, bỏ vào túi áo ngủ, anh trở dậy, mở nhẹ cửa bước ra sân thượng. Trời đêm trong xanh và hàng triệu ngôi sao tỏa sáng vẫn không lấn được ánh sáng đèn màu. Đêm Sài Gòn còn tĩnh lặng, bình yên bù cho một ngày sôi động.

Hành châm điếu thuốc, hít nhẹ một hơi, rồi nhả khói bay lơ lửng, anh đứng hòa mình giữa không gian, đất trời, mặc kệ thời gian trôi.

Những đoá hoa quỳnh vẫn khoe sắc ngọt ngào hương trong đêm, những giò phong lan thầm kín ngủ say và bên dưới, cây hoa sứ thờ dài theo gió. Tất cả hoà nhập vào tâm hồn Dương Hành đưa anh về quá khứ có tuổi thơ cay cực đau buồn, giúp anh nhớ đến thực tại một ngày đã qua ở trường Tương Lai, nơi ấy có những đứa trẻ như anh hoặc tệ hơn anh, vì còn cha mẹ nhưng đã bị bỏ rơi.

Hành nghe đắng chát trong miệng, anh nhớ những người bạn ở viện cô nhi ngày ấy, gái có, trai có, bao nhiêu người được có đời sống ổn định như anh? Trung Quốc hay Việt Nam đều mới trăn trở vươn mình và không ít gái trai rời trường đào tạo trở thành kẻ ăn bám gia đình vì không có công ăn việc làm.

Hành đưa tay xoa vầng trán đã có nếp nhăn vì suy tư cho cuộc sống. Gương mặt Tấn, đứa con trai 20 tuổi trên vóc dáng đứa trẻ 12 tuổi, hiện trong mắt anh lần tiếng lục lạc reo và tiếng nói như hát ở cô gái bận quần sọc đỏ. Hành cho tay vào túi áo, lấy ra đóa sứ màu đỏ, anh bóp nát nó trong tay mình rồi tung ra giữa không gian im lặng. Mắt anh cay xé.

o o o

Cô sinh viên đại học kinh tế thương mại đã 2 năm đến giảng đường với chiếc cặp học sinh thời trung học, điều ấy khiến cả trường đại học chế nhạo, riêng cô cứ tỉnh bơ.

Và rồi đám con gái chợt khám phá ra, trong chiếc cặp có nhiều thứ mê ly không tưởng nổi, nhất là ngồi ở dãy cuối giảng đường. Lúc ấy cô nào cũng khoái ngồi bên Châu Hà, để có thể cho tay vào cặp thời trung học lấy ra nào cóc, ổi, me cam thảo, thịt bò khô ...

Các thứ trong đời sinh viên có nhiều như những nỗi gian nan khi học tập, riêng cái thú miệng nhóc nhách nhai quả vật, tai lắng nghe thầy dạy, không thể trộn lẫn vào, nên cô sinh viên nào cũng khoái làm bạn với Châu Hà, còn cô lại không khoái.

Châu Hà chẳng giống bất cứ cô gái nào trên cõi đời này. Nếu tiếng reo lục lạc ở chân đã làm toàn viện đại học sững sốt hơn cả cái cặp của cô, thì lời tuyên bố hùng hồn trong trận thi đấu bóng rổ hôm qua làm tất cả sinh viên té ngửa :

- Hôm nay kỷ niệm ngày tôi nhận lá thư tình thứ 100 và chưa có thư nào tôi xé ra xem cả, nay bỏ làm quà cho đội đoạt giải nhất cuộc thi, kèm theo lời nhắn gửi, chôn này để học, chớ không phải chỗ mình chọn vợ hay tình nhân, chấm và hết.

Dĩ nhiên những lá thư không nhận dùng làm giải thưởng và chúng trở thành bướm bướm bay khắp sân trường Đại học. Trong khi Châu Hà với vẻ mặt nghiêm trang chưa từng có lên chiếc Chaly biến mất.

Trò chơi tình quái cô bị trả giá ngay chiều nay. Hai gã con trai có vẻ mặt cô hồn chèn xe, chặn cô lại ngay khoảng đường vắng :

- Mày là Lý Châu Hà ?

Môi cô gái cong cớn lên không chút sợ hãi nào :

- Không được mày tao với tôi !

Thằng áo hoa hối thúc :

- Lẹ lên mày, cho nó bài học rồi dọt.

Châu Hà hiểu ra, cô la to, lùi lại :

- Trí hay Thanh thuê các người đánh tôi ? Các người đừng có hèn, ăn hiếp con gái.

Cả hai thằng còn đồ vung tay chụp lấy Châu Hà. Tính tình nghịch bướng sinh cứu cô trong đường tơ kẽ tóc, chân cô búng ngược, lộn một vòng đã thoát xa hai gã mấy bước. Bỏ mặc chiếc xe, cô vùng chạy la to :

- Ăn cướp ! Ăn cướp !

Hai gã có chút ngần ngừ rồi rượt theo. Châu Hà đâm sầm vào chiếc xe chạy ngược chiều, dù chủ xe đã thắng kịp, cô ngã xuống, miệng vẫn la :

- Côn đồ hành hung.

Người chủ xe vắt chiếc xe, tung mình chặn hai gã còn đồ đang định tháo lui, trong chớp mắt, Châu Hà qua màn sương mắt lung linh chẳng rõ người đàn ông ấy làm cái gì mà hai tên nằm dài.

Người ấy cúi xuống đỡ cô lên, ân cần hỏi :

- Có sao không cô bé ?

Châu Hà ráng nhin đau, lắc đầu nói ngon lành :

- Không đau ! Anh gọi công an dùm.

Chàng trai có tấm thân cao to, sừng sững mỉm cười :

- Được rồi ! Chúng còn ngủ khá lâu đó, cô bé có thể cho anh biết, tại sao chúng hành hung không ?

Con đau đi qua, Châu Hà trả lời ngon lành :

- Có 2 gã "mác" sinh viên, trong hai niên học đã gửi cho Châu Hà 100 bức thư tình, được viết ngay ở giảng đường. Châu Hà cho 100 bức thư thành 100 con bướm bay giữa sân trường đại học và kết

quả là đây.

Người thanh niên không nhịn được cười với vẻ ngạc nhiên :

- Cô bé là sinh viên à ?

Cô gái mở to đôi mắt một mí tròn như hột nhãn :

- Năm thứ 2 rồi, anh đừng tưởng nhỏ nghe. Đi gọi công an cùng hai thằng này.

Người thanh niên gật đầu :

- Cô bé đi gọi tốt hơn, hai thằng có thể tỉnh dậy bất ngờ.

Châu Hà chạy đi, tiếng lục lạc reo khiến người thanh niên sững sốt và bật cười thích thú. Anh đến dựng xe lên, bụng nghĩ thầm "Cô bé vô tư làm sao, bỏ cả chiếc xe đây".

Chiếc cặp cô nằm trên bờ cỏ, bị mở tung ra, những sori, xí muội, thịt bò khô lẫn lông lóc, càng khiến người thanh niên cười. Anh có vẻ thích thú khi lượm từng thứ và sách vở bỏ vào chiếc cặp.

"Sinh viên kinh tế thương mại năm thứ 2", thật không tưởng nổi.

Châu Hà trở lại với 2 người công an. Cô không chút do dự đi đến đồn công an làm lời khai khẳng định một trong hai tác giả của 100 bức thư tình đã thuê cô đồ hành hung cô.

Người công an lấy lời khai tỏ ra thích thú cô sinh viên bé tẹo, với tiếng lục lạc reo, cái đầu cột tóc chổng ngược như đuôi ngựa lại có sự tự tin quả quyết như vậy.

Cô ra về sau khi người công an hứa với cô sẽ điều tra vụ này tường tận, bởi vì luật pháp cần được bảo vệ nghiêm minh, bằng cách đứng về những công dân lương thiện, trừng phạt bọn cặn bã thích đáng, nhất là bọn giả mạo "mác" sinh viên làm ô danh trường đại học.

Cô gái lên xe với sự tự tin, yêu đời một cách hồn nhiên, cô vẫy tay chào người thanh niên có thân hình to lớn và lời hẹn gặp lại.

Chiếc xe cô tung tăng biến mất giữa dòng xe cộ như mắc cửi để lại bên tai chàng trai đứng đồn công an tiếng lục lạc reo và giọng nói như hát, trong veo, ngọt ngào. Cô bé chưa biết tên mình, chàng trai sức nhớ điều ấy.

o o o

Cô gái trợn mắt, dẩu môi, dậm chân thỉnh thoảng giữa phòng học :

- Em về trễ là vì bị bọn côn đồ hành hung.

Khánh Hòa đứng phắt lên hết hồn :

- Có sao không ? Sao lại dối mẹ hả ? Tại sao ?

- Nói cho mẹ sợ đến bỏ ăn ngủ à ? Mẹ mắng cứ như hát ru thôi mà, hay lắm.

- Mà tại sao bị vậy ? - Khánh Hòa đưa tay lên trời.

Lại một lần nữa Châu Hà kể chuyện 100 bức thư tình. Khánh Hòa chỉ còn biết thở ra ngao ngán, lắc đầu nhìn em gái.

- Sao em có thể nghĩ ra chuyện nghịch ngợm vậy chứ ? Giờ làm sao đây ?

Cô gái nhướn mày nhoeo miệng cười :

- Làm sao đâu, công an sẽ làm công việc đó mà.

Khánh Hòa bực dọc :

- Liệu công an có bảo vệ em suốt đời được không ? Và chẳng lẽ ngày nào em cũng gặp được một thanh niên hào hiệp như hôm nay ?

Cô gái chống tay xuống bàn, chớp mắt suy nghĩ :

- Ờ hén ! Chưa kể bọn lưu manh, ăn cướp có mặt trên mọi nẻo đường.

- Còn gì nữa ! - Khánh Hòa nhấn nhó.

Cô gái chợt cười khanh khách nói tỉnh bơ :

- Vậy thì, từ nay chở em đi học rồi chở về.

Dĩ nhiên có cách nào khác đâu chứ. Ai bảo Khánh Hòa làm anh Châu Hà làm chi. Sau đó là phần điều tra của ông anh rất thương em gái :

- Bé lục lạc ! Anh chàng đó ra sao ?

Bé lục lạc nhấn nhó y như khi :

- Thôi đi ! Em phải gạo bài.

- Nè ! Coi chừng là một màn kịch làm hiệp sĩ để lọt vào nhà mình đó nghe !

Cô gái có một giây giựt mình rồi cười khi :

- Không có đâu, lúc đó em đang chạy Maratong, đâm sầm vào xe anh ta, miệng la búa xua, bắt buộc anh ta phải trở thành hiệp sĩ. Tưởng bự con, cao lớn, bảnh trai lắm, đi chiếc xe 250 phân khối, không ra dáng họ Sở chút nào.

- Có hỏi tên tuổi, nhà ở mình không ?

- Không hỏi, nhưng ở đồn công an anh đã biết rồi.

- Hỏi tên gì ? Nhà ở đâu ? Có nói em nghe không ?

- Em không có hỏi, anh cũng không nói. - Hơi ngẩn người sức nhớ, bé lục lạc chịu không nổi ông anh vụt la lớn :

- Thôi nghe anh Hai, làm gì như hỏi cung vậy ?

Tiếng la của Châu Hà khiến ông Lý Hưng vừa đi tới bước vào :

- Bé lục lạc ! Chuyện gì ?

Ông hỏi mà nhìn Khánh Hòa. Không muốn cha lo âu, anh lấp liếm :

- Không có gì, con ghẹo nó thôi.

Ông Lý Hưng rầy con :

- Đề em nó học bài, hỏi con còn đi học ai ghẹo con chứ ?

Châu Hà nháy mắt nhìn anh rồi giở trò ngay :

- Anh chưa có vợ mới vậy đó ba, ba đi hỏi Alin cho anh đi.

Ông Hưng định nói, Khánh Hòa đã nhắc nhở :

- Ba ! Con không ưng có vợ đâu !

Ông vỗ vai con :

- Chuyện con lập gia đình sớm muộn ba không quan tâm. Ba chỉ mong con gặp người xứng đáng.

Ông vuốt tóc con gái thay lời âu yếm theo lệ thường rồi đi ra. Khánh Hòa đưa tay dọa em, Châu Hà lè lưỡi trêu lại, rồi chột ôm anh hôn mạnh một cái rồi đẩy anh ta ngoài chốt cửa lại, cười lên khanh khách.

Ông Hưng về phòng, bà Hương đang làm sổ sách ở bàn. Tuổi 52 bà vẫn đầy đủ sức khỏe, mắt tinh tường làm tăng vẻ đài các đoan trang. Ông Hưng đến bên vợ ngồi xuống :

- Em à !

Bà Hương đặt bút nhìn chồng :

- Bé lục lạc vùi anh cái gì chẳng ?

Ông Hưng đặt tay lên vai vợ :

- Không ! Anh sức nghĩ, Châu Hà đã 20 rồi mà vẫn vô tư đeo lục lạc đi khắp nơi.

Bà Hương mỉm cười :

- Con vô tư anh phải vui mừng chứ ? Nó có thể học đến nơi đến chốn.

- Anh biết ! Giáng Hương ...

Bà Hương dẫu vẻ lo lắng. Bà đã 32 năm chung sống bên chồng, chỉ có 3 lần ông gọi tên bà kiểu đó và lần nào cũng là chuyện lớn lao, đau lòng.

- Bé lục lạc có chuyện à ?

- Không , ý anh muốn nói đã hơn 50 năm anh chưa về lại quê hương, chiếc vòng lục lạc không thể chỉ có một cái.

Bà Hương thở ra rất nhẹ :

- Bây giờ hai nước bang giao không còn cách trở, nếu anh muốn đi thì chẳng khó khăn gì. Biết đâu có thể tìm được người thân thích.

Ông Hưng trầm ngâm khá lâu :

- Hồi đó anh mới 13 tuổi, nhưng vẫn nhớ như in lời bà giám đốc viện cô nhi. Bà nói trên chiếc vòng có sợi dây tơ vừa đứt, nghĩa là người bỏ anh lại đó đã lấy đi một cái làm tin. Hồi đó anh qua đây vì nạn đói, ngay cô nhi viện, hàng ngày bạn bè anh vẫn chết đói. Bao năm qua anh dựng cơ nghiệp nơi đây, nhận làm quê hương mình vẫn không quên cội nguồn được. Giáng Hương ! Anh đi Quảng Đông vài tuần, liệu em và con đủ sức lo cho cơ xưởng mới không ?

- Anh yên tâm đi, còn người quản đốc, còn KCS kia mà.

Nhưng bà Hương không dẫu được nổi buồn, ông Hưng hiểu tại sao.

- Anh chỉ về tìm cội nguồn, anh không hề quên lời hứa với em.

Bà Hương đứng lên lại gần cửa sổ :

- Chúng ta đã đi đến cuối cuộc đời, anh hứa không về lại Quảng Đông, em biết anh sẽ khó giữ lời. Nhưng em có thêm điều yêu cầu.

- Em nói đi !

- Nếu mai này bé lục lặc gặp người ý hợp tâm đầu, anh đừng phân biệt người Việt người Hoa mà làm lỡ duyên của con.

Ông Hưng nín lặng. Đó là điều ông luôn tránh né nói tới, bởi ông dù xuất thân trẻ mồ côi, vẫn là người Trung Hoa. Người Hoa không gả con gái cho kẻ khác dân tộc mình.

Bà Hương lần đầu tiên trong đời tỏ ra cứng rắn với chồng :

- Em đã thấy anh cố ý chọn người có chức vụ trong xí nghiệp, cơ xưởng, đều là nam giới người Hoa trẻ tuổi. Anh cho phép họ đến nhà chơi và làm quen với con gái mình. Hơn 55 năm nước này đã nuôi anh lớn khôn, cho anh mọi thứ anh cần, mà quan niệm cổ hủ độc đoán kia anh không xóa bỏ được. Em muốn nói cho anh rõ một điều, không một tập tục, không một biên giới gì có thể làm con gái em khổ được, nếu nó chọn được người bạn đời xứng đáng.

Ông Hưng chưa bao giờ thấy vợ như vậy và tại sao ? Chẳng lẽ vì quyết định đi Quảng Đông của ông hay sao ? Ông phân trần, đi lần bên vợ :

- Họ đều trẻ tuổi, tài năng, nhưng nếu con mình không thích, anh không ép. Anh sẽ chẳng vui gì nếu gây đau khổ cho con. Được rồi ! Giáng Hương, anh hứa với em.

Bà Hương bấy giờ mới nói :

- Chiều nay em đã đuổi quản lý xưởng kéo thép và trợ lý kinh doanh.

Ông Hưng kinh ngạc :

- Vì sao ?

- Giữa chốn đông người cả hai đều tỏ vẻ quan hệ với Châu Hà, nói năng bậy bạ, chưa kể chuyện luôn quấy rối nó làm phân tâm học hành.

Ông Hưng thở ra, hiểu vợ rất nghiêm khắc chuyện này, bà mang dòng máu tiểu thư nhà quan không phai nhạt. Thời buổi bây giờ trai gái nhiều khi hôn nhau ngay đường phố, còn bà nghĩ đến chuyện con gái phải che mặt khi lấy chồng. Mấy cô gái ở xí nghiệp rất sợ bà.

- Cả hai đều có tài.

- Không có đức cũng bỏ. Anh yên tâm, chỉ sợ mình trả lương không cao, chứ tuổi trẻ tài năng, đất nước này không thiếu.

Ông Hưng buột miệng :

- Như thằng Quảng ...

Ông nín bật, gương mặt người vợ ông yêu dấu thoáng vẻ đau đớn, ông vụt ôm lấy bà :

- Hương ! Chuyện đã qua rồi em ! Hãy nghĩ đến những đứa con còn sống.

Bà thì thảo trên vai ông :

- Phải, còn có Khánh Hòa và Châu Hà.

o o o

Cô thư ký có chút do dự bước vào phòng, Khánh Hòa đang chăm chú xem hồ sơ, dường như anh quên đã hết giờ làm việc ? Cô vờ ho nhẹ, Khánh Hòa ngược lên :

- Thưa ông Lý ! Bà chủ có chờ cơm ông không ạ ?

Khánh Hòa hiểu ý, anh giải thích :

- Tôi chờ đến giờ đón em gái tôi, cô cứ về đi.

- Dạ ! Chào ông !

Cô thư ký đi khuất, Khánh Hòa ký nốt đồng giấy tờ rồi vươn vai đứng lên. Anh nhìn đồng hồ, xách cặp ra khỏi phòng. Anh có một phút dừng ở lan can lầu nhìn xí nghiệp mình. Lúc xưa nó chỉ là một nhà máy kéo thép nhỏ, người chủ bán lại cho cha anh để đi nước ngoài đoàn tụ với con. Với gần 2 năm vừa xây dựng vừa sản xuất, nó trở thành xí nghiệp đúc, kéo sắt thép và đồ dùng công, nông nghiệp. Hết năm nay cha anh xây dựng thêm xưởng lắp ráp động cơ ghe thuyền và nông nghiệp. Đồ án đã xong khi mẹ anh duyệt ngân sách, chỉ còn chờ bộ ký giấy phép để anh có thể ký hợp đồng hợp tác với nhà máy động cơ Nhật Bản. Khánh Hòa tặc lưỡi, mong là không lâu lắm.

Khánh Hòa ra cổng, vài công nhân trực cơ xưởng đi qua chào anh, người bảo vệ đứng bên một cô

gái, thấy anh lật đật chào :

- Cậu Lý về muộn ?

Có một thoáng Khánh Hòa thấy cô gái với mái tóc dài, dáng dấp mảnh mai. Ông bảo vệ đã già, chắc con ông ta. Khánh Hòa tươi cười :

- Bác Thường, tôi có thêm nhiệm vụ đưa đón Châu Hà, con bé hôm qua bị côn đồ hành hung.

Ông Thường giật mình :

- Cô Hà rất dễ thương sao lại vậy ?

Khánh Hòa lắc đầu :

- Nó quá tính nghịch, chọc giận mấy ông trời con ở trường. Thôi tôi đi.

Anh và chiếc xe xa rồi, cô gái còn nhìn theo. Ông Thường nói :

- Con ông chủ đó, làm phó giám đốc , đang hoang lắm, phải tội khô khan lạnh nhạt với đàn bà. Có lẽ tại bà chủ quá nghiêm khắc.

o o o

Trong lúc ấy, xe Khánh Hòa đang bon nhanh trên con đường. Anh đến trường vừa hết giờ học. Sinh viên trai gái ủa ra đông đặc. Giữa lớp người trẻ tuổi, Châu Hà không lẫn lộn được bởi mái tóc cột cao bằng sợi ruy băng màu đỏ thắm, dáng cao như vận động viên thẩm mỹ, có gương mặt trẻ con.

Cô gái đưa mắt nhìn quanh, không chỉ mình Khánh Hòa gọi em :

- Châu Hà !

Một chàng trai đứng bên chiếc xe to bự 250 phân khối cũng gọi. Châu Hà băng qua đường tinh nghịch :

- Anh Hòa giỏi !

Chàng trai lại gần :

- Chào cô sinh viên bé tí !

Châu Hà nhảy nhồm, tiếng lục lạc khua rộn rã :

- Là anh à !

Cô thấy cái nhìn của anh nghiêm khắc vô cùng, vội nói luôn :

- Anh Hòa ! Anh chàng hiệp sĩ hôm qua đó.

Gớm thật ! Hôm qua làm hiệp sĩ, hôm nay đã đón ở cổng trường. Vì Châu Hà có nét đặc biệt cuốn hút con trai hay vì biết nó con ông Lý Hưng nhỉ ? Nhưng Khánh Hòa vẫn hòa nhã, lễ độ :

- Cảm ơn anh đã giúp em gái tôi !

Chàng trai tươi cười đưa tay :

- Tôi là Quyền, dạy võ ở nhà văn hóa Quận II.

Châu Hà reo :

- A ! thì ra võ sư, rất gồ ghề. Này ! Anh có rảnh không ?

Khánh Hòa buông tay Quyền rầy em :

- Em muốn làm phiền anh Quyền gì nữa ?

Cô gái tỉnh bơ :

- Em muốn học võ.

Khánh Hòa lắc đầu :

- Con gái học võ làm gì ? Em lại làm phiền người khác vô lối.

Quyền đỡ lời :

- Có chút võ nghệ cũng hay, nếu Châu Hà thích, tôi rất vui lòng.

Khánh Hòa cương quyết :

- Không được, từ nhà tôi đến Quận II rất xa, mẹ tôi không bằng lòng cho em gái tôi về tối.

Châu Hà xị mặt, Quyền tươi cười :

- Không sao ! Tôi sẽ đến tận nhà dạy khi rảnh.

Thật là hết biết. Anh chàng này không bỏ sót cơ hội nào dù bé nhỏ, nhưng Khánh Hòa không tiện cảm ơn nữa.

Anh quay sang em :

- Về nhanh kéo mẹ chờ cơm.

Rất lịch thiệp. Khánh Hòa chào từ giã Quyền :

- Mong có dịp cảm ơn anh, hôm nay vì không nói trước nên sợ mẹ tôi chờ.

Châu Hà lên xe, còn nghịch ngợm đầu môi với Quyền :

- Anh nhớ lời hứa nghe.

- Anh nhớ, Châu Hà ...

Chiếc xe đã phóng đi, Quyền ngẩn ngơ, con bé chưa kịp nói địa chỉ, nghĩa là ngày mai mình đến đón nữa rồi. Quyền cười khẩy. Ông anh giữ cô em như gìn giữ báu vật vô giá. Điều này khiến Quyền thú vị.

Quyền chạy xe về nhà, Tài đang đi ra với một thanh niên lạ có gương mặt trầm lặng. Quyền gật đầu chào rồi nói :

- Anh Hai ! Có thằng Thế ở nhà không ?

- Đợi anh chút !

Tài tiếp tục nói chuyện với người con trai kia :

- Khi trường có sổ tiền đó, anh Dũng sẽ không cho thuê mặt bằng, lấy làm khu chơi thể thao cho các em và xây dựng thêm nhà ở, xưởng học nghề. Nhưng điều đó đòi hỏi thời gian lâu dài, tôi đã nói anh nghe rồi.

Người thanh niên nhặt đóa hoa sứ đỏ rụng trên thềm :

- Giá tôi có thể giúp được nhiều hơn.

Tài vỗ vai bạn :

- Tôi hiểu, anh Hành ! Nhưng anh hay tôi chỉ có một mình, những đứa trẻ ấy cần cả đất nước quan tâm, tình thương và tiền bạc mỗi chúng ta không đủ đâu. Tôi mong một ngày không xa lời kêu gọi cho tương lai các em sẽ được mọi người quan tâm tới cùng góp sức, góp công. Anh thấy đó, quỹ xã hội nước tôi còn quá nghèo.

Hành trầm ngâm :

- Chủ nhật này anh lên đó không ?

- Có ! Để hớt tóc mấy đứa trẻ cho xong, chúng ta cùng đi chứ ?

Hành gật đầu, anh đến bên chiếc Cup 90 của Thế, nói lời tạm biệt cả hai anh em Tài rồi cho xe chạy đi. Quyền hỏi anh :

- Anh ta là người trung Quốc ?

Tài gật đầu nói luôn :

- Trước anh ta là trẻ bụi đời, giờ là phóng viên của tờ báo tư liệu Quảng Châu. Qua Việt Nam học thêm tiếng Việt và sưu tầm sử liệu ...

Hai anh em vào nhà :

- Sao anh quen anh ta ?

- Hành làm bạn với Thế và rất thích hoạt động công tác xã hội.

Quyền ngồi vào ghế ngược nhìn anh :

- Anh thận trọng nghe, không nên tin lắm những gì anh ta nói.

Tài nhìn em ngạc nhiên. Nó chẳng phải là đứa sâu sắc, nó luôn nông nổi, chỉ thích phô trương sức mạnh :

- Em cũng biết nghĩ đến chuyện đó sao ?

- Minh sẽ liên can nếu có chuyện gì.

Tài phẩy tay :

- Anh ta không phải người như vậy. Chuyện anh nhờ em đã suy nghĩ kỹ chưa ?

- Em thấy không thành vấn đề, có điều anh suy nghĩ kỹ chưa ? Muốn phát triển cơ thể không chỉ tập võ thuật, phải tập thể dục thẩm mỹ, phải bơi lội, nhảy cao, nhảy xa. Mà để luyện những thứ ấy phải trang bị dụng cụ và điều thiết yếu nhất là chất liệu dinh dưỡng cho người tập. Đó là em chưa nói tới chuyện chúng nó phần đông là dân bụi đời, bất hảo, học năm ba miếng võ sẽ choảng nhau tới ngày.

Tài trầm ngâm. Anh là một thanh niên đúng đắn, nhân hậu. Thương đám trẻ, anh có giờ rảnh là lên chăm sóc, sang xê những gì mình có để chúng được an ủi đôi phần. Hầu hết bạn nhỏ thất học, lại gầy gò vì suy dinh dưỡng (chế độ ăn uống trường Tương Lai quá thảm hại), Tài xót thương. Thấy Quyền tính vô tâm, lại đi lung tung gây phiền phức, anh gọi về nhờ dạy võ cho đám trẻ. Nhưng giờ nghe Quyền nói, Tài thấy sự việc không dễ dàng như anh nghĩ. Cứ nghĩ đến chế độ bồi dưỡng và dụng cụ tập Tài đã thấy quá khó khăn. Bọn trẻ đến giường nằm cũng chưa có đầy đủ thì làm cách

nào.

Tài thờ dài, Quyền nói điều thực tế :

- Anh sao hay lo chuyện bao đồng. Chuyện đó là của mấy ông nhà nước và ty thương binh xã hội lo. Còn ban giám hiệu nhà trường, đâu tới anh. Có lòng tốt lâu lâu ghé thăm, cho chúng cái gì đó, mắc gì phải thờ ngấn than dài.

Tài ngán ngẩm nhìn em :

- Quyền ! Em không hiểu sao ? Chúng ta lớn lên được như ngày hôm nay chẳng phải nhờ lòng thương của bao người ? Ba chết sớm, má ốm đau, nhờ ai em thừa biết mà. Giờ chúng ta đã thành nhân, phải đền trả cho lớp trẻ. Sau ta mới khỏi thấy cuộc sống hoài chớ !

Quyền nén khó chịu, hễ cứ gặp anh là có một bài thuyết giảng đạo đức dài dằng dặc. Quyền trực tính, nóng nảy, tính thích chơi ngông theo mốt, chớ không phải là người xấu, anh chỉ muốn tự mình làm những gì mình thích, không muốn ai "xỏ mũi". Anh đứng lên :

- Má đâu ?

- Thành Lực chở má đi bác sĩ rồi.

Quyền móc túi đưa anh xấp tiền :

- Anh cất lo thêm cho má, em ra đó rước má về rồi đi mua thuốc luôn.

Không đợi Tài gật đầu, Quyền đã ra xe phóng đi.

Tài nhìn theo, lòng buồn, nó vẫn vậy, không chịu hòa nhập với anh em để cho má được yên lòng.

Chương 3:

Đám trẻ ngồi chật ních phòng đọc sách, mắt hướng về Châu Hà mà chân tay vẫn hoạt động không ngừng, véo tay đứa này, giật tóc đứa kia, đá móng đứa nọ. Chúng nó còn í ới chọc ghẹo nhau, chửi thề bắt từ rồi lại nhắm mắt nhìn quanh, sợ cô giáo hay anh phụ trách nào nghe được.

Dương Hành đứng tựa lưng vào cửa sổ khoanh tay trước ngực, gương mặt trầm lặng như đang nghĩ ngợi điều gì. Thật ra anh đang nhìn Châu Hà. Lạ thật, chỉ hai buổi gặp mặt, chưa nói với nhau câu nào nhưng nhìn cô gái sống và hòa mình với đám trẻ hết mình, vô tư, Hành nghe vui trong lòng. Cô gái rất thông minh và nghịch ngợm, đáng yêu, với đám trẻ lại chăm sóc và trìu mến như mẹ hiền.

Buổi sáng hôm nay nhìn cô tính hiếu động sôi nổi lại tí mỉ ngồi vá áo, kết khuy nút cho đám trẻ một cách kiên trì, Hành hiểu rằng, nếu không có tấm lòng nhân hậu bao la thì không thể làm được điều ấy.

Châu Hà ngồi rất thoải mái dưới nền xi măng, đôi mắt một mí to tròn như hai hột nhãn đào quanh gian phòng. Tất cả im lặng như tờ. Cô gật đầu về hai lòng, lúc này về nhì nhảnh trẻ con ở cô biến mất, giọng cô dịu dàng :

- Mình đọc đến đoạn nào rồi ? Thân ! Em nói đi.

Thằng Thân nói ngay :

- Tới cái đoạn con chó Ca ... ca ... - Nó áp úng đưa tay gãi đầu vì không nhớ nổi tên chú chó.

Bọn trẻ nhao nhao :

- Chú chó Ca-pi ! Chú chó Ca-pi...

Huê rồ cộc ngay vào đầu thằng Thân đá dầm (chữ "đá dầm" đã thành biệt danh của nó) một cái, mắng như bậc đàn anh thật thụ :

- Cái thằng ngu lạ ! - Rồi nó nói to với Châu Hà - Tới đoạn chú Ca-pi biểu diễn xong đi quyền tiên, gặp thằng già kiết không cho.

Châu Hà gật đầu nói :

- Giờ chị đọc tiếp nghe.

".... Thế là cuối cùng những đồng xu giấy ở đáy túi gã keo kiệt, cũng phải vọt ra bay vào túi tiền của Ca-Pi. Ông cụ Vi-Ta-Ly không nói gì cả. Cụ kéo đàn Vi ô lông, dạo những bài vui, lúc giờ cao, lúc hạ thấp, cây đàn tùy theo nhịp, mắt không rời khỏi cái bát. Chẳng mấy chốc, con Tùng trở về chỗ của nó, kiêu hãnh mang theo cái xâu gỗ đầy tiền.

- Bây giờ đến lượt Giô-Li-Cơ và tôi ra trò - một tay cầm đàn, một tay cầm mã vĩ hoa lên. Cụ Vi-Ta-Ly nói :

- Thưa quý ông, quý bà ! Chúng tôi sẽ diễn tiếp tục diễn hầu quý ông, quý bà một vở hài kịch lý thú nhan đề "Người đầy tớ của ông Giô-Li-Cơ" hay là "Kẻ đàn độn nhất không phải kẻ mà ta tưởng". Một người như tôi không bao giờ hạ mình đề cao diễn viên và vở kịch trước khi trình diễn. Tôi xin nói với các ngài một điều, mời các ngài mở to mắt mà nhìn, lắng tai nghe và chuẩn bị vỗ tay.

Cái mà ông cụ gọi là vở hài kịch lý thú, thực ra là tấn trò câm, nghĩa là diễn điệu bộ, không bằng lời. Tất nhiên phải như thế vì hai vai chính Ca-Pi và Giô-Li-Cơ đều không biết nói, còn tôi cũng không nói nổi hai câu. Tuy nhiên khán giả hiểu vở diễn.

Chính vì vậy mà ông cụ chơi bản nhạc nhà binh trầm trầm, báo trước khán giả biết ông Giô-Li-Cơ sắp ra. Ông Giô-Li-Cơ là một vị tướng người Anh có quân hàm cao, làm giàu lớn trong chiến tranh Ấn Độ. Ông muốn kẻ hầu hạ cho ông là một con người, vì ông rất giàu, muốn hưởng thụ sự xa hoa ấy. Trong khi đợi người đầy tớ đến, ông đi bách bộ trong phòng, vừa đi vừa hút xì gà ..."

Dương hành không thể không mỉm cười bởi khi đọc đến đây thì cô gái đeo lục lạc đã đứng lên, hồn nhiên giả làm chú khỉ Giô-Li-Cơ trong gánh xiếc cụ Vi-Ta-Ly và Rê-Mi của tác phẩm "Không gia đình". Cũng ưỡn người như đại tướng Giô-Li-Cơ miệng lập bap điệu xì gà tưởng tượng, gương mặt nhăn nhó, chân nhảy nhót và đưa tay gãi má theo thói quen khi thường làm. Trông cô thật buồn cười, tình nghịch.

Bọn trẻ khoái chí, cười la ầm ĩ và Dương Hành càng sùng sốt, rồi lại cười ra tiếng khi cô gái làm trò khỉ lộn ngược quay cuồng trên sàn nhà. Thật là vui vẻ , không kém phần náo loạn.

Tài đi vào, kinh ngạc rồi đến bên bạn :

- Con bé làm gì vậy ?

- Cô ấy đang làm đại tướng Giô-Li-Cơ trong khi chờ thằng đầy tớ Rê-Mi.

Tài lắc đầu :

- Tiếc rằng mình không có khiếu chinh phục đám trẻ bằng cách đó. Anh xem, quá hòa đồng và tinh nghịch làm sao.

Dương Hành ngó bạn :

- Tôi nghĩ tính nết cô bạn nhỏ này không làm anh thích ?

Tài cười ra tiếng :

- Nếu là bạn gái, người yêu thì tôi không chịu nổi. Nhưng em gái hay chỗ quen biết thân tình thì tuyệt. Cô ấy đem lại tiếng cười, niềm vui cho mọi người.

Hành gật đầu, anh muốn nói điều gì, nhưng tiếng cười, tiếng la hét đã làm hai người nhìn ra nơi Châu Hà ngồi.

Thì ra cô đang ngồi trên một cái ghế tưởng tượng, một chân chấm đất, một chân vắt ngang đầu gối. Cô đang là ông đại tướng Giô-Li-Cơ tức giận thằng đầy tớ Rê-Mi ngu dốt không biết cách ăn của người quý tộc, nên đã "chén" tất cả những thứ trên bàn thay cho nó. Gương mặt rất liếng khi, thỉnh thoảng đôi mắt tròn lảo liêng. Cô đang dùng những động tác khi để ăn bữa cơm quý tộc tưởng tượng. Từ động tác lấy khăn ăn vắt vào cổ áo, đến động tác cầm dao nĩa, rồi ăn nhàn nhã, nhưng không kém phần háo ăn của chú khỉ Giô-Li-Cơ. Châu Hà đã biểu diễn xuất sắc, sinh động, khiến bọn trẻ thích chí bò ra cười trên sàn nhà.

Cả Hành và Tài cũng không nín được cười. Tài nói với bạn :

- Con bé làm việc, học hay chơi đều xuất sắc.

Hành chăm chú nhìn Châu Hà :

- Nếu cô ta chọn nghề diễn viên, sẽ là một thiên tài.

Tài trợn mắt :

- Diễn viên ? Anh giỡn chơi. gia đình cô ta người Việt, gốc Hoa, giàu khét tiếng.

Hành ngăn người :

- Cô ta người Việt gốc Hoa ?

- Ông Lý Hưng chưa tới hai năm đến Sài Gòn, đã làm chủ một nhà máy sắt thép lớn nhất, sau nhà nước. Một nhà máy tư nhân.

Dương hành trầm ngâm rồi buông câu nhận xét :

- Hèn gì, cô ấy rất vô tư trong tiền bạc.

- Ý anh muốn nói con bé xài tiền cho đám trẻ ? - Tài lắc đầu - Anh lầm rồi, mỗi tháng con bé có số tiền quy định, nếu xài hết thì ráng mà đổi. Con bé có lần nói với tôi, nó thường nhịn đói buổi sáng mà vẫn thấy no, khi có được nụ cười từ đám trẻ. Hôm rồi nó đã bán cái đồng hồ.

- Sao anh biết ?

- Hôm tuần trước nó còn, tuần sau không thấy, mà chỉ thấy bóng chuyền, bún riêu là biết rồi.

Hành không thể không lắc đầu, mức độ vô tư trong sáng của cô gái, anh chẳng thể bì kịp. Anh đã từng ăn xin để qua cơn chết đói, nên chuyện xây dựng tương lai bản thân với anh đứng hàng đầu.

Hành buột miệng :

- Kiểu này thì tuần sau chắc cô bé bán luôn vòng lục lạc.

Tài xua tay :

- Ê ! Cái đó thì không ! Nó nói vòng lục lạc quý hơn sinh mạng nó.

- Tại sao ? - Hành nhướn mày.

Tài nở nụ cười đầy bí hiểm :

- A ! Cái đó anh có thể hỏi con bé mà !

Hành lắc đầu. Tài nói luôn :

- Hôm nay anh vì con bé nói chuyện nhiều hơn bình thường đó nghe. Đừng ngại, nó hồn nhiên, vô tư lắm, cứ làm quen đi.

Tài bỏ đi nhanh như khi đến. Hành ngần ngừ rồi đứng lại. Bấy giờ Châu Hà đọc đến đoạn Rê-Mi được cụ Vi-Ta-Ly dạy học chữ và học âm nhạc trên con đường giang hồ vô định kiếm cơm cầu sống của người nghệ sĩ lang thang. Rê-Mi và ông cụ phải vừa đi bộ trên khắp miền đất nước, đến đâu, biểu diễn đến đó, kiếm tiền, vừa phải chăm sóc cho đàn chó và con khỉ Giô-Li-Cơ. Khi rảnh thầy

dạy trò, không có bảng đen phấn trắng, sách vở hay bút mực. Rê-Mi học trên những mảnh gỗ nhỏ được cưa Vi-Ta-Ly để gọt, trên có khắc chữ và ký hiệu âm nhạc.

Giọng cô gái diễn cảm và trong vắt, lên xuống, bổng trầm ...

Đến hết đoạn học chữ của Rê-Mi, cô gái xếp sách, gương mặt nghiêm trở lại có thoáng qua nét buồn dịu vợi. Hàng trăm đứa trẻ ngồi chật ních trong gian phòng bỗng đứng nín thín thít, đến một tiếng động nhỏ cũng đều nghe thấy và rồi cô gái nói :

- Chúng ta đã biết một phần cuộc đời của Rê-Mi phải đi qua. Rồi đây các em sẽ biết nhiều hơn nữa, càng về sau sự gian khổ cay cực càng nhiều. Liệu trong các em có thấy rằng những gian khổ mà mình đang chịu đựng có nhiều hơn Rê-Mi không ?

Tất cả im lặng.

- Các em đã phải học chữ, học nghề như Rê-Mi học chưa ?

- Các em đã phải kiếm sống như Rê-Mi chưa ?

- Các em đã phải đi trên khắp mọi miền đất nước bằng đôi chân mình chưa ?

- Điều đó các em hãy tự hỏi mình và tự trả lời. Chị không nói đến những gì sắp tới. Dù sao các em cũng tạm có một mái nhà, ăn không ngon nhưng cũng đủ sống mà không cần phải làm việc như Rê-Mi. Các em chỉ phải học tập và hãy vững niềm tin ở tương lai. Các em đừng mặc cảm ở thân phận mình, đừng oán trách những người sinh ra mình, đừng giận hờn xã hội đã không hiểu thấu, kết tội các em là những trẻ hư. Bởi vì trên đời này còn có biết bao nhiêu tấm lòng đến với các em không hề vụ lợi, các em đã thấy rồi.

Cô gái đứng lên. Cô đưa mắt nhìn quanh đám trẻ rồi vẫy tay dịu dàng :

- Tạm biệt ! Chúc mọi điều tốt lành.

Cô đi ra khỏi phòng, tay cầm theo cuốn truyện Không Gia Đình. Cô dường như không thấy Hành đứng đó, mắt đắm đắm nhìn cô. Cô gái trong chiếc quần jean bạc phéch, áo thun trắng hở cổ bước đi, đầu ngẩng cao kiêu hãnh, tự hào được làm người. Tiếng lục lạc reo vang vui tai, êm ái ...

o o o

Ông Lý Hưng ngồi một mình ở phòng riêng, nét mặt chìm vào suy tư, tay vẫn mân mê chiếc vòng lục lạc. Đó là loại vòng cổ xưa hiếm có, chẳng rõ từ thời nào nhưng nhất định nó do người nghệ nhân lỗi lạc đúc, khắc thành. Quanh chiếc vòng có mẫu móc 10 cái lục lạc. Trên mỗi cái chạm hình những phong cảnh nổi tiếng của Trung Quốc, núi sông, chùa chiền. Chiếc vòng đúc tròn, rỗng, khép hai vòng. Một vòng chạm nổi nhiều chữ Lý xen giữa hình những con chim Phượng bay. Vòng nhỏ hơn khắc hình những vị tướng quân, giáp trụ uy nghi, với nhiều loại binh khí khác nhau.

Chiếc vòng nhìn xa có màu trắng của bạc, nhưng nhìn gần ửng sắc vàng và phát ra ánh sáng lấp lánh. Chiếc vòng không bằng bạc, cũng không bằng vàng, nó như một thứ hợp kim quý, chỉ những người nghệ nhân xưa mới rõ đã pha trộn vào nhau chất gì để đúc ra nó, với tiếng reo lục lạc thánh thót, vang xa tựa chuông ngân. Chiếc vòng thuộc loại cổ xưa, quý giá, nhưng với ông Lý Hưng cái quý không phải giá trị bằng tiền (dù cách đây mấy chục năm, một nhà buôn đồ cổ quý đã đề nghị mua nó bằng cả một gia tài của người trung lưu). Nó quý vì ngay từ thuở người ta kể ông lúc ấy đang là một đứa trẻ sơ sinh, ở cổng nhà nuôi trẻ cô nhi, đã có bên mình ông. Nó quý vì một người phụ nữ ngoại quốc da trắng, mắt xanh ấy nuôi ông suốt 12 năm vẫn thay ông giữ nó suốt bên mình, và khi không thể bắt ông ở lại viện cho tới tuổi trưởng thành, đã giao lại chiếc vòng, chiếc áo sơ sinh và một số tiền nhỏ ân cần dặn bảo :

- Lý Hưng ! Phải giữ nó cẩn thận, quý lắm đó, cả giá trị tiền bạc, lẫn nguồn gốc của mình. Tên Lý Hưng của cháu có thể ở góc áo, nghĩa là cha mẹ cháu vì sự khổ tâm nào đó phải đem cháu lại đây. Nhớ nhé ! Khi lớn lên phải tìm cha mẹ.

Hơn 50 năm ông lưu lạc xứ người, cần cù tạo dựng sự nghiệp vẫn nhớ mãi người đàn bà có đôi mắt xanh với làn da trắng nhợt và câu nói khi chia tay. Nhưng ông chưa một lần về thăm cố hương.

Đưa tay vuốt mái tóc có lẫn vài sợi bạc, ông Lý Hưng thở ra rồi lại ngắm nhìn chiếc vòng. Ngày mai ông lên đường đi Quảng Đông, về thăm chôn cũ, nơi ông lớn lên dưới bàn tay chăm sóc của người

đàn bà ngoại quốc có tấm lòng bao la như trời biển. Nghe nói bà ở nước Mỹ xa xôi, chồng là mục sư Tin lành, đến Trung Hoa để truyền giáo và chết trong vòng tay của những người dân nghèo ở một vùng quê thuộc thành phố Quảng Châu. Người phụ nữ ấy đã rất dũng cảm, vì tình yêu chồng, vì sứ mạng thiêng liêng chồng chưa trọn, đã quyết ở lại Trung Quốc làm quê hương thứ hai. Bà lập nhà nuôi trẻ, cô nhi, dạy học cho người mù chữ, mở bệnh xá chữa bệnh cho dân nghèo.

Người đàn bà phương tây ấy, chắc đã từng giàu sang, sung sướng với nền văn minh non trẻ nhưng phát triển rất nhanh của nước mình. Vậy mà trước sự nghèo đói, lạc hậu của những làng quê nghèo, bà không hề sợ hãi. Bà có thể cùng một góa phụ đông con, cuộc xói mảnh vườn từ lâu không người chăm sóc suốt tuần lễ liền, vì nghĩ đến ngày mai, từ miếng đất ấy, những cây ra ngọn cái được mọc lên nuôi sống mẹ con người góa phụ. Bà có thể đứng suốt đêm trong một mái lá, mưa dột khắp nơi, để dạy hết lớp người này, sang lớp trẻ khác, những con chữ cái, khai phá vòng u tối con người. Bà có thể ngồi bên một người bệnh sắp chết suốt đêm để nghe người ấy thều thào lời sám hối, vì sợ con đói, đã đánh cắp mấy củ khoai của người làng bên... Để rồi khi ánh bình minh lên, bà nghiêm trang nói như lời chúa phán truyền :

- Anh không có tội ! Những đứa con anh ngày sau sẽ hạnh diện vì có người cha tốt, và nhất định chúng sẽ sống tốt. Vợ anh cũng tự hào về anh, người chồng có trách nhiệm, mà sống sao cho xứng đáng với anh. Chúa sẽ gọi anh về bên chân người.

Và người đàn bà ấy, cùng những người giúp việc cho bà, đã nuôi ông không chỉ lớn lên bằng sữa, gạo, còn nuôi ông bằng những bài ca miền thôn dã đất nước Trung Hoa, với giọng hát ầu ơ khó nghe của bà. Làm sao khác được với một người Mỹ lại hát ru con bằng tiếng Trung Quốc giàu âm điệu.

Một bàn tay quen thuộc đặt trên vai ông Hưng cắt đứt dòng hồi tưởng :

- Anh khó ngủ vì ngày mai chẳng ?

Ông Hưng gật đầu ra dấu với vợ ngồi xuống bên mình :

- Anh nhớ bà Cathérina. Chẳng hiểu bà ở Quảng Châu hay về Mỹ ?

- Nếu bà còn ở Quảng Châu chắc cũng cỡ xanh mướt, anh quên bà bao nhiêu tuổi rồi ư ?

Ông Hưng khẽ gật đầu :

- Năm anh đi bà đã ngoài 40, hơn 50 năm rồi, ở trên đất nước anh, với mức độ làm việc như vậy, bà không thể thọ.

Bà Hưng nhìn thấy gương mặt đã có nếp nhăn của chồng thoáng vẻ u hoài, bà hiểu nỗi lòng của người đầu ấp tay gối, 32 năm sống với ông, từ trong mái ấm gia đình cho đến chốn thương trường bà biết chồng mình có muôn bộ mặt để được ngày hôm nay và không phải bộ mặt nào bà cũng có thể chấp nhận, nhưng bà phải tha thứ, vì hiểu làm ăn cần phải thủ đoạn. Và bà hiểu một cách sâu xa, đằng sau vẻ cương nghị nói cười kia (kể cả lúc trừng phạt, đuổi sở người dưới quyền) là một trái tim nóng ấm tình người. Chẳng vậy mà Châu Hà, hạt ngọc vô cùng cứng quý, có thể đến với đám trẻ bụi đời kia một cách thoải mái.

Bà Hương lùa bàn tay thon mảnh vào mái tóc rậm cứng của chồng vuốt ve :

- Anh có còn nhớ hai câu thơ của bậc trung thần thời Tống, anh đọc cho em nghe vào đêm bỏ tiền xây dựng thêm nhà trẻ cô nhi ở Nha Trang không ?

Ông Lý Hưng choàng tay qua vai vợ, kéo đầu gối vào vai mình :

- Anh nhớ, đó là hai câu thơ của Vân Thiên Tường đại nhân trong bài Chính Khí Ca :

Nhân sinh tự cổ thù vô tử

Lưu thủ đan tâm chiếu hân thanh

Dịch :

(Đời người ai không một lần chết

Lưu chút lòng son với sử xanh)

- Vân Thiên Tường đại nhân vì nước quên thân, sống chết không xem nặng, chỉ cốt sao mình sống không khỏi thẹn với muôn dân, tổ quốc. Bà Cathérina vì tình người không có biên cương, vì bạn đời

nghĩa vụ chưa tròn đã chịu sống kiếp ly hương suốt quãng đời còn lại, để gieo hạt giống tình thương cho nhân loại. Hai con người ấy nghĩa sống tuy khác nhau nhưng nghĩ kỹ, ai cũng vì nhân nghĩa mà hy sinh bản thân mình. Em nghĩ họ làm trong đạo nghĩa của con người, có sống hay chết cũng vô cùng thanh thản. Anh chẳng nên vì sự sống còn mà ngậm ngùi cho bà.

Ông Lý Hưng nhìn rất lâu vào vợ và rồi ông mỉm cười :

- Đúng vậy ! Nếu sống không then thì chết chẳng buồn, anh chỉ nên tưởng nhớ và noi gương bà là đủ , Hương !

- Anh lại muốn nói, may mắn làm sao được có em bên đời chứ gì ?

Ông Hưng cười ngượng nghịu, hôn nhẹ má vợ thì thảo :

- Không đúng sao ? Nè em ! Mai anh đi rồi.

Bà Hương cười nhẹ, người đàn bà quý tộc đất Bắc chẳng những thông minh, sắc sảo, mà còn biết thương con chiều chồng. Bà cầm chiếc lục lạc bỏ vào hộp tủ rồi đưa tay cho chồng nắm lấy điu đi :

- Bé lục lạc cả tối quấy anh điều gì ?

- Bắt anh thề phải đi nhanh về và không được làm mất cái lục lạc của nó.

- Còn Khánh hòa ?

- Nó nói anh cứ yên tâm lo việc ấy đến khi xong và hãy làm những gì có thể làm của một người về lại cố hương.

Ánh đèn phòng tắt lịm, ánh đèn ngủ tỏa ra ánh sáng dịu dàng. Trên chiếc giường nệm, bà Hương ngã vào tay chồng.

Chương 4:

Tiếng lục lạc không reo khi cô gái đến trước anh. Một thoáng ngỡ ngàng thấy thiếu vắng, Hành nhìn xuống đôi chân thon hồng, anh buột miệng :

- Cô bán chiếc lục lạc rồi sao ?

Cô gái có chút sững sốt :

- Anh nói cái gì vậy ?

Hành lúng túng :

- Tôi không thấy cái lục lạc.

Mặt cô gái xịu buồn :

- Ba tôi đem đi Quảng Châu rồi.

Cái con người ít nói hôm nay rất lảm lời :

- Để làm gì ?

Châu Hà bức bối, chẳng rõ vì sao ? Có phải vì anh chàng tò mò, hay vì vắng chiếc vòng lục lạc thân yêu gắn liền với cô từ quãng đời thơ dại nên lòng cô không được vui ? Cô dậm dẳng :

- Mặc gì anh hỏi ? Vô duyên !

Cô ngoe nguẩy bỏ đi. Đến lượt Dương Hành sững sốt. Người ta có thể mắng anh tượng đất, trách anh ít lời, chưa ai mắng anh vô duyên. Anh đứng ngẩn ra ở hàng ba văn phòng trường Tương Lai.

Dững đi ra, lại gần :

- Anh Hành ! Có gì không ?

Dững hỏi hai lần Hành mới nghe thấy, anh vội lắc đầu :

- Không ! Không có gì !

Trong thời gian không ngắn, không dài, Dững đã phần nào hiểu được người thanh niên Trung Hoa này. Anh vỗ vai Hành thân mật :

- Vậy anh lên làm đồ chơi cho đám trẻ. Chúng đang vui.

Hành sực nhớ quay đi vội vã :

- Chết thật ! Anh Tài nói tôi đi mua giấy gương làm lồng đèn để các phòng thi đua.

Dững xua tay :

- Khỏi đi, Châu Hà mới mua về, ta đem lên cho họ đi.

Dững quay vào trong phòng rồi đi ra, tay xách theo xấp giấy gương đủ màu. Cả 2 lên chiếc cầu thang gấp gành vào phòng 4. Tất cả đang ở đó, trừ mấy đứa quá nhỏ không được làm gì. Ngày quốc tế thiếu nhi năm nay, trường Tương Lai dù còn quá nhiều thiếu thốn, vẫn vui nhộn, nhờ nhóm Tài và Châu Hà. Hành gom tiền làm đồ chơi, ăn lễ. Đám trẻ ở trường, trừ mấy đứa con gái chăm chú làm, còn lại cứ lo chơi, chọc phá rồi cười như nắc nẻ.

Châu Hà ngồi một góc, cô dán chiếc đầu lân, ba bốn đứa trẻ vây quanh. Hình như cô làm hoài con mắt không được, đồ quạu đứng lên vung cái đầu lân qua một bên. Hành lại gần hỏi trống :

- Sao vậy ?

Thân ái dầm liếc Châu Hà :

- Hồng biết, chỉ làm không được, cứ đồ quạu hoài.

Hành lặng lẽ ngồi xuống :

- Để anh.

Bằng đôi tay khéo léo của mình, Hành dán hai con mắt rất đẹp, rồi bỏ hai bóng đèn đôi vào, phần còn lại, anh dạy cho tụi nhỏ cách dán. Đám trẻ náo nức làm, Hành đứng lên nhìn quanh. Châu Hà biến mất. Hành cau mày. Cô gái hôm nay rất khác lạ. Anh đi ra, nhìn thấy cô gái ngồi bó gối ở góc một cây sứ, gục mặt xuống.

- Châu Hà ! Cô làm sao vậy ? - Hành lại gần hỏi.

- Không có gì !

Hành ngần ngừ một chút :

- Lễ quốc tế thiếu nhi năm nay là do cô muốn tổ chức lớn, cô lo hết và đám trẻ rất vui.

Châu Hà dậm dẳng :

- Dĩ nhiên rồi !

- Cô từng nói dù đói, thấy đám trẻ cười cũng là vui mà.

Châu Hà đứng lên dậm cẳng, hai tay bịt tai, miệng hét :

- Anh để tôi yên được không ? Tôi vui hay buồn mắc mớ gì tới anh với đám trẻ chứ ?

Hành sững sờ ngó cô gái. Cô ghét anh ? Sự quan tâm của anh với cô là điều bức mình ? Cô chưa từng hung dữ, cáu gắt như vậy.

Hôm nay, buổi nói chuyện đầu tiên, anh đã hai lần bị cô mắng. Hành quay đi.

Châu Hà sức hiểu mình quá đáng, cô nín Hành lại :

- Ba tôi lấy cái lục lạc rồi, tôi buồn quá !

Mắt cô rơm rớm, Hành chột hiểu, cô gái còn rất ngây thơ dễ gắn bó với những đồ vật yêu thích. Ba cô lấy cái lục lạc, cô cảm thấy như thiếu người bạn bên mình.

Cảm giác khó chịu ở Hành tan biến, anh an ủi cô gái, nếu không buổi lễ sẽ mất vui khi cô buồn như vậy.

Cô gái ngượng ngùng chống chế :

- Nhưng ba hôm nữa mới là 1 tháng 6 mà.

Và cô như bay đi, đến với đám trẻ của mình.

Chiều xuống bọn trẻ đưa họ ra đến cổng trường của mình.

Thế giao xe cho Hành :

- Anh chở tôi.

Hành lắc đầu, mắt hướng về Châu Hà đang đứng giữa đám con gái trường Tương Lai. Cô lắng nghe một cô bé nói gì, mắt cứ mở tròn ra.

- Tôi muốn tiễn Châu Hà, cô ấy đang buồn.

Lục nháy mắt với Tài :

- Anh Hai, anh Hành cảm rồi.

Hành chỉ cười. Ba chiếc xe phóng đi. Bọn trẻ vào trường. Châu Hà chột thấy Hành còn đứng :

- Ủa ! Sao anh không về ?

Hành nói một điều khác :

- Hôm nào cô cũng chạy bộ về sao ?

Chân cô gái đã đều đặn dậm xuống đất theo tư thế một vận động viên ở điểm xuất phát :

- Đúng vậy ! Tôi không thích đi xe máy.

Dương Hành chân đều bước theo cô gái, Châu Hà không tỏ vẻ ngạc nhiên. Họ đi qua khỏi bến xe lam, đến ngã năm, thẳng con đường trước mặt. Chân đều bước Hành chuyện trò :

- Cô có thể kể cho tôi nghe chuyện cái lục lạc của cô không ?

Châu Hà đứng lại chầu mày. Cô có một chút suy nghĩ rồi chân chậm bước đi.

Hai người trẻ tuổi sánh vai nhau trên con đường về nhà.

- Mẹ tôi nói, ba tôi thích con gái. Hồi sinh ra tôi ba tôi thích hơn, vì trừ vài tiếng khóc khi chào đời, lúc nào tôi cũng cười. Rồi có một đêm, bỗng dưng tôi khóc hoài không nín, ba tôi làm đủ trò, cho gì tôi cũng không nín, ông sức nhớ đến chiếc vòng lục lạc có tiếng reo vui tai, bèn lấy đưa cho tôi. Tôi nín liền và từ đó không khóc nữa, ba tôi bèn cho luôn cái vòng.

20 năm, cái vòng của tôi ... - Mặt cô gái xịu buồn - Hồi còn nhỏ, tôi đi học, cái vòng khiến toàn trường chú ý đến tôi. Lên trung học, tôi khổ sở hơn vì bạn bè chọc mãi, nói tôi là con chó Nhật đeo vòng lục lạc, nhưng tôi không thể rời cái vòng, nó như một phần thân thể tôi vậy. Ngày tôi vào trường đại học, có cả ngàn đôi mắt nhìn sững vào tôi, nhưng tôi đã quen rồi, không thấy ngượng ngùng gì nữa. Ở nhà, mỗi người một cách, khi gọi tôi là cô bé Lục Lạc. Mẹ tôi gọi tôi cô bé Lục Lạc khi muốn nghiêm huấn tôi điều gì. Ba tôi chỉ gọi bé Lục Lạc khi ông buồn và muốn được vui. Anh Hai tôi thì lại khác, chỉ gọi bé Lục Lạc khi nản nỉ điều gì hoặc muốn chứng tỏ mình là anh Hai.

Chỉ một tiếng gọi, cô bé đã phân tích cặn kẽ được tâm lý từng người, cô bé có thừa thông minh, cũng như mọi cái đẹp từ tâm hồn đến thể xác của người phụ nữ, có điều còn ngây thơ, nhưng có thật cô bé còn ngây thơ, hay đó là kết quả của đứa con gái được trời cho quá nhiều hạnh phúc ? Hành nghĩ ngợi và chỉ giật mình dừng lại khi nghe tiếng người chào Châu Hà.

Cô gái dừng lại ở xe bánh mì. Những người đứng xung quanh cô đủ cả, già trẻ, gái trai, con nít.

- Chị Hà có bạn mới hả ? - Thằng nhỏ còn bung trên tay mâm bánh bò vội hỏi.

Cô gái nghiêng mặt nhìn Hành, một thoáng nghịch ngợm trở về trên đôi mắt :

- Không ! Ông này là người nước ngoài, ở Trung Quốc mới qua, đang hỏi đường nhờ đưa đến làng

SOS.

Con bé ngồi bên rổ bánh tiêu hồi rất thực tế :

- Ông ở bên Tàu mới qua, có biết ăn bánh tiêu không chị Hà ?

- Em hỏi ông thử ! - Cô gái nghịch ngợm.

Hành nghe vui vui. Dường như cô rất thân thiết với đám người này. Thì ra với cô, địa vị xã hội, tiền bạc không hề làm ngăn cách tình người. Anh cười thật hiền :

- Có ! Bé quên bánh tiêu là sản phẩm người Tàu à ?

Không chỉ con bé bánh tiêu ngạc nhiên mà tất cả đều trố mắt. Cô gái bán tiệm chap phô lên tiếng :

- Ủa ! Châu Hà, em nói ông ở bên tàu mới qua à ?

- Ông ở bên tàu mà làm báo tiếng Việt, nên học tiếng Việt lâu rồi.

Ông già sửa xe đạp cười móm mém :

- Sao cháu biết ? Ông hỏi thăm đường thôi mà !

Tất cả cười khúc khích, Châu Hà đậm căng dầu môi :

- Bác Hai chọc con hén ? Nghi chơi bác luôn.

Con bé bánh tiêu lật đặt nín cười :

- Chị Hà ! Em không chọc, còn bánh tiêu nè chị Hà !

Cô gái bĩu môi ngó chỗ khác, Hành nói :

- Để anh mua cho, tất cả là bao nhiêu ?

Con bé bánh tiêu nhanh nhẩu đếm, gói, tính tiền :

- Còn 12 cái, 1 cái 300, vị chỉ 3600. Em lấy 3 ngàn rưỡi.

Hành lấp ra một xấp tiền đếm 4 ngàn nhưng không cầm gói bánh.

Cô bé bánh tiêu khoái chí thật sự. Ông Tàu thứ thiệt này muốn làm bạn với mình, còn sợ mình không đồng ý. Nhưng làm bạn phải có nguyên nhân. Con bé đưa mắt nhìn Châu Hà, cô cười chúm chím tay thì ra dấu cho thằng bé bán bánh bò. Những đứa trẻ lăn thân ra đường kiếm sống rất lanh trí. Thằng bé đi đến gần Hành, còn con bé gật đầu :

- Nhưng anh có xấu hổ nếu ở một nơi nào có lịch sự, em gọi anh xưng mình là bạn bè không ?

Hành cảm động lắc đầu :

- Không ! Anh nói em là bạn anh, người tốt. À ! Em tên gì ?

- Dạ tên Liên ! - Con bé chớp mắt ra vẻ cảm động.

- Liên nè ! Bánh tiêu này coi như để ra mắt bạn bè, em mời các anh chị, cô chú cùng ăn dùm anh.

Mọi người ồ lên vui vẻ, Liên lon ton đi đưa bánh tiêu từng người. Bây giờ thằng nhỏ bán bánh bò lên tiếng :

- Còn em thì sao ? - Nó nháy mắt lia lịa đầy vẻ nghịch ngợm.

- Anh cũng mua luôn. Mà em tên gì ?

Vừa nói Hành vừa cho tay vào túi lấy tiền.

- Em tên Cầu ! Cầu là cầu khẩn à ! - Nó nói liên tu cái mồm. - Hồi đó má em chưa có con, cứ đi cầu khẩn hoài, để được em rồi thì sòn sòn năm một, giờ một bảy. Cầu khẩn gì ! Em con cầu mà cực quá trời.

Nó ngừng nói, vì nó thấy Hành ngơ ngẩn ra, dáng vẻ bối rối, rờ quanh cái túi quần, rồi lại nhìn quanh dưới đất. Châu Hà nhai bánh tiêu nhóc nhách trong khi mặt Hành càng lúc càng lúng túng ngượng ngùng. Thằng Cầu hỏi :

- Anh làm sao vậy ?

- A ! Anh Anh ...

Sực nhớ ra điều gì, Hành mừng rỡ cho tay vào túi sau, miệng nói :

- Anh hết tiền Việt rồi, có tờ 1 đô la ...

Hành khựng lại, lần này mặt anh tái đi thực sự. Cái bóp cũng không cánh mà bay như xấp tiền lúc này. Anh buột miệng :

- Chết rồi ! Giấy tờ, hộ chiếu làm sao ?

Bé Liên chớp lia cặp mắt, nhìn chỗ khác. Thằng Cầu ra dáng quan tâm :

- Anh mất cái gì hả ?

Mặt Hành buồn hiu :

- Giấy tờ với tiền mất hết rồi, anh không có tiền mua bánh bò của em đâu.

Bây giờ thì tất cả nổ ra trận cười muốn bò lăn cả ra. Ngay cả cô gá bán tiệm chap phô đang cố làm

duyên với Hành cũng cười gập người. Mặt Hành ngơ ngác như người từ cung trăng rơi xuống. Cứ nhìn quanh và rồi anh cũng hiểu :

- Châu Hà !

Cô gái ngưng cười, xoè tay, xếp tiền ban nãy ở túi áo Hành đang ở trên tay cô.

- Sợ cô luôn !

Thằng Cầu nhe răng cười xoa tay, cái bóp giấy tờ của Hành ở trên tay nó. Hành trố mắt, nó tỉnh khô :

- Hồi xưa em móc túi xịn nhất ngã 5 Chuồng chó, nhất là móc mấy tay "Việt kiều" và mũi lỗ. Giờ em "cải tà quy chánh", trả anh nè !

Người đàn bà đẩy xe bánh mì chen lời :

- Nhờ Châu Hà đa ! Cho thằng Cầu một bài học nhớ đời, rồi dạy nó lương thiện, không đến nỗi chết đói đâu.

Châu Hà nhăn mũi, bỏ tiền vào túi áo Hành :

- Để tỏ tình bạn bè, Cầu nó dạy anh bài học đầu tiên, nhớ nha ! Tiền bạc giấy tờ phải cẩn thận, bọn bất lương ở đây khá nhiều.

Cô đến bên thằng Cầu, lấy túi ni lông bỏ bánh bò vô, nói với chị bán bánh mì :

- Chị Thảo ! Cho em gửi cái này đến con bác Sáu xích lô, nói mai em đến thăm bác, sẽ mua thuốc thêm. Cứ yên chí nằm dưỡng bệnh há !

Thằng Cầu tỏ ra hào hiệp :

- Em không lấy tiền bánh bò đâu !

Hành lật đật nhét 5 ngàn vào túi nó :

- Không được ! Ban nãy anh mua rồi, mình là bạn bè mà.

Châu Hà ra dấu thằng Cầu cứ nhận rồi nói :

- Tạm biệt !

Tất cả đều đáp lời :

- Tạm biệt !

Cô gái đưa tay chào, chân đã bước lên con đường nhựa. Hành nhận những cái bắt tay, những lời chào rồi chạy theo Châu Hà. Suốt quãng đường hai người không nói câu nào. Hành thỉnh thoảng liếc Châu Hà, cô rất hồn nhiên, chân chạy, miệng huýt sáo theo nhịp bước. Lòng Hành xôn xao, cô quá đáng yêu trong mắt anh, nhưng dường như cô không biết đến điều ấy.

Châu Hà dừng lại trước căn nhà cổng kín cao tường, có hoa lồng đèn lung linh theo gió. Cô ung dung nói lời từ biệt :

- Cảm ơn nghe ! Hẹn gặp lại !

Hành ngẩn ngơ, nghĩ là cô không muốn anh vào nhà. Anh lúng túng định bắt tay từ biệt, thì tiếng xe nổ giòn giã dừng ngay trước hai người. Một chàng trai với chiếc mô-tô 250 phân khối. Anh ta giơ bỏ mũ bảo hộ, Châu Hà reo lên :

- Chào hiệp sĩ !

- Chào Châu Hà ! - Chàng trai cười phô hàm răng trắng bóng, dựng xe, nhảy xuống, gật đầu chào Hành rồi nói tiếp :

- Gọi anh Quyền đi, chữ hiệp sĩ khiến da mặt anh đổi màu.

Cô gái cười khúc khích :

- Nhưng rất tiếc hôm nay không thể tiếp hai người. Châu Hà phải cùng mẹ với anh Hai đi cho quà con mấy công nhân nghèo ở xưởng.

Quyền nhảy lên xe :

- Ô kê ! Thầy về, hẹn lần khác.

Cô gái cười khúc khích :

- Chưa làm lễ bái sư, không được xưng thầy. Giờ cho nhờ tí hiệp sĩ !

- Gì cô bé ?

- Đưa dùm anh chàng vận động viên ngoại quốc bắt đắc dĩ về nhà dùm.

- Đồng ý !

Cô gái đưa tay chào rồi biến mất sau cánh cửa. Quyền nhìn Hành :

- Tôi thấy anh quen lắm !

Hành gật đầu :

- Anh là em của Tài phải không ? Ta đã gặp nhau một lần.

Quyên nhớ ra, chìa tay bắt tay Hành vui vẻ :

- Thì ra quen biết hết. Giờ anh về đâu ?

- Tôi về cư xá sinh viên, làm phiên anh.

- Không sao ! Bạn bè mà.

Chiếc xe nổ giòn, đưa hai chàng trai đến nơi cần đến.

o o o

Ra khỏi nhà người công nhân đông con nhỏ vừa bị tai nạn lao động, bà Hương nhìn đồng hồ. Đã 20g30, bà hỏi con trai :

- Giờ đến nhà nào con ?

- Ông Thường bảo vệ, bà vợ đang nằm viện, có hai đứa con nhỏ một gái, một trai.

Châu Hà nghịch ngợm :

- Và cô con gái lớn đẹp, hiền thực như Kiều Nguyệt Nga.

Khánh Hòa lườm em gái :

- Bé Lục Lạc, 1 tháng 6 là lễ Quốc tế thiếu nhi.

Cô gái cười khi :

- Là em tỏ ra quan tâm đến vấn đề lưu truyền nòi giống nhà họ Lý.

Khánh Hòa làm thỉnh, anh chưa lúc nào đấu võ mồm mà thắng em gái. Bà Hương âu yếm nhìn hai con rầy yêu :

- Hai đứa thật là, thôi đi kéo muộn.

oOo

Đó là căn nhà xây tường lợp tôn nằm gần cuối con đường Quang Trung. Nó thật nhỏ bé với năm con người cùng sống ở đó. Chung quanh nhà là những thửa rau muống, vòng khoai với hàng rào kẽm gai có hoa dâm bụt và cây chè Tàu.

Hai anh em tắt xe máy ngoài ngõ, dắt vào nhà.

Dáng cô gái nhỏ nhắn hiện ra trước cửa che khuất ánh đèn hắt ra. Cô gái đã biết khách là ai, chào hỏi dịu dàng :

- Chào bà chủ ! Chào cậu, chào cô Châu Hà !

Cô đưa khách vào nhà, ông Thường lắng xăng gọi con rót nước. Khi cô gái trở ra với khay trà sứ Hải Dương. Cô đã thay chiếc áo vá vai bằng chiếc áo mới hơn màu hoa cà. Khánh Hòa thoáng một giây nhìn sững. Châu Hà khều anh thì thào :

- Công, dung, ngôn, hạnh nhất trường tụi em, ô kê ?

Khánh Hòa nhăn nhó, suýt khế.

Bà Hương ân cần chuyện trò với người bảo vệ xí nghiệp mình, hai tay ôm đứa nhỏ con ông vào lòng. Sau khi khen ngợi thành tích học tập của hai trẻ, bà đưa một phong bì :

- Cái này quà mừng các cháu nhân ngày Quốc tế thiếu nhi. Hãy hứa học tốt hơn nữa trong niên học tới, bác sẽ có quà nhiều hơn.

Hai đứa ngoan ngoãn dạ. Ông Thường vui vẻ khoe :

- Nhờ con chị nó đa bà chủ, kèm riết đâu ra đó.

Bà Hương tươi cười nhìn cô gái :

- Cháu học tới đâu rồi ?

- Thưa bà, cháu học năm thứ tư kinh tế thương mại, cùng trường với cô Hà.

Châu Hà tiếp :

- Là nữ sinh viên xuất sắc cả học vấn lẫn đức, tài đó mẹ.

Cô gái nghiêng đầu tránh bao nhiêu đôi mắt nhìn mình :

- Cô Hà quá khen, tôi không dám nhận.

Đôi mắt đẹp sắc sảo của bà Hương liếc nhanh con trai. Nó cũng đang nhìn lên cô gái, bà ướm lời :

- Chừng nào ra trường về làm việc với bác nhé !

Cô gái nín thở đưa mắt nhìn cha, ông Thường đỡ lời :

- Thừa bà ! Được bà thương còn gì quý hơn.

Châu Hà cười khi nắm tay cô gái, liếc anh cố ý :

- Chị Hiền sướng nhé ! Chưa ra trường đã có nhiệm sở rồi. Nhưng chị đừng nghĩ mình trúng số, người trúng số là mẹ với anh Hai cơ.

Khánh Hòa đỏ mặt gất :

- Châu hà !

Cô gái cười giòn, nắm tay Hiền kéo chạy ra sân.

Bên trong Khánh Hòa ngượng ngùng cứ nhìn mãi xuống chân.

Lạ thật ! từ nào tới giờ, anh chưa từng bối rối trước ai hay trong hoàn cảnh nào, mà bây giờ ...

Chương 5:

Châu Hà chăm chăm nhìn vào chiếc vòng lục lạc ở tay Dương Hành.

Như kêu gọi cô, anh lắc tay, tiếng lục lạc reo vang. Cô đáp ứng :

- Của anh ?

Hành gật đầu. Chỉ gật đầu thôi. Cô gái lại gần hơn :

- Anh cũng có vòng lục lạc ? - Trông cô thật ngơ ngác, ngây thơ.

Hành lại gật đầu. Cô gái chớp mắt đưa tay rồi rút lại :

- Nó có quý như cái vòng của Hà không ?

Bây giờ Hành mới mở miệng :

- Nó có cái quý của nó.

- Anh nói đi ! - Cô gái tròn xoe mắt nôn nóng.

- Thứ nhất vì nó được cô thích.

Cô gái ngược nhìn Dương Hành ngạc nhiên. Họ đang ở trường Tương Lai và Hành đang ngồi trên cây sứ trước trường. Bọn trẻ đang ăn trưa, sân trường vắng lặng.

- Thứ hai vì nó có thể giúp cô khuấy nổi nhớ cái vòng lục lạc của mình.

Hành nhảy xuống khỏi cây sứ, chân anh chạm đất, tay đã đặt vòng lục lạc vào tay Châu Hà :

- Tặng cô !

Hành bỏ đi. Châu Hà ngẩn người nhìn theo rồi đáp ứng :

- Anh Hành ! Cảm ... ơn ... nghe ...

Hành hơi chậm bước đi, đầu ngoảnh lại :

- Cô từng nói, cho đi nghĩa là nhận lại rất nhiều. Tôi mong ngày mai là lễ Quốc tế thiếu nhi cô sẽ không còn buồn, với tôi đó là lời cảm ơn ý nghĩa nhất.

Hành đi khuất vào phòng ăn, Châu Hà ôm chiếc vòng ngồi phịch xuống đất. Cô nhắm mắt rồi lắc nhẹ, tiếng lục lạc reo lên. Bất giác cô nhoèn miệng cười nói to một mình :

- Cảm ơn nghe !

Cô trông vòng lục lạc vào chân, đứng lên tung tăng đi lại, tiếng lục lạc reo, không lớn và ngân thanh thoát như chiếc vòng của cô, nhưng cũng đủ mang lại cô gái niềm vui lai láng. Cô ôm gốc cây sứ xoay quanh miệng reo :

- Vui quá trời ơi !

Đám trẻ đã ăn trưa xong, vừa túa ra sân, chúng ngạc nhiên nhìn chị Châu Hà, đứa nào cũng thâm nghĩ "Chỉ khùng sao cả !"

Thằng Tàn lại gần :

- Châu Hà ? Sao vậy ?

- Coi nè !

Cô gái tung người lên lộn một vòng, tiếng lục lạc reo. Đám trẻ ồ lên hiểu ra, Châu Hà khoái chí :

- Cui chị làm Tề Thiên nè !

Cô gái biểu diễn một hồi nhào lộn, cào má, gãi lưng, đám trẻ cả trai lẫn gái đều cười nắc nẻ, vỗ tay dậy trời.

Hành đi ra với Dũng, người hiệu trưởng nói với anh :

- Cô ấy chưa hề biết buồn.

Hành thoáng nụ cười, anh im lặng. Dũng lắc đầu nói tiếp :

- Cô ta làm đảo lộn hết mọi nguyên tắc kỷ luật mỗi khi có mặt, mà tôi chẳng thể la rầy. Đó ! Anh xem, bây giờ đang giờ nghỉ trưa, cô ta lại biến thành giờ chơi đùa.

Lời Dũng như than thở trách phiền nhưng trên gương mặt rất đản ông lại tươi hớn hớn. Hành muốn nói điều gì lại thôi. Anh cũng như Dũng đều hiểu, nếu không có Châu Hà, ngôi trường sẽ vô cùng tẻ nhạt.

Đạt, chàng thanh niên có dáng nhỏ nhắn với nét đẹp như con gái, phụ trách công tác đội từ văn phòng đi ra nhìn quanh rồi thổi liên mấy hồi còi. Đám trẻ lập tức ngưng hò reo, chạy như ong vỡ tổ về các phòng sau lời chào Châu Hà riu rít. Sân trường trở nên vắng lặng. Châu Hà đến trước Đạt, môi dẩu lên :

- Đạt xấu ! người ta chơi một chút.

Đạt cười ngượng nghịu nói nhỏ :

- Châu Hà ! Phải tập các em thói quen kỷ luật.
- Nhưng hôm nay là ngày Quốc tế thiếu nhi.

Đạt điềm đăm :

- Ngày mai kìa Châu Hà !

Cô gái giậm chân thỉnh thoảng :

- Không thèm cãi Đạt nữa - Cô nắm tay Hành kéo xuống những bậc tam cấp - Anh Hành ! Mình đi ! Hành bối rối, anh chưa nói gì đã bị kéo tuột đi, đành đưa mắt nhìn Dũng gượng cười. Cả hai đến nơi để xe, Hành trì lại :

- Châu Hà ! Đi đâu vậy ?
- Hà đãi anh một bữa trả ơn chiếc vòng.

Hành dờ khóc dờ cười, trong một thoáng anh nhớ lại hình bóng cô gái đội vương miện bằng hoa sứ đỏ, cô ta cũng rất dịu dàng khi nói yêu anh, cũng như khi tỏ lời từ tạ đi lấy chồng. Từ đó vẻ dịu dàng của bất cứ cô gái nào đều khiến anh sợ, nhưng anh thật chưa quen được cái phong cách vô tư, phóng khoáng đến táo tợn của Châu Hà.

Cô gái đang trở mắt nhìn anh : "Anh này kỳ cục, người ta rủ đi ăn lại đứng ngẩn ra như tượng".

Cô lay mạnh tay Hành :

- Sao hả ? Đứng ngẩn ra làm gì ?

Hành giật mình :

- À ! À ! ... Không, mình đi ăn ở đâu ?
- Anh thích ăn ở đâu cũng được, tôi đãi.

Hành nhìn cô gái lưỡng lự :

- Mình ăn trưa rồi mà !

Châu Hà xịu mặt, Hành nói tiếp :

- Hay cô đưa tôi đi khắp nơi nhé ! Anh em Tài rất bận ...

Cô gái tỏ vẻ suy nghĩ :

- Anh có biết đánh lộn không ?

Hành lắc đầu rồi lại gật đầu :

- Tự vệ thì được, nhưng để làm gì ?

Cô gái tỉnh bơ tỏ lộ :

- Từ buổi bị công an gọi lên ghi vô sổ đen, mấy cậu con "giời" hằm hè lắm. Nếu đưa anh đi chơi, anh phải đủ sức bảo vệ Hà mới được.

Hành ngẩn ra nhìn Hà, hơi ngập ngừng, rồi anh uốn lưỡi nói cho giống câu Hà mới nói khiến anh chẳng hiểu gì :

- Mấy cậu con "giời" nghĩa là làm sao hả Hà ?

Châu Hà phì cười giật chìa khóa từ tay Hành :

- Hà chờ anh, chuyện đó giải thích sau.

Cô phóng xe khiến anh sợ hãi. Anh còn nổi sợ nữa nhưng không nói ra. Trên cương vị anh đang là sinh viên du học, nếu xảy ra ẩu đả thật chẳng hay ho gì.

Xe ra xa lộ, tiếng Hà theo gió nói tạt vào tai Hành :

- Đi khu Lâm viên Thủ Đức.

Nơi ấy như một khu rừng được quy hoạch, với từng đám cỏ, từng lùm cây, có đầy chỗ ăn uống. Hôm nay không phải ngày chủ nhật nên vắng người, nhưng Hành vẫn thấy vài cặp trai gái dịu nhau thấp thoáng. Anh liếc nhìn Châu Hà, cô vẻ hồn nhiên nắm tay anh bước đều, miệng liếng thoắng :

- Châu Hà đãi anh ăn nem Thủ Đức, ngon hết xẩy luôn.

Lối nói chuyện của cô gái, 10 chữ anh chỉ hiểu được 7, nhiều từ không hề có trong tự điển khiến Hành cứ ngẩn ra. Anh lại hỏi :

- Hết xẩy là sao ?

Cô gái cười đến tí mắt lại. Cô kéo anh vào cái quán lá vắng tanh có treo nhiều giò phong lan đẹp, gọi liền một lúc 2, 3 thứ với cô chủ quán mang nụ cười nghề nghiệp trên môi rồi nói với anh :

- Giờ Hà dạy học tiếng lóng, chịu không ?

Khi các món ăn bày ra ở bàn với hai chai bia, Hành đã học được vài mươi tiếng lóng kể cả ở trường Tương Lai và ngoài phố. Châu Hà cười khen :

- Học trò thông minh thật. Nào ! Ăn đi !

Cô ăn trước Hành rất vô tư, thoải mái, cụng ly, uống bia với Hành tỉnh bơ, không chú ý gì đến đôi mắt Hành đắm đắm nhìn mình. Xong bữa ăn, cô trả tiền lại kéo Hành đến khoảng cỏ xanh bên gốc cây đại thụ có hàng cây rậm rạp :

- Minh ngồi chơi một lát, xong Hà dẫn anh đi thăm khu Lâm viên.

Cô không ngồi mà nằm dài xuống thảm cỏ, gối đầu lên cái xách tay, chân co, chân duỗi, mặt hướng vào anh, hơi nghiêng lại như lắng nghe tiếng lục lạc reo và cô cười tươi buột miệng :

- Anh Hành dễ thương nhất đời.

Trái tim tưởng đã khép kín của Hành rộn rã, mặt anh hơi ửng màu dù vẫn giữ vẻ bình thản điềm đạm :

- Vậy Hà thưởng gì cho tôi ?

- Anh thích gì ? - Đôi môi đỏ trên gương mặt hồng vì men bia khi hỏi xong, bĩu ra rất ngộ nghĩnh.

Hành nói không suy nghĩ, như đã nung nấu ý định đó lâu rồi :

- Tôi muốn học võ với Hà được không ?

Vòng môi cô gái tròn lại như chữ o rồi vụt cười khanh khách reo to :

- Đồng ý !

Tung người lên mấy vòng làm trò khi, lẫn trong tiếng lục lạc reo, cô gái nói :

- Nhưng anh nhớ phải học làm trò khi giống Hà ! Còn giờ thì A lê ! Minh đi thăm khu lâm viên khi gió, bạt ngàn này.

o o o

Bà Hương nhìn cả bốn đi quyền chính tề trong võ phục với ý nghĩ "thế cũng tốt, chúng nó không phải rong chơi ngoài đường". Bà có nhận xét, mỗi mình con gái bà tỏ ra thích thú, say mê, thằng con trai ung dung, gã người Trung Hoa điềm đạm, trầm tĩnh, người võ sư tươi cười hơn hờ. Cả bốn đều có phong độ khác nhau, nhưng mỗi tính cách đều chinh phục được lòng người.

Đi đến quyền cuối cùng, cả bốn dừng lại. Bà Hương nhẹ vỗ tay, Hòa quay sang :

- Mẹ ! Còn 15 phút nữa ! - Khánh Hòa luôn ý thức thời gian.

- Cho mẹ xin lỗi ! Có điện báo mai ba con về.

Châu Hà bay tới ôm ghì mẹ hôn túi bụi :

- Ôi ! Mẹ là nhất đời, sướng quá đi thôi.

Quyền đi lại nheo mắt :

- Cho anh chia vui với !

Châu Hà vẫn chúi trong tay mẹ, lắc đầu lia lịa :

- Không cho ! Không cho, dù là sư phụ.

Hành đứng tựa lưng vào khung hoa trên sân thượng, nét mặt trầm ngâm không lộ vẻ gì. Thật ra anh đang nghĩ đến chiếc vòng lục lạc ngày mai không còn ở chân Châu Hà, nỗi buồn len nhẹ vào tim người con trai Trung Hoa trầm lặng.

Bà Hương phân công :

- Hai đứa tắm rửa xong, Châu Hà xuống Nguyễn Huệ đặt hoa tươi, Khánh Hòa qua nhà hàng đặc sản dọn sáng mai đem cua, ốc đến, nhớ mời bác Thường bảo vệ và Hiền ăn cơm tối mai.

Khánh Hòa gãi đầu :

- Mẹ ! Cô ấy khó chịu lắm !

Bà Hương nhìn con trai vẻ chê bai :

- Mẹ không nghĩ con trai mẹ chỉ giỏi làm giám đốc, nếu con không mời được, mẹ sẽ đích thân gọi thiệp mời - Bà nhìn sang Quyền rồi Hành - Mời thầy và ông Dương ăn cơm tối mai với gia đình tôi.

Quyền nín đầm ngay :

- Cháu thật vinh hạnh trước nhã ý bác dành cho. Nếu được, bác cho phép cháu đưa Hà đi đặt hoa.

Đường Gò Vấp, Sài Gòn buổi chiều tối không an toàn mấy.

- Điều ấy cậu hỏi Châu Hà !

Bà Hương nhẹ nhàng xuống sân thượng, Quyền hớn hờ :

- Cô bé ! Đi tắm lẹ lên, sư phụ chờ đi.

Cô gái rùn vai :

- Hồng dám sư phụ đâu, hết giờ học rồi, lêu lêu !

Cô chạy nhanh xuống lầu, Quyền đi theo. Hòa nói với Hành :

- Nhà hàng tôi ghé gần cư xá anh ở !

Hành thoáng nụ cười trầm mặc :

- Hôm nay tôi không về đó, cảm ơn nhã ý của anh.

o o o

Quả là Hành không về đó, anh rời nhà Châu Hà đến đại sứ quán Trung Quốc. Anh gặp cha nuôi ở phòng riêng, ông đang ngồi xem báo, trên bàn tách trà đang bốc khói. Đó là người đàn ông trạc 60, có gương mặt khắc khổ với những vết nhăn mờ ở trán và khoé miệng. Đôi mắt sâu hằn những gân máu vì tuổi tác và những đêm thao thức trong công việc chột thoáng tia nhìn đầm ấm khi thấy anh.

Ông nói tiếng Quảng Đông :

- Con uống trà với ta chứ ?

Hành ngồi xuống đối diện với ông :

- Thú uống trà của ba đã bị công việc làm thay đổi nhiều.

Người cha thừa nhận qua vẻ mặt thoáng nét buồn :

- Cha mong một ngày không xa, được hưởng nhàn trong căn nhà nhỏ, sáng chiều đọc ẩm cùng trà, vịnh mai dưới tuyết, vẽ cúc mùa thu, hoặc thông dong hải trà xuân trên non cao, thưởng nguyệt khi vào hạ.

Hành rót cho cha tách trà khác :

- Ngày ấy sắp đến, chỉ sợ cha không thích hưởng nhàn.

Người cha im lặng, nó nói có đúng không ? 40 năm phụng sự cho Đảng, cho đất nước với bao vinh quang, đau khổ, thăng trầm, bầu nhiệt huyết người Cộng sản lão thành chân chính trong ông không hề cạn. Nếu có chăng là thể xác mòn mỏi theo thời gian vô tình. Hớp ngậm trà tránh cái nhìn soi thấu của đứa con nuôi, ông hỏi lảng :

- Chuyện con thế nào ? Những lúc tham mưu cùng đồng chí đại sứ có làm cản trở công tác học tập của con không ?

- Thừa cha, con thu xếp được thời gian.

Người cha có chút hóm hỉnh bất ngờ :

- Kể cả việc chạy Maratong mỗi chiều hoặc học võ ?

Dương hành nhìn cha bình lặng :

- Con có phải báo cáo điều ấy với đại sứ quán không ?

- Một vài phút tâm tình hay hơn hai chữ báo cáo với đồng chí đại sứ.

- Vâng ! Thừa cha.

Người cha vẽ hài lòng lộ rõ trên nét mặt :

- Nhân tiện cha nói luôn, bằng thu gọn các hoạt động văn hóa Việt Nam con vừa chuyển đến, được đồng chí đại sứ đánh giá rất cao và trễ lắm cuối tuần con sẽ được gặp người bạn thân.

Hành hơi nhồm người ra khỏi ghế :

- Thiên Trường !

- Đúng ! Đoàn giao lưu văn hóa ca múa nhạc Quảng Đông Trung Quốc đã lên đường sang đây. Thiên Trường rất phấn khởi và nóng lòng gặp con.

- Thiên Trường mơ ước chuyển đi này từ lâu - Mời Hành hé nụ cười - Hấn từng ghen tị với con, dù đang sống trong hào quang, vinh quang lẫy lừng.

Người cha gật đầu :

- Trung Quốc ta có cả tỷ con người nhưng Thiên Trường vẫn vươn lên cao, một ca sĩ dân tộc sáng chói khắp bầu trời châu Á, mong rằng nó thành công trong lần gặp mặt đầu tiên với nhân dân Việt Nam.

- Thiên Trường sẽ thành công thừa cha !

Người cha đã uống cạn tách trà, ông thông dong rời ghế :

- Cha có cuộc họp với đồng chí đại sứ, không cần sự có mặt của con, mọi công tác cha có ghi trong

sổ lưu ký, con xem nhé !

Hành học hết những dòng chữ trong sổ, cha vẫn chưa trở lại, anh nhìn đồng hồ. Anh định cùng ông trò chuyện, hoặc đi dạo đâu đó, nhưng công tác của một bí thư khiến ông không còn thời gian. Hành viết mấy chữ để dưới gạt tàn thuốc rồi lấy xe ra ngoài, người bảo vệ chào anh nghiêm nghị, còn Hành đang nghĩ đến Thiên Trường.

Lý Thiên Trường là thối nam châm với phái nữ, nhưng chưa hề yêu ai, là người bạn duy nhất của anh. Thời vào đại học, hần nghèo hơn cả anh. Điều Dương Hành phục Thiên Trường là dù cực khổ bao nhiêu hần vẫn lạc quan yêu đời. Rồi công trường là hần đi làm đủ công việc để có thêm tiền sinh sống. Chính Hành phát hiện Thiên Trường có giọng ca thiên phú vào một chiều mùa Đông, cả hai đi dạo trước quảng trường Thiên An Môn, lúc đó Hành kể Trường nghe chuyện anh sắp chết đói, chết rét ngay nơi này ngày xưa.

Bỗng Trường bật lên tiếng hát, bài hát hoàn toàn ngẫu hứng được cất lên, như tỏ bày sự cảm thông của mình với người bạn tri ân. Giọng hát Thiên Trường vút cao bay khắp quảng trường Thiên An Môn giữa trời tuyết giá, đã khiến bao người dừng chân lắng nghe và không ít người rơi lệ. Họ nhớ những gì đã trải qua, nhớ nỗi đau chung dân tộc trong thập kỷ 70.

Những giọt nước mắt ấy anh cho lịch sử và cho những ai đã nằm xuống. Tiếng hát Trường lịm tắt, vòng người đã vây kín anh, tràng pháo tay ngưỡng mộ và lời khuyến khích của Hành đã đưa Lý Thiên Trường vào vòm trời ca nhạc, dù anh vẫn chưa học xong đại học cùng Dương Hành.

Chương 6:

Có cái gì đó đập vào mắt Hành khiến dòng hồi tưởng bị gián đoạn. Xe anh chạy chậm lại. Anh đang đi qua quán nước, chiếc xe mô tô 250 phân khối quen thuộc nằm chễm chệ. Nỗi buồn thăm lặng dâng trong lòng người con trai Trung Hoa, anh cho xe chạy nhanh về đến nhà Tài.

Cửa mở, căn nhà hoàn toàn vắng lặng. Hành không buồn vào nhà, anh đến ngồi dưới gốc cây sứ đỏ. Ngả đầu vào thân cây xù xì, Hành lặng lẽ châm thuốc hút. Một đoá sứ rơi vào áo anh, Hành nhặt lên thần thờ nhìn. Đoá hoa sứ trên đất bạn trong êm đềm đưa anh vào quá khứ, có Thiên Trường và cô gái dịu dàng chỉ thích độc nhất một loài hoa.

Nàng được mọi người gọi là "Cô gái dịu dàng", riêng Thiên Trường đặt cái tên kiêu hãnh "Nữ vương hoa sứ". Họ là bạn nhau, nàng tính tình cũng rất dịu dàng, không ai không yêu mến người con gái như thế, kể cả Dương Hành, chàng trai tim lạnh của Đại học tổng hợp Bắc Kinh.

Hôm ấy lễ bế giảng, Dương Hành và Thiên Trường là 2 trong 10 sinh viên xuất sắc nhất. Cả đoàn ca múa nhạc Bắc Kinh vào trường chúc mừng Thiên Trường. Nàng đứng đầu, trên tay lẵng hoa sứ đỏ, trên tóc vòng hoa sứ đỏ và nụ cười tươi thắm hơn hoa sứ.

Thiên Trường không nhận hoa, hất chỉ vào Dương Hành :

- Oanh Oanh, người đáng nhận là Dương Hành, bạn tri kỷ của anh.

Nàng không hồn, nàng rất dịu dàng, giọng như lời ru ngọt ngào :

- Oanh Oanh biết rồi !

Nàng gỡ vòng hoa sứ trên đầu, đặt lên đôi tay ngờ ngàng của người con trai mang danh tim lạnh. Ngay phút đầu tiên ở ánh mắt nụ cười như hoa, nàng đã khiến trái tim Dương Hành đập lộn nhịp, để rồi ngẩn ngơ, thao thức với hình bóng nàng ẩn hiện trong vòng hoa sứ trên tay.

Dương hành tương tư không ai biết, nàng tương tư, Thiên Trường biết, bởi trên môi "nữ vương hoa sứ" từ ngày ấy vắng nụ cười.

Một hôm ...

- Oanh Oanh ! Em làm sao ? Chỉ một đoá hoa sứ lại khiến người ái mộ mình không vui.

Nàng ngược nhìn Thiên Trường, khóe mắt đọng giọt long lanh :

- Từ ấy Oanh không tặng ai loài hoa sứ đỏ.

- Từ ấy ... - Thiên Trường sững sốt và hiểu ra ...

Đêm đầu thu, tiết trời Bắc Kinh dịu mát, có đôi trai gái trao nhau nụ hôn tình đầu dưới gốc cây hoa sứ đỏ. Hoa sứ rơi rơi trên tóc, trên áo hai người mỗi khi làn gió đi qua. Người con trai nhặt hoa sứ bỏ đầy hai tay thon nhỏ người yêu. Nàng nũng nịu đòi anh kết lại vòng hoa sứ làm vương miện cho nàng và thì thầm lời ngọt ngào thề ước :

- Từ nay và mãi mãi, hoa sứ dành riêng cho anh.

Hoa sứ dành riêng anh khi Dương Hành ở lại Bắc Kinh.

Hoa sứ trao người khác lúc Dương Hành quyết chọn nghề làm báo và về lại quê hương Quảng Đông.

Cũng một đêm đầu thu, cũng bên gốc cây sứ đỏ, nhưng đôi người yêu nhau không trao nhau nụ hôn mà trao nhau lời chia biệt. Nàng buồn não nùng, đẹp não nùng, lời dịu dàng sưng nước mắt :

- Dương Hành, anh đi đi, Oanh Oanh cam chịu lỗi.

Người con trai thờ thẩn nhặt hoa sứ rơi trả lại trên mái tóc nàng :

- Oanh Oanh ! Tại sao ?

- Vì Oanh Oanh là đoá sứ mong manh, chỉ cơn gió vô tình cũng đủ sức làm rơi rụng. Đoá hoa sứ cần người nâng niu gìn giữ, không thể cùng theo anh vào trường tranh đấu của đời.

Người con trai nhếch nụ cười cay đắng, anh hiểu rồi, thật ra anh hiểu từ lâu, nhưng nghĩ rằng tình yêu có thể thay đổi được nàng. Và rồi anh đứng lặng trong đêm, bên gốc sứ, đưa mắt nhìn nàng uyển chuyển bước chân đi. Nàng không cho anh tiễn một đoạn đường, nàng dịu dàng, rất dịu dàng để nói :

- Oanh oanh đã nhận lời làm vợ người. Bên gốc sứ Oanh Oanh là người yêu, rồi nơi đây Oanh oanh không muốn "anh ấy" phải buồn.

Con chim Oanh yêu loài hoa sứ đỏ, đã quên rồi tình yêu đầu tiên. Riêng chàng trai trầm lặng, vẫn giữ hoài khối u tình suốt bao năm độc hành trên đường đời. Thiên Trường bấy giờ kêu lên :

- Hành ! Là lỗi của mình.

Chàng cười lặng lẽ :

- Không phải.

Tình yêu chỉ còn chút dư hương mỗi khi Hành thấy lại loài hoa sứ đỏ, nhưng tình bạn với Thiên Trường ngày một bền chặt keo sơn, dù người bạn ấy giờ đây danh tiếng vang lừng, là đứa con đáng tự hào của đất nước.

- Hành hả con ?

Người đàn bà yếu đuối hiện ra ở bậc thềm cùng câu hỏi khiến Hành bối rối quá khứ. Anh đi nhanh lại nắm lấy tay bà nói về ân hận :

- Xin lỗi bác, cháu làm bác thức giấc.

Đó là bà Thục, mẹ Tài, bà luôn bệnh hoạn nên ít ra ngoài. Ngủ sớm với bà là liều thuốc công hiệu nhất cho sức khỏe. Hành đã cẩn thận tắt máy xe từ xa, không ngờ bà còn thức.

Người đàn bà ngồi xuống bậc thềm, Hành lo lắng :

- Thưa bác, trời hôm nay chuyển gió, cháu đưa bác vào trong.

Bà Thục cười nhẹ đưa tay vuốt mái tóc trái nhiều mưa nắng :

- Con giống hệt tụi thằng Tài, cứ muốn bác ở mãi trong nhà.

Hành chạy vội vào nhà lấy chiếc áo khoác ngoài choàng cho bà Thục rồi ngồi xuống bên cạnh :

- Cháu lo cho sức khỏe bác, đi đâu hết để bác một mình ?

- Đưa đi họp, đưa đến nhà bạn, đưa hẹn người yêu. Còn con ? - Bà Thục hơi ngừng câu hỏi nhìn vào mắt Hành - Tại sao lại ngồi đây ? Có phải con đang nhớ quê nhà ?

Bà Thục gọi Hành bằng con như con trai mình, điều ấy thường khiến Hành xúc động. Anh thiếu tình thương từ thuở còn thơ dại, một tiếng gọi yêu thương đủ để Hành tràn niềm biết ơn dành cho mẹ bạn, nhưng anh là người không hay để lộ tình cảm trong lòng. Hành nhìn vào khoảng trời đêm :

- Thưa bác ! Quê nhà có nhiều điều để nhớ, nhưng cháu qua đây là do tâm nguyện mình.

- Vậy vì lẽ gì con buồn đến vậy ? Bác đứng nhìn rất lâu thấy con mãi thần thờ khi hoa sứ rụng.

Hành bối rối, bà Thục nhẹ nhàng nói tiếp :

- Nếu là dĩ vãng buồn thương, con hãy cố quên đi, còn điều đáng nhớ con cứ trân trọng, nhưng chẳng nên quá u hoài. Như bác đây, sống đến đoạn cuối đời, trải qua nhiều gian khổ lắm, vẫn nuôi con được nên người nhờ có lòng tin vào ngày mai và không hề bi quan.

Hành cảm động, anh nắm tay người mẹ :

- Cháu không bi quan, thỉnh thoảng như vậy vì cháu sắp gặp lại người bạn thân ở đất nước này.

- Vậy sao ? Trai hay gái ?

- Dạ trai, anh ấy là ca sĩ Lý Thiên Trường, rất nổi tiếng ở nước cháu và các nước châu Á. Cháu với anh ấy có nhiều kỷ niệm, lần này anh theo đoàn ca múa nhạc giao lưu văn hóa Quảng Đông qua đây, cũng là tâm nguyện.

- Hay lắm ! Bác muốn được nghe bạn con hát.

Hành tươi cười :

- Thiên Trường phải lấy làm vinh dự, thưa bác.

- Hôm ấy bác có thể tặng người bạn trẻ nơi xa đến, cảnh hoa sứ đỏ phải không con ?

Bà Thục nhìn thẳng vào mắt Hành. Anh tặng bà nụ cười bình lặng :

- Người yêu hoa sứ không phải Thiên Trường. Với cô gái ấy, từ ngày sang đây đã là kỷ niệm, nhưng cháu vẫn thích lời bài hát nào của một nhạc sĩ Việt Nam : "Đêm đêm ngửi mùi hương, mùi hoa sứ bẽ bàng, hoa tình yêu rụng vỡ, một trời tím tím thở than ..."

Hành nghe âm lòng khi từ đôi môi người mẹ thoảng nụ cười.

o o o

Cả nhà đón ông Lý Hưng tận phi trường. Ông ôm vợ, hôn con gái, nói với Khánh Hòa :

- Ba rất mệt, con coi thêm xí nghiệp hai ngày.

Về đến nhà ông Lý Hưng vào thẳng phòng riêng, Châu Hà phụng phịu, gặp cái nhìn của mẹ xịu mặt

xuống lầu. Khánh hòa rầy em:

- Ba đang buồn !
- Cái lục lạc của em !

Khánh hòa lắc đầu :

- Em có cái lục lạc của Hành rồi !
- Nhưng cái đó ba cho em.

Khánh hòa thở ra. Ai nói nó 20 tuổi nhỉ ? Anh choàng vai em gái ra ngoài :

- Ba về quê hương sau 50 năm xa cách với mục đích tìm thân nhân, giờ trở lại ba buồn như vậy, chắc không tìm được, em thừa thông minh để hiểu mình phải làm gì chứ ?

Châu hà dẫu môi về suy nghĩ :

- Ba ở viện mồ côi mà ?
- Thân thể ba có liên quan đến vòng lục lạc, em hiểu không ?

Châu hà hốt hoảng :

- Ba không lấy luôn lục lạc của em chứ ?
- Không ! Châu Hà, ba không lấy lại đâu - Bà Hương đứng ở thang lầu, nét mặt nghiêm trang nhìn hai con - Ba đang buồn, hai con cố làm ba vui nhé !

Không đợi mẹ nói thêm câu nào, Châu Hà lên lầu. Thấy ba nằm ở giường, cô rón rén đi lại, nhẹ nhàng quỳ xuống, gối đầu lên ngực cha, một tay ôm lấy ông, một tay luồn vào mái tóc bạc vuốt nhẹ nhàng, thì thào :

- Ba ơi ! Còn chúng con đây, ba không thương Châu Hà sao ?

Ông Hưng nghe lời thiết tha con gái, cõi lòng ấm lại. Ông mở mắt vuốt nhẹ tóc Châu Hà :

- Châu Hà ! Hơn 50 năm, quê hương ba nhiều thay đổi, Quảng Châu bây giờ hoa lệ chẳng kém Hồng Kông, nhưng với ba niềm vui ít lắm, nỗi buồn lại nhiều. Cái buồn nhất của ba là không tìm ra cội nguồn và không trả được ơn nghĩa ngày xưa cho người dưỡng dục.

- Bà ấy chết rồi hở ba ?

- Ừ ! Lâu lắm rồi cái chết chia sẻ sự đói nghèo, tật bệnh với nhân dân Trung Quốc, hải cẩu bà được đưa về Mỹ.

- Còn nhà nuôi trẻ của bà ?

- Bây giờ to lớn lắm, còn vinh quang dành cho bà ở chồng hồ sơ lưu trữ nói về lịch sử viện mồ côi.

Ông Hưng ngồi dậy. Khánh hòa vào phòng trên tay anh chiếc chén kiểu nhỏ đầy nắp :

- Nước nóng có sẵn rồi ba, ba uống chén sâm rồi đi tắm.

Nỗi buồn của ông Hưng vơi được nửa, ông mỉm cười với con trai, bung chén nước uống cạn :

- Thanh niên bên ấy bây giờ ăn bận đẹp không thua gì các con, đua đòi cũng lắm, nhưng thôn quê vẫn còn nghèo, dù nhà nước đã cố gắng nhiều.

Khánh hòa ngồi xuống bên cha :

- Ba đi hết Quảng Đông chứ ạ ?

ông Lý Hưng buồn trở lại :

- Ba đã nhờ nhiều nơi, chuyện chiếc vòng vô vọng rồi.

Ông cho tay vào áo lấy ra chiếc vòng trao lại Châu hà. Cô gái nét mặt nở hoa, ôm chặt cha, miệng liếng thoắng :

- Ba đi tắm nghe ! Rồi ba nhớ cười với mẹ nhiều một tí, mẹ đã chuẩn bị bữa tiệc chiều rất ngon, do đích thân mẹ làm bếp. Còn chuyện cái vòng, ba đừng buồn, ba chẳng từng dạy con, trời không phụ kẻ có lòng sao ?

Môi ông Hưng nở nụ cười, Châu Hà reo lên lộn mấy vòng ra cửa làm trò khi với cha. Đến Khánh Hòa không nín được cười và anh mừng thầm trong lòng khi thấy cha tươi tỉnh. Ông Hưng rời giường choàng vai con trai :

- Ba phải xin lỗi mẹ con, bằng cách đưa bà đi xem ca múa nhạc Trung Quốc.

- Ở đâu hả ba ? - Khánh Hòa ngạc nhiên.

- Ở nhà hát thành phố vào ngày kia, họ đến Việt Nam cùng một chuyến với ba, đoàn ca múa nhạc giao lưu văn hóa Quảng Đông.

- Có con chứ ba ? - Châu hà nói.

Ông Hưng cười :

- Dĩ nhiên ! Ba đang muốn kiếm thằng rể Tàu chính gốc mà !

- Ba !

Cô gái chạy bay xuống lầu. Ông Lý Hưng nhìn theo con mà nhớ tới gã thanh niên ấy, hẳn thật dễ thương khi trò chuyện với ông trong suốt chuyến bay. Hẳn cũng họ Lý còn tên gọi Thiên Trường và lạ làm sao mới gặp một lần ông đã thấy lưu luyến gã.

Chương 7:

Họ ôm chặt nhau, Thiên Trường mắng yêu bạn :

- Minh ngóng cậu ở sân bay đến cổ dài như cổ cò.

Với Thiên Trường, Dương Hành biết thừa :

- Minh chắc cậu nói lộn, phải nói nhìn mấy cô gái Việt Nam, áo dài tha thướt, cổ cậu đến dài như cổ cò.

Thiên Trường cười xòa, choàng vai bạn khéo léo lách qua các đồng nghiệp cùng đoàn. Cả hai ra ngoài ngồi ngay ở bậc đá tam cấp nhà hát :

- Phải công nhận mình rất khoái. Hành nè ! Cậu ở một năm rồi, đã có cô nào chưa ?

Hành nhìn bạn ra vẻ ngán ngẩm :

- Hơn năm rồi không gặp nhau, cậu không có chuyện gì kể mình nghe sao ?

Thiên Trường cười phá :

- Cậu vẫn cứ ông cụ như thuở nào, hoa lá một tí cho đời tươi mát lên coi. Cậu thấy đó, ngay cả đến một đất nước cũng phải đổi thay mà. Kia ! Lại nhăn nhó rồi, thôi được, mình sẽ thông tin cậu nghe khỏi chuyện.

Hơn một giờ Thiên Trường kể chuyện ở quê nhà cho bạn nghe. Chẳng thiếu chuyện gì, nào chính trị, văn hóa, thể thao, nào bạn bè, công việc và cả chuyện cha anh được mời đi dạy và anh sắm cho ông chiếc xe máy ngon lành. Nhưng một chuyện Thiên Trường không nhắc tới, chuyện Oanh Oanh. Dương Hành cũng lờ tịt.

- Đoàn ca múa nhạc mời cậu cộng tác trong chương trình giao lưu văn hóa à ?

- Tớ bay xuống Quảng Châu yêu cầu được tham gia.

- Nhà hát lớn Bắc Kinh vắng mặt ca sĩ Thiên Trường chừng bao lâu ?

- Chương trình lưu diễn tại Việt Nam khoảng 10 ngày, 10 ngày thăm viếng thắng cảnh, sau đó mình về đi Nhật Bản với đoàn Bắc Kinh.

- Đoàn ở Thành phố bao lâu ?

- Tuỳ theo nhiệt tình khán giả, nhưng không quá một tuần. Tối nay cậu có bốn phen đưa mình đi thăm Sài Gòn.

Hành có chút lúng túng :

- Trễ khoảng 20g nhé Thiên Trường !

- Tại sao ? Cậu làm việc với đại sứ quán cả ban đêm à ?

- Thỉnh thoảng thôi, vì chiều nay mình nhận lời mời ăn cơm ở nhà người bạn.

o o o

Hòa đến cuối buổi cơm. Một chút tự hào kiêu hãnh cái tôi của mình khiến Khánh Hoà chạy xe đến căn nhà ấy. Anh dừng xe ở cổng, tắt máy, ngồi mãi trên xe. Tuổi 30 anh mãi lo sự nghiệp, chưa lần nào bước vào đường tình nên ngại ngùng, không dám.

Thấp thoáng dáng cô gái đi lại bên cửa sổ, Khánh Hoà ngẩn ngơ nhìn và thở ra nhẹ nhẹ. Anh nổ máy cho xe chạy thẳng đến xí nghiệp, bên trong người con gái nhíu mày nghiêng tai lắng nghe.

Ngồi ở cổng là ông Thường, điều đó khiến Khánh Hoà càng khó chịu. Anh gay gắt :

- Mẹ tôi mời bác đến dùng cơm, cô Hiền nói bác bệnh !

Ông Thường ngớ ngàng, chưa bao giờ Khánh Hoà lớn tiếng với ai :

- Dạ, tôi cảm sợ, thêm nữa chú Ba mới đưa con vô bệnh viện, tôi phải trực đêm một buổi.

- Chú Ba quan trọng hơn ba tôi sao ? Vì lẽ gì cô Hiền nói dối với tôi ?

Ông Thường lặng thinh chẳng biết nói sao. Trong bụng ông trách thăm con gái. Đôi mắt buồn bã của ông khiến Khánh Hoà sực nhớ cương vị mình, anh lúng túng dắt xe đi. Ông Thường bước theo :

- Thưa ông phó giám đốc !

Khánh Hoà quay phắt lại buột miệng :

- Xin lỗi bác Thường, cô Hiền khiến tôi buồn quá !

Ông Thường ngẩn người. Khánh Hoà khuất ở cầu thang, ông Thường vừa kịp hiểu, cái hiểu sâu xa trong suốt hai năm làm việc với Khánh Hoà.

Đêm đó ông thức ngoài cổng mà dạ còn cào, khi thấy đèn phòng phó giám đốc sáng mãi cho tới lúc bình minh.

Họ gặp nhau đầy đủ ở nhà hát thành phố, cả gia đình ông Lý Hưng và gia đình bà Thục. Người lớn chào nhau khách sáo, trang trọng, tuổi trẻ vui vẻ hòa đồng. Mỗi Dương Hành vẫn như mọi ngày, trầm lặng, ít nói.

Một chiếc Toyota dừng ở khoảng sân lát đá rộng thênh thang của nhà hát. Người tài xế nhanh nhẹn mở cửa, từ trong xe bước ra ba người. Một cô gái xinh đẹp, hai người đàn ông lớn tuổi. Người có gương mặt khắc khổ đưa mắt nhìn quanh rồi nói gì với người có gương mặt nhẵn nhụi, tươi cười. Ông ta nhìn thẳng Dương Hành gật đầu xong đi vào nhà hát, Hành đi lại bên người kia, họ nói với nhau bằng tiếng Trung Hoa :

- Chào ba ! Con có phải giới thiệu với ba người bạn Việt Nam ?

- Nếu như con thích Dương Hành ! Thiên Trường dường như tìm con.

Quả vậy, Thiên Trường trong bộ veston trắng tinh đang đi nhanh xuống các bậc thang miệng la to :

- Hành ! Sao chưa vô, mình chờ cậu đến sốt ruột.

Anh khựng lại lễ phép chào người đàn ông :

- Bác Chu ! Cháu thấy ông đại sứ vào rồi.

Ông Chu gật đầu nhìn Hành :

- Ba nghĩ chuyện làm quen để sau. Thiên Trường, hôm nay phải hát cho hay.

Ông đi rồi, Thiên Trường nhăn nhó :

- Mình tặng cậu cặp vé mời, sao lại đi một mình ? Cậu làm mình thất vọng quá !

Hành cười nhẹ móc từ túi ra cặp vé :

- Không chỉ một người, cả mười người kia !

Hành vẫy tay phía đôi trai gái đứng bên chiếc xe đạp cũ kỹ, họ ngập ngừng đi lại :

- Hai bạn không mua được vé à ?

Cô gái đỏ mặt nói nhỏ :

- Vé mắc quá !

Hành đưa cặp vé :

- Tôi dư hai vé mời tặng hai bạn. Chúc vui vẻ !

Anh không nhận lời cảm ơn, kéo Thiên Trường đi về những người đang sốt ruột đợi anh. Châu Hà la lối :

- Anh Hành ! Chuông lần hai rồi, phạt anh mới được.

Cô khựng miệng khi gặp ánh mắt Thiên Trường nhìn sững vào cô. Cô không còn thấy ai, nghe ai nói gì, ngoài đôi mắt người thanh niên lạ trong lễ phục trắng. Ông Lý Hưng đã nhận ra Thiên Trường, vui vẻ chìa tay :

- Chào cậu ! Té ra đều quen biết nhau.

Trường bắt tay ông Hưng máy móc, đầu choáng váng vì tiếng lục lạc reo, choáng váng trước đôi mắt một mí tròn xoe, trước tà áo dài màu ngọc thướt tha và vành môi xinh xắn đỏ mọng không son phấn. Từ đó cho tới khi vào nhà hát anh chẳng nhớ mình nói chuyện gì với những người bạn mới của Dương Hành, với hai người đàn bà lớn tuổi.

○ ○ ○

Tiết mục của Thiên Trường.

Sân khấu sáng bừng theo bước chân anh thong thả đi ra. Anh hát một bài dân ca Trung Quốc, tiếng vỗ tay vang dội. Anh hát tiếp bản nhạc trữ tình, tiếng vỗ tay to hơn, dài hơn. Bản nhạc cuối anh đích thân cầm ghi ta. Lời giới thiệu vang lên :

- Nam ca sĩ Lý Thiên Trường cũng là nhạc sĩ sáng tác theo ngẫu hứng trong lĩnh vực nhạc nhẹ nổi tiếng ở Trung Quốc. Nửa giờ trước anh đã hoàn thành bài hát với tựa đề "CÔ PHẢI THIÊN THẦN"
. Mời các đồng chí và các bạn lắng nghe.

- Ngày xưa tôi yêu đời bình yên.
Vì cuộc đời không cho ai ngày bình yên
Rồi tôi yêu con đường thênh thang
Con đường tương lai thênh thang cho tôi cho anh
Rồi tôi yêu bình minh trên quê hương
Bình minh xua tan bóng đêm ngày nào
Tôi tham lam yêu mây trời xanh trong
Yêu trăng sao, yêu luôn hoa đang đêm rằm
Ngày nay tôi yêu chiều ly hương
Chiều ly hương gieo tiếng sét trong lòng
Hỡi em ! Có phải thiên thần ?
Một ánh mắt nhìn mở khóa tim tôi
Dù chưa trao nhau một lời, mà như yêu em ngàn đời
Tình xa anh đâu ngại ngục
Mong thiên thần chấp cánh đưa anh về bến yêu
Mong tình không như giấc mơ ban chiều ...

Và rồi tiếng đàn ghita tuyệt diệu, lời ca tuyệt diệu thấm sâu vào lòng khán giả, thấm sâu, đọng mãi trong lòng cô gái mang vòng lục lạc Lý Châu Hà.
Tràng vỗ tay dài bất tận, ánh mắt anh sáng rực dưới đèn màu sân khấu nhìn mãi về cô gái, cái nhìn bất tận của kẻ biết mình yêu. Một tình yêu sét đánh.

o o o

Thiên Trường phờ phạc người, anh như van :
- Cô ấy là ai ? Mình muốn gặp, mình van cậu !
Dương Hành nhìn ra dòng nước chảy êm đềm :
- Cô gái đeo lục lạc Lý Châu Hà. Thiên Trường. Để ngày mai nhé !
- Không ! Bây giờ. Một phút với mình quý lắm.
Dương Hành nhìn lên trời. Mây đen ngịt.
- Sắp mưa lớn !
- Mặc kệ ! Hành ! Mình van cậu.
- Được ! Ta đi, nhưng cậu cần ghé qua nhà hát báo với trường đoàn.

Xe chưa tới nhà hát, mưa đã như trút nước. Thiên Trường chụp vội áo mưa bạn đưa, chạy vào rồi ra rất nhanh.

Mưa ! Mây đen vần vũ, chiếc xe chạy nửa đường Quang Trung chột khựng lại. Hành gọi lớn :

- Châu Hà !

Hai xe chạm bánh vào nhau. Dương Hành, Thiên Trường nhảy xuống khoác vội áo mưa cho bạn.

Hành nhìn cô gái qua màn nước mưa mờ mắt :

- Cô đi đâu vậy ?

Cô gái run run mắt dán chặt vào Thiên Trường, nói như mơ :

- Hà đi mua vé xem hát !

Đã rõ rồi ! Hành nhìn Thiên Trường ướm sưng như dại, như ngây nhìn cô gái. Anh cởi áo mưa khoác lại cho bạn, nói không nhìn ai :

- Thiên Trường đưa Châu Hà đi !

Mưa ! Chiếc xe và Dương Hành khuất dạng trong nỗi cô đơn đau đớn âm thầm. Còn lại hai người lặng nhìn nhau. Cô gái nói tiếng Quảng Đông qua bờ môi run run :

- Tôi muốn đi mua vé hát.

Thiên Trường lắc đầu :

- Em không cần đi mua, nếu muốn anh sẽ hát cho em nghe suốt đời, nếu muốn, anh sẽ hát em nghe bây giờ.

- Tại sao ?

- Vì anh yêu em !

Mưa vẫn xối xả, Thiên Trường không thấy lạnh, trước anh Châu Hà đang như đóa hoa tỏa hào quang đầy mê hoặc. Cô gái ngất ngây choáng váng. Tình yêu ! Đó là tình yêu ? Mặt cô nhợt nhạt hoảng sợ. Thiên Trường chợt nắm lấy tay cô :

- Em làm sao vậy Châu Hà ?

Cô vùng khỏi tay anh, lùi lại, lùi lại thất thanh :

- Đừng đụng đến tôi !

Thiên Trường bối rối :

- Châu Hà !

Cô gái lắc đầu nguầy nguậy :

- Không phải đâu ! Không phải ! Anh về đi !

Cô gái như điên phóng lên chiếc Chaly nổ máy quay ngược lại nhà, bỏ Thiên Trường đứng chết lặng trên con đường vắng, dưới cơn mưa xối xả.

Châu Hà ngồi thẫn thờ. Cô giận mình một cách âm thầm, giận nỗi nhớ thương điên rồ vô tội vạ cứ ám ảnh từ khi gặp ánh mắt người con trai ấy. Trời ơi ! Hết đời vô tư lự của Châu Hà. Vái trời Phật, cho đó không là «tình yêu quý quái» gì gì đó, bởi nếu là tình yêu chắc con nhỏ lục lạc chết mất. Hời ơi ! Mới hai ngày, gặp nhau đôi phút, ở giữa hai bài hát như lời tỏ tình sét đánh. Có phải bài hát dành cho Lý Châu Hà ?

Đám con gái bỏ buổi chơi banh sáng chủ nhật đến ngồi quanh chị Hà. Trên từng gương mặt dạn dày, lì lợm tuổi 15, 16 trưởng thành từ hè phố đều lộ nỗi lo lắng. Chị Hà sao vậy kia ? Cứ ngồi một đống, chẳng như mọi lần vui vẻ nhiệt náo. Lan lì kéo Ngọc Phượng thì thảo :

- Ai chọc chị Hà à ?

Ngọc Phượng lắc đầu, trong 10 đứa con gái ở Tương Lai nó là đứa hiền nhất, lại biết ăn nói nhận xét :

- Chắc nhà chỉ có chuyện buồn, lúc này tới đã buồn.

Lan lì làm bầm vẻ không tin :

- Chỉ có gì mà buồn ? Sướng quá trời, được cưng, được chiều, giàu có.

Châu trẻ môi ra vẻ :

- Bộ vậy là không biết buồn ? Mà coi «Người giàu cũng khóc» chưa ?

Châu Hà mặc kệ đám con gái thì thảo bên tai, cô ngồi bó gối thả hồn bay xa. Hành đến khiến tụi con gái bỏ số «de».

Chúng nó kỳ anh Hành ít nói này, chẳng hiểu tại sao, trong khi đám con trai rất khoái, tối ngày anh Hành ơi, anh Hành à ! Nhất là tụi phòng I, chúng còn cả gan chơi đánh đáo, bắt anh Hành cõng chạy lòng vòng khi tụi nó ăn lận.

Khoảng sân chơi trước nhà ăn vắng hoe, còn mỗi Hành và Châu Hà. Cô nhìn anh không nói, chỉ giương đôi mắt tròn xoe như hỏi điều gì.

- Hôm qua Thiên Trường suýt lạc đường, may về kịp giờ biểu diễn. Thiên Trường không biết tiếng Việt, cậu ấy muốn đến đây, tôi phải hỏi Hà ?

- Không ! - Châu Hà quay mặt đi.

Hành hít hơi sâu vào lồng ngực :

- Thiên Trường có một tuần ở đây thôi.

Cô gái quay phắt lại, cô muốn hỏi nhưng lại ghen ngào. Cô nhìn sững Hành.

Anh hiểu những gì trong đôi mắt muốn nói kia :

- Thiên Trường tốt lắm, nhà ở Bắc Kinh, xuất thân nghèo nhưng sớm nhiều nghị lực. Cha Trường đi dạy, mẹ mất sớm, nhà còn hai cha con. Trường được nhiều cô gái yêu, nhưng anh chưa hề yêu ai.

Hành đi khi nói xong. Châu Hà vụt gọi :

- Anh Hành !

Hành nhìn cô chờ đợi. Châu Hà cắn răng :

- Anh nói với Hà điều ấy làm gì ?

- Chẳng phải Hà muốn biết để tự hỏi lòng kỹ tại sao ... - Giọng Hành trầm xuống – Chẳng phải đòi

không có thứ tình cảm sét đánh. Thiên Trường chưa với ai như vậy bao giờ.

Anh đi rồi. Hà lặng ngó theo, đầu óc cô quay cuồng đau đớn.

Bao vô tư, hồn nhiên thời con gái như theo lời nói kia bay sạch mất rồi. Châu Hà !

Cô mong gì chuyện đó, cô mong mình mãi là Châu Hà của tháng ngày vừa đi qua.

Không ! Không thể được ! Cô gái chạy, chạy hốt hải về phía văn phòng, cô chụp điện thoại quay số rồi nói ngay :

- Anh Quyền hả ? Rảnh không ? Châu Hà muốn đi chơi, đến Tương Lai nhé !

Cô buông điện thoại quay ra, gặp mắt Tài nhìn cô đắm chiều, mắt Dương Hành nhìn cô buồn lặng, một chút ngại ngùng cô nói :

- Hà muốn đi chơi Lâm Viên, hai người đi không ?

Dương Hành ngoảnh mặt, Tài lắc đầu. Cô bước đi, Hành buột miệng :

- Sao không ở nơi nào khác cho gần, cứ phải Lâm Viên ?

Châu Hà trả lời không đắn đo :

- Vì Hà không thích bất cứ nơi nào đông người, trừ nơi đây.

Cô đi lên lầu, Hành theo Tài đến nơi bọn trẻ đang được cắt tóc. Anh ngồi ở ghế đưa mắt nhìn Lục, Thế cùng nhóm nam nữ thanh niên thuộc thành đoàn đến sinh hoạt với đám trẻ, nhưng đầu óc để tận đâu đâu cho mãi đến khi nghe tiếng xe của Quyền. Chàng võ sư trẻ tuổi lúc nào cũng vui nhộn ồn ào, bắt tay Hành chặt cứng, miệng hỏi :

- Bé lục lạc của mình đâu ?

Tài lườm em :

- Không phải bé Lục Lạc của em, nói năng vậy đó !

Quyền cười toe toét :

- Nhất định của em, dù phải chiến đấu gian lao cỡ nào.

Hành thấy thái độ cả tin, cũng như sự vô tư, bộc tềch của Quyền như một ưu thế. Anh không thể nào được vậy, bất giác thờ ra. Châu Hà từ lầu chạy bay xuống. Quyền nắm tay cô tươi cười ngọt ngào :

- Bé Lục Lạc, muốn đi chơi đâu ?

- Đi Lâm Viên, Hà muốn ngủ trong rừng đến chiều tối. – Cô gái tuyên bố tỉnh rụi.

Quyền chẳng chút gì bực bội :

- Được ! Anh làm hoàng tử đánh thức cô bé dậy. Đi thôi !

Hà vẫy tay chào vội vã mọi người, Quyền nháy mắt cùng Hành rồi phóng xe đi. Tài hót tót xong một thằng nhóc, buông tông-đơ lại ngồi với Hành :

- Quyền làm anh buồn à ?

Hành lặng lẽ :

- Chuyện ấy không liên quan đến tôi.

- Anh dối lòng làm gì ?

- Tôi không dối lòng, Châu Hà ...

Hành đứng bật dậy nhìn ra cổng buột miệng :

- Đến rồi, anh Tài ! Đó là người Châu Hà đang trốn chạy.

Tài sững sốt :

- Thiên Trường !

Thiên Trường vào đến nơi, chở anh là cô gái cùng đi với ông đại sứ Trung Quốc hôm nọ ở nhà hát.

Thấy Hành, Trường hỏi nôn nóng :

- Châu Hà đâu ?

- Đi rồi !

- Đi đâu ?

- Đi trốn cậu !

Môi Trường nhọt nhọt :

- Cậu nói sẽ giúp cô ấy hiểu ra mà.

Hành nhìn thẳng bạn, ánh mắt kín bưng dấu mọi nỗi niềm :

- Mình đã làm những gì hứa với cậu. Thiên Trường ! Cô ấy là Châu Hà ! Chưa từng biết tới tình yêu, huống gì là thứ tình yêu sét đánh.

Tài đang lịch sự nói chuyện với cô gái, anh không nghe họ nói gì, vì cả hai nói tiếng Hoa nhưng nhìn vẻ mặt căng thẳng, nhợt nhạt của Trường, Tài hiểu ban nãy Hành nói thật. Anh buột miệng :

- Tình yêu này không đi tới đâu !

Huyền Vi, cô gái phiên dịch của đại sứ Trung Quốc tỏ vẻ hờn hờ :

- Anh có thể nói rõ hơn không ?

- Châu Hà không thích ở nơi đâu bằng đất nước mình lớn lên.

- Sao anh biết ?

- Nhà cô ấy đủ điều kiện cho cô du lịch, hay học ở nước ngoài, nhưng cô không đi, cô nói rời quê hương một ngày sẽ buồn như chết.

Huyền Vi quay sang Thiên Trường, dùng tiếng Hoa nói anh nghe điều Tài vừa nói. Anh tỏ vẻ không tin, hỏi Hành nôm nống :

- Cô ấy đâu ? Minh van cậu nói đi.

Hành buồn bã :

- Thiên Trường ! Cậu hỏi kỹ lòng mình chưa ?

Trường nói qua bờ môi run run và ánh mắt rục rịch :

- Minh như chết đi ngay ở cái nhìn ban đầu. Cậu hiểu mà ! Cậu biết trong chuyện này mình chưa hề đùa cợt.

Dương Hành cắn môi. Thiên Trường luôn trung thực. Làm bạn bao năm anh hiểu điều ấy. Hơn nữa mọi tình anh ở người con trai đều toát ra hết bên ngoài vóc dáng Thiên Trường. Hàng triệu con tin trên mọi miền đất nước anh đi qua đều thổn thức, nhưng Trường chưa một lần đùa giỡn với tình yêu. Ở anh, đức tài đều vẹn vẻ.

Dương Hành nắm tay bạn :

- Minh về Thiên Trường. Cô ấy đang ở xa, đang hỏi lại lòng mình trước khi gặp lại cậu. Trong tình yêu đừng bám sát, áp đặt. Hãy để cô ấy trọn vẹn là Lý Châu Hà.

Thiên Trường nhăn mặt đau đớn :

- Minh chẳng có bao nhiêu thời gian, mình muốn gói chặt cô ấy trong tim mình khi về lại Bắc Kinh.

Dương Hành nhìn thẳng mặt bạn :

- Tình yêu rất gần, nhưng quê hương trong tim Châu Hà cũng vô cùng lớn lao. Thiên Trường ! Đừng tự tin quá. Đi ! Chúng ta về, cậu cần biết thêm về cô gái mình yêu.

Chương 8:

Khánh Hòa trong bộ đồ ngủ sừng sốt nhìn em gái quay cuồng trên sân thượng. Cô múa quyền, đâm đá bất kể vào đối thủ tưởng tượng. Trời đêm mát lạnh, Châu Hà cũng mở hời, phờ phạc. Khánh Hòa lao tới ôm em gái :

- Châu hà ! Em làm sao vậy ?

Cô khựng lại ngơ ngác :

- Làm sao ? Em có làm sao ?

Khánh Hòa dìu em gái ngồi xuống ghế, lấy tay áo thấm mồ hôi cho em, lo lắng hỏi :

- Có chuyện gì ? Nói anh nghe, anh hứa giúp em !

- Không ! Em khó ngủ – Cô chối bay biến.

Khánh Hòa biết không phải vậy. Bao năm anh em tình thâm giúp anh hiểu em gái đang gặp chuyện đau lòng. Nó hỗn loạn, thống khổ, đánh mất vẻ trong sáng, vô tư. Khánh Hòa đau thắt lòng. Chuyện gì ? Tại sao ? Anh ghì em gái trong vòng tay :

- Châu Hà ! Đừng dẫu anh, đừng làm anh lo lắng. Em nói đi, dù chuyện tà trời anh cũng gánh hết cho em, ngoan nhé !

Ánh mắt trong veo giờ lạc thần, buồn bã. Cô gái gục vào lòng anh thở dài. Lâu lắm cô khẽ nói (nói chuyện hoàn toàn Khánh Hòa chẳng ngờ) :

- Anh yêu chị Hiền không ?

Khánh Hòa mặt bừng nóng :

- Đó chẳng phải là điều anh muốn nghe em nói đêm nay.

Châu Hà làm ngơ tiếp tục :

- Anh đừng đến đứng hoài ở cổng rồi lặng lẽ ra về, chị ấy sẽ chẳng khi nào học thi được. Luận án ra trường chị chưa viết được dòng nào.

- Em biết ? - Khánh Hòa kêu lên.

- Tiếng xe anh khiến chị ấy hồn vía để ở cổng, vậy mà em hỏi chị có yêu anh không thì chị lại lắc đầu. Kìa ! Anh đừng hốt hoảng lên như vậy, chỉ vì mặc cảm thân phận thôi. Anh hãy nói cho chị ấy hiểu gia đình ta không phân biệt sang hèn.

Khánh Hòa đỡ mặt em lên đối diện với mình, anh nghe hoa nở trong lòng, vẫn lo lắng cho em gái :

- Chẳng phải vì chuyện ấy mà em như vậy ! Châu Hà ...

Cô gái bịt miệng anh :

- Em đang chống chọi ma lực trong ánh mắt Thiên Trường.

Khánh Hòa há hốc miệng :

- Châu Hà ! Em điên rồi, hẳn là người Trung Quốc. Hẳn với em gặp nhau chưa nói câu nào.

Cô gái đau đớn gục vào vai anh thì thào :

- Em biết ! Anh ơi ! Em chưa muốn yêu, em muốn được hồn nhiên vô tư mãi trong tình thương ba, mẹ, anh. Nhưng Thiên Trường...

- Hẳn đã gặp em ?

- Anh ấy bắt Hành đưa đi tìm em dưới cơn mưa tầm tã chiều qua, em trốn chạy vì muốn mãi là bé Lục Lạc nhà họ Lý.

Khánh Hòa lo sợ. Châu Hà nói nhưng ánh mắt đau đớn khôn cùng. Ôi ! Anh không muốn mất đứa em anh rất cưng quý. Trung Hoa rộng lớn và xa xôi. Khánh Hòa ghì lấy em :

- Châu Hà ! Chưa chắc là tình yêu, Thiên Trường tình anh, hấp dẫn người khác phái bộc lộ ra ngoài, em dễ bị thu hút. Hãy hồi kỹ lòng mình, tình yêu vội đến, mau đi.

Châu Hà tê tái trong lòng.

Phải ! Cô mong như vậy, mà sao đớn đau thế này. Một ánh mắt nhìn, đem bao sầu khổ.

Không ! Mãi mãi ta là Lý Châu hà.

Khánh Hòa đỡ em gái lên :

- Em đi tắm nước nóng nhé ! Rồi uống ly sữa với viên an thần, ngày mai vào xí nghiệp làm việc với anh, ngoan !

... Nhưng cô không ngủ được. Hình bóng Thiên Trường choáng đầy khối óc con tim. Anh đó ! Tuyệt vời trong bộ veston trắng tinh, ánh mắt nhìn cô lẳng đọng, sừng sờ. Anh đó ! Rạng rỡ nụ

cười, giọng hát đầy mê hoặc như gọi luôn tình yêu dâng hiến cho cô ... Ngày nay tôi yêu chiều ly hương. Chiều ly hương gieo tiếng sét trong lòng ... Anh đó ! Run rẩy, ướt sũng dưới mưa. Ánh mắt câm nín mà như nói lên ngàn lời yêu thương. Thiên Trường ! Anh mong gì đây ? Châu Hà biết Trung Hoa bao la và xa xôi lắm như lời anh Hai nói. Châu Hà biết cả những gì trong lòng ba Châu Hà luôn từ chối, vậy rồi một giây đổi mặt, anh đã cướp đi sự hồn nhiên trong sáng của em rồi. Ôi! Thiên Trường!

o o o

Ông Thường bảo vệ trở mắt nhìn gã thanh niên như điên cuồng muốn xông qua cổng. Gã hoa tay nói một hơi dài, còn ông chẳng hiểu tí nào. Sực nhớ, ông khoát tay ra dấu gã kia không được ồn, rồi nhắc điện thoại :

- Thưa ông phó giám đốc, đây cổng chính có chuyện muốn trình.

Khánh Hòa nhìn em đang cầm cúi đọc hồ sơ, anh yên tâm :

- Chú Thường, chuyện gì ?

- Một thanh niên muốn vào nhưng anh ta không biết nói tiếng Việt, tôi chẳng hiểu gì.

Khánh Hòa thờ ơ :

- Chú gọi phòng tiếp tân và lực lượng bảo vệ. Hắn nói thứ tiếng gì, phòng tiếp tân cũng nói được mà.

Châu Hà hơi ngược nhìn anh rồi cúi xuống. Khánh Hòa bỏ điện thoại đến bên em, tay chống vào bàn, anh hỏi :

- Em thấy thế nào ?

Châu Hà không phải lần đầu tiên tham gia vào chuyện xí nghiệp, nên cô có suy nghĩ trong câu trả lời :

- Em nghĩ được, nhưng anh xem, ai là người đủ tin tưởng để ba và anh giao quyền giám đốc xí nghiệp vật tư tách rời này ? Anh nên nhớ đây là bộ phận kinh doanh riêng biệt nhé !

- Anh nhớ ! Châu Hà, em không nghĩ mình sẽ là trợ lý cho mẹ trong ba tháng hè này sao ?

Châu Hà hiểu anh muốn gì. Cô cảm động :

- Nhưng rồi sau đó ? Chẳng lẽ là anh ? Một mình mẹ không kham nổi đâu.

Khánh Hòa có chút ngần ngại :

- Hết hè này Hiền ra trường, anh hy vọng mẹ sẽ ...

Nụ cười trên anh chưa kịp nở trên môi Châu Hà, tiếng động mạnh ở cửa phòng khiến hai anh em cùng nhìn ra. Tiếng cô thư ký vọng vào lẫn tiếng chạy đầy hốt hoảng :

- Kìa ông ! Kìa ông ! Không được tự tiện.

Cửa phòng bật mở, Khánh Hòa thẳng người, mặt rần rần, Châu Hà dờ ra, lắp bắp :

- Anh ! ... Anh ! ...

Thiên Trường ! Người đó là Thiên Trường, sau lưng là một cô thư ký, tiếp tân, bảo vệ.

Mặt chàng trai Trung Hoa đỏ bừng, tóc rối bời, mắt như có lửa. Giọng anh khàn đặc thống khổ :

- Châu Hà ! Tôi tìm cô thật khổ sở.

Hai ngày, với cả hai, như một thế kỷ dài, nhớ nhưng ray rứt. Châu Hà trốn, Thiên Trường điên cuồng tìm.

Anh bắt kẻ Dương Hành, bởi cứ một giờ đi qua là anh mất một giờ nghĩa sống. Châu Hà không đủ sức nói, cô tựa vào anh trai run rẩy. Khánh Hòa nhìn gã thanh niên, nhìn em gái, anh cố ghìm cơn giận trào sôi trong lòng. Một cái đưa mắt, số nhân viên trong phòng biến mất. Khánh Hòa siết chặt tay em, nhìn thẳng mặt Thiên Trường, lạnh lùng nói :

- Ông có biết mình đã tỏ ra khiếm nhã với tư cách con người có giáo dục không ?

Thiên Trường như không nghe, mắt anh đốt cháy Châu Hà, thân bất động. Khánh Hòa lớn tiếng hơn :

- Em gái tôi trốn ông, ông biết, vẫn còn đến đây ?

Thiên Trường bước tới, nhợt nhạt nụ cười kỳ lạ. Anh như không thấy ai ngoài người con gái khiến anh điên đảo lòng :

- Châu Hà ! Tôi còn 4 ngày ở Việt Nam, mỗi ngày có 4g tự do và 6g ngủ. Nghĩa là chỉ còn có 15g

nữa tôi xa cô rồi.

Châu Hà ! Cô nói đi, nói điều gì đó, để tôi có niềm tin trong thời gian ngắn nhất quay trở lại.

Cô gái chột vươn thẳng người rời vòng tay anh trai, mặt nhợt nhạt nhưng giọng nói bình tĩnh chẳng ngờ :

- Không có gì để nói.

- Châu hà ! ... - Chàng trai kêu lên.

Cô gái tiếp tục nói :

- Vì tình cảm không thể tồn tại giữa hai người, vời chiều dài hai đất nước xa xôi.

Thiên Trường chết lặng, điều đó anh được biết, anh không tin, nhưng chính miệng Châu hà đã nói ra. Anh ghen ngào :

- Châu Hà ! Em cũng là người Trung Hoa !

- Không ! – Cô gái thật dữ dội – Với tôi, đất nước, quê hương là nơi chôn nhau cắt rốn, là nơi nuôi tôi lớn thành người, vì vậy mà ... Thiên Trường !

Cô gái hít mạnh không khí vào lồng ngực, giọng vút cao :

- Tôi không chấp nhận tình bạn xa xôi như vậy.

- Châu Hà !

- Anh hãy là Lý Thiên Trường của những ngày chưa biết đến nỗi nhớ Chiều ly hương.

Cô gái nhìn anh trai tia nhìn rực cháy :

- Ngày mai em sẽ trợ lý cho mẹ trong việc mở công ty cung cấp vật tư xây dựng. Còn bây giờ anh hãy đưa em về.

Cô gái hồn nhiên ngày trước giờ lớn hẳn lên trong nét mặt điềm tĩnh nghiêm trang. Cô nhìn Thiên Trường, cái nhìn buộc anh nói lời từ biệt. Thiên Trường mặt nhợt nhạt ;

- Em ! Em dối lòng ...

- Không phải dối lòng, đó là sự chọn lựa ! – Châu Hà rắn đanh tiếng nói.

Thiên Trường ôm ngực, anh vụt xoay mình chạy tuôn ra khỏi phòng.

Bên trong Châu Hà gục vào vai anh, thì thảo tức tưởi :

- Anh biết chăng ? Bé Lục Lạc chẳng bao giờ ân hận, chẳng bao giờ.

Khánh Hòa xót thương em đến thất lòng.

o o o

Người mẹ ngắt từng cánh hoa lồng đèn thả xuống đất, đôi mắt hướng ra đường ngóng đợi dáng Châu Hà. Khánh Hòa đi ra :

- Mẹ ! Em nó chưa về, tối rồi mà ?

- Nó làm với mẹ cả ngày, không về ăn uống, đến Tương Lai làm gì ?

Khánh Hòa dặt tay mẹ đến ngồi ở ghế xích đu :

- Nó đến thăm tụi nhóc, nó nói thấy nhớ.

Bà Hương lắc đầu :

- Mẹ thấy mấy hôm nay em con lả lẫm, như tránh né cái gì. Hay nó biết Quyền thích nó ?

Khánh Hòa bối rối, anh dẫu mẹ chuyện tình cảm em gái, vì biết mẹ tuyệt đối không thích. Bà Hương lơ đãng nhìn đồng hồ :

- Sắp đến giờ Quyền tới mà nó vẫn chưa về !

Như đáp lời bà, tiếng động cơ xe máy quen thuộc lớn dần và Quyền hiện ra tươi cười chào hỏi.

- Châu Hà đến trường Tương Lai chưa về – Khánh Hòa nói.

Quyền quay xe :

- Để tôi đến chờ cô ấy về.

- Nhớ nói mẹ tôi đang chờ.

Quyền bay xe đi, mặt tươi tỉnh. Anh yêu cô bé lục lạc với tính lạc quan bẩm sinh. Anh biết cả Thiên Trường và Dương Hành yêu cô không kém gì anh nhưng mặc xác chuyện ấy, tình yêu cần sự chinh phục, biết kiên nhẫn đợi chờ ...

Ở Tương Lai Châu Hà đang dùng khăn ướp đá làm hạ sốt cho thằng nhóc vừa mới vào trường. Bên cô là Dương Hành bao giờ cũng lặng lẽ. Con sốt thằng bé đã giảm, miệng nó vẫn liên tục tuôn ra lời

van xin ai đó :

- Tha cho em ! Tha cho em ! Đau quá anh ơi !

- Châu không đi nhà thương, cháu sợ nhà thương lắm !

Rồi nó thiếp đi, Châu Hà kéo tấm chăn mỏng te đắp lên ngực thẳng bé. Phúc, người y sĩ bệnh xá trường bước vào :

- Hà ! Để đó cho anh, về kéo tới.

- Có thể chữa ở đây chứ ? Nó nói sợ nhà thương – Cô đứng lên.

- Được ! Không gì quan trọng lắm.

Hà bước đi rồi dừng lại :

- Nó mới vô hả anh Phúc ?

- Mới lúc sáng. Có điều nó nói cố ý để được vô đây chứ chưa từng móc túi.

Hành vụt lên tiếng :

- Chắc nó không nói láo.

Châu Hà nhìn kỹ mặt thẳng bé. Nó gầy còm, trạc cỡ bảy tám tuổi, nếu không phải lang thang ngoài đường phố, hẳn nó là đứa xinh trai bụi bặm. Mai mình vô hỏi chuyện nó, nghĩ thầm trong bụng, Châu Hà đi ra cửa. Hành bước theo :

- Châu Hà !

Tiếng lục lạc ngừng reo, cô gái dừng chân nhìn anh và nhìn đồng hồ :

- Trễ giờ tập võ rồi, anh có định tập bù không ?

Hành hiểu cô gái muốn lảng tránh. Anh thở ra :

- Tôi định nghỉ một buổi, tôi muốn nói chuyện với Châu Hà.

Mặt cô gái rắn lại :

- Không chuyện gì khiến Hà bỏ nguyên tắc học tập trong ngày. Nếu muốn, anh nói sau khi xong giờ tập.

Cả hai ra chỗ để xe, bọn trẻ đeo theo đến tận cổng, đợi Châu Hà nói tiếng tạm biệt mới trở vào. Họ gặp Quyền ngay bên xe Gò Vấp. Anh bao giờ cũng vui nhộn, cứ hét toáng lên :

- Bé Lục Lạc, mẹ chờ ở nhà, nhanh lên !

Cái chữ mẹ trông không khiến Hành liếc Hà, cô cho xe vọt nhanh, Quyền lướt theo song song bỏ Hành phía sau trên suốt đoạn đường về nhà.

Cô gái sau nụ cười tặng mẹ, nói lời xin lỗi, vô phòng thay võ phục ra sân tập ngay. Suốt một tiếng rưỡi cô không tiếng nói cười, tập và tập. Khánh Hòa lẫn Hành thấy lòng nặng nề, riêng Quyền vẫn vô tư :

- Bé Lục Lạc ! Khá lắm, tay quyền cao chút nữa, tấn thấp một tí. Tấn công mạnh vào. OK ! Thầy thưởng châu kem dừa Bạch Đằng.

Hết buổi tập, Châu Hà cười với Quyền :

- Hà bận việc, châu kem để lúc khác nhé sư phụ.

Bấy giờ Quyền mới nghiêm trang :

- Đó ! Hà cười vậy mới ngoan, em buồn mặt xấu lắm và điều ấy khiến mẹ lo âu.

Lời cảnh tỉnh khiến Hà giật mình. Cô nhìn Quyền tỏ vẻ biết ơn, dịu dàng đưa Quyền ra về.

Hành vẫn đứng ở sân thượng nhìn xuống. Khánh Hòa đến bên :

- Dương Hành ! Tôi muốn nhờ anh thuyết phục Thiên Trường đừng để em tôi gặp mặt nữa.

Ánh mắt sâu kín trầm lặng người thanh niên Trung Hoa thoáng nét cười xa xăm :

- Tôi không thể thuyết phục Thiên Trường.

- Vậy hôm nay anh sẽ nói gì với Châu Hà ? – Khánh Hòa căng thẳng.

Anh ta thương và sợ mất em gái, Dương Hành nghĩ thầm, anh ta rất nhạy bén, biết mình có chuyện muốn nói. Hành nén tiếng thở ra, anh nhớ anh mắt điên cuồng của Thiên Trường sáng nay, nhớ giọt nước mắt người bạn thân ứa ra. Trời ơi ! Có bao giờ Thiên Trường khóc ? Có bao giờ nó khổ sở đờn đau đến vậy ? Mình yêu đâu bằng nó yêu. Lòng ngực Hành như đau nhói, anh buột miệng :

- Họ rất đẹp đôi. Khánh Hòa ! Bạn tôi là chàng trai tuyệt vời.

Khánh Hòa lạnh nhạt :

- Đất nước chúng tôi chẳng thiếu những chàng trai tuyệt vời.

Dương Hành chăm chú nhìn Khánh Hòa. Đất nước chúng tôi. Hai anh em họ khẳng định là người Việt và đó là lý do duy nhất để Châu Hà từ chối tình yêu dù cô đau khổ chẳng kém Thiên Trường.

Châu Hà trở lại. Cô nói với anh :

- Đừng chờ cơm em !

Từ ngày tập võ, hai anh em không thể ăn cơm chiều với cha mẹ. Khánh hòa xuống lầu, Dương hành nói ngay :

- Có thật trong lòng cô chẳng bao giờ nghĩ đến một nửa dòng máu mình là người Trung Hoa ?

Châu Hà gật đầu khẳng định. Dương Hành nghe buồn không chỉ cho Thiên Trường.

- Đêm nay Thiên Trường không hát được. Cậu ấy ngã bệnh rồi mà đoàn ca nhạc lại muốn hoàn tất những buổi diễn không thiếu mục nào, bởi đây không chỉ đơn thuần là nghệ thuật.

- Hà không muốn gặp anh ta !

Dương Hành nhìn lên khoảng trời đã lác đác những vì sao :

- Với Thiên Trường không chỉ tình yêu, còn là sự nghiệp một đời.

Châu Hà im lặng. Dương Hành nhìn thẳng mặt cô gái :

- Tôi đem đến đây cả lời yêu cầu của ba nuôi tôi.

Cô gái cắn môi :

- Anh có thể nói sớm hơn.

Hành giãn dãi :

- Vì tôi biết không muộn, tiết mục Trường biểu diễn vào lúc 20h30.

Cô gái quay lưng :

- Ta đi thôi !

Họ gặp nhau ở phòng riêng Thiên Trường tại khách sạn Hữu Nghị thành phố. Thiên Trường mặt đỏ bừng nằm trên giường hút thuốc, gạt tàn đầy ắp tàn thuốc. Anh thấy Châu Hà, như bị điện giật chồm dậy. Cô gái nói duy nhất một câu :

- Tôi muốn nghe anh hát trong bốn đêm còn lại.

Thiên Trường đến nhà hát như được chấp cánh. Anh hát hay hơn bất cứ lúc nào. Trong suốt bốn đêm biểu diễn Châu Hà ngồi bên cạnh Hành ở ghế mời đại biểu. Họ không hề nói với nhau câu nào, chỉ kẻ hát người nghe, nhưng với Thiên Trường đã là hạnh phúc.

Chương 9:

Bình minh chưa lên, đôi bạn khoác tay nhau đi trên bến Bạch Đằng và khi ngồi lại ở ghế đá công viên thành phố, họ đã nói hết những gì cần nói.

Dương Hành nhìn đồng hồ :

- Thiên Trường ! Cô ấy thích đúng giờ.

Thiên Trường siết tay bạn :

- Mình thật không hiểu, biết Châu Hà sâu xa đến như vậy mà cậu chẳng hề rung động ?

- Tri âm chưa hẳn là tình yêu !

- Oanh Oanh ... - Thiên Trường nín ngang lắng qua điều khác – Mình hoàn toàn nghe cậu. Phải ! Tình yêu cần thời gian.

- Đi đi Thiên Trường ! Nhớ đừng quên hẹn cô ấy ngày trở lại.

o o o

Đó là buổi sáng mùa hè trời trong xanh mát dịu qua cơn mưa đêm rồi.

Châu Hà xõa tóc, áo dài màu ngọc đáng thanh thoát dịu dàng. Gió vờn tóc áo, đôi mắt Thiên Trường mơ màng đắm say. Trường Tương Lai không phải nơi hò hẹn. Châu Hà hơi cúi xuống nói với thằng bé đang nắm chặt tay nàng :

- Thiện ngoan, phải nằm nghỉ, không được chạy ngoài nắng nhé. Chút nữa anh Tài, anh Hành đến cùng chơi với em.

Thằng bé ngược đôi mắt vừa qua cơn sốt nhìn Thiên Trường đầy ác cảm :

- Hôm nay chủ nhật, chị không chơi với em còn đi đâu ?

- Bạn chị sắp về nước, chị đưa anh ấy đi mua đồ lưu niệm.

Thằng bé hỏi điều muốn hỏi :

- Chị không đi theo anh ấy luôn chứ ?

Châu Hà liếc Trường, anh chẳng hiểu hai người nói gì, nên chỉ mỉm cười :

- Không ! Làm sao bỏ tụi em đi đến nơi xa xôi ấy.

Thằng Thiện buông tay Châu Hà, mặt tươi lên :

- Em đợi chị về, kể chuyện chị nghe.

Đôi trai gái đã đến khu giải trí Kỳ Hòa. Châu Hà thuê chiếc thuyền Thiên Nga đạp ra giữa hồ. Thiên Trường lên tiếng :

- Cảm ơn cô Châu Hà !

- Về điều gì ?

- Về tất cả, như buổi sáng hôm nay.

Châu Hà điềm nhiên :

- Đáng lẽ anh nên dành câu ấy cho cô thông dịch viên tòa đại sứ.

- Huyền Vi làm bạn anh từ lâu, đưa anh đi thăm thắng cảnh Sài Gòn là nhiệm vụ của cô ấy.

Châu Hà dẫu vẻ ngạc nhiên trước sự điềm tĩnh của Thiên Trường. Anh không giống chút nào gã thanh niên hôm trước điên cuồng, nồng cháy. Cô chẳng cần chuẩn bị cho mình sự tự vệ thích đáng. Giữa họ bây giờ như đôi bạn thân.

- Châu Hà ! Một anh theo đoàn ra Trung Việt Nam.

- Chúc anh biểu diễn thành công. Xin lỗi Hà không đưa tiễn được.

- Từ đó anh ra Hà Nội và bay về lại Bắc kinh, nghĩa là anh không có cơ hội gặp lại em. Châu Hà ! Cho phép anh tặng em món quà kỷ niệm.

Chiếc thuyền thiên nga trôi dạt bờ, dưới gốc cây có tàng lá rộng, Châu Hà nhìn đắm đắm xuống mặt hồ, khá lâu cô gật đầu.

Thiên Trường mừng rỡ lấy từ túi áo ta một hộp gỗ vuông cũ kỹ nhỏ bằng hộp diêm đặt vào tay Châu Hà :

- Đợi anh đi rồi hãy mở ra xem được không ?

- Không quý giá lắm chứ ?

Thiên Trường lật đặt lắc đầu :

- Bé nhỏ lắm so với tình cảm anh dành cho em, thật đó !
- Hà không có gì tặng anh cả.
- Chỉ cần Hà cho anh một lời hứa ! Hà đừng vội lắc đầu. Lời hứa nhỏ thôi, hãy là Châu Hà của hôm nay, trong ngày anh trở lại.
- Anh trở lại ? – Cô gái mở tròn mắt, bờ môi run run, những gì cô đề nén cứ muốn trào tuôn ra ngoài.

Thiên Trường đầu khác gì. Hãy để cô ấy có thời gian xét lại lòng mình, chẳng phải Dương Hành đã nói vậy hay sao ?

Thiên Trường cố điềm tĩnh :

- Phải ! Với tư cách một người du lịch.

Châu Hà không nghĩ ngợi :

- Châu Hà mãi mãi là Châu Hà.

Thiên Trường cười rục rịch, bất giác anh ôm cô gái ghì vào ngực mình. Châu Hà muốn vùng ra nhưng cô nghe xác thân bủn rủn. Bàn tay cô nằm trong tay Thiên Trường nóng bỏng, tiếp nhận nhịp đập loạn cuồng trái tim chàng trai Trung Hoa. Đến nước này chẳng ai kiềm giữ được lòng. Thiên Trường run run :

- Châu Hà !

Hai gương mặt kề sát nhau, Châu Hà nghe văng vẳng bên tai ai nói : Trung Hoa rộng lớn xa xôi lắm.

Cô mở bừng mắt đứng phắt dậy, thuyền thiên nga chao đảo, chòng chành theo làn nước.

Mắt Thiên Trường ngỡ ngàng tiếc nuối.

- Thiên Trường ! Không thể được.

Chàng trai cố kiềm cơn sốt tình yêu, quay mặt nhìn ra bờ hồ :

- Anh xin lỗi !

Cô gái đeo lục lạc hồn nhiên, vô tư biến mất, nhường lại trong thế xác Châu Hà lý trí cương quyết tàng ẩn, giờ vùng lên mạnh mẽ. Cô trưởng thành trong thứ tình yêu nhiều trắc trở đến chẳng ngờ.

- Thiên Trường ! Hà đưa anh đi mua ít quà lưu niệm.

Thiên Trường đã lấy lại vẻ thản nhiên nhìn nàng :

- Huyền Vi mua nhiều rồi, anh chỉ muốn ghé qua phòng triển lãm tranh thành phố, nghe Hành nói khá lắm.

- Được ! Châu Hà đưa anh đi.

Thiên Trường không đi coi hết phòng tranh của nhóm họa sĩ trẻ thành phố triển lãm lần đầu. Anh đứng lặng bên bức tranh lụa «Dáng Ngọc». Họa sĩ trẻ Minh Nam đã vẽ cô gái có mái tóc thề trong chiếc áo dài dưới cơn mưa bay. Mập mờ trong mưa dáng ngọc ẩn hiện đầy huyền hoặc.

- Châu Hà ! Anh muốn mua bức tranh này.

Châu Hà hiểu Thiên Trường muốn mình mua tặng. Cô cương quyết :

- Châu Hà chỉ có thể tặng anh một tình bạn chân thành.

Giữa họ không còn gì để nói, dù đi bên nhau suốt thời gian còn lại nhưng trong tim mỗi người là tiếng gào thét thầm lặng của tình yêu. Thứ tình yêu cần chôn chặt để đợi chờ.

○ ○ ○

Cô soi mình trước gương. Quần Jean thụng trắng, áo pull đỏ, giản dị, đầy sức sống nếu che dấu được nỗi u hoài trên mắt. Không điểm trang như thường lệ, cô chải vội mái tóc, rời phòng. Khánh Hòa bước vào ôm vai em thân thiết (Từ đó đến nay Khánh Hòa chăm sóc em gái từng li từng tí) :

- Châu Hà ! Điểm trang một chút.

Cô gái lắc đầu tựa vai anh hỏi :

- Tại sao có buổi tiệc bất ngờ này ? Khách mời là ai hở anh ? mẹ không vui lắm.

Khánh Hòa nắm tay em xuống lầu :

- Ba nói dành sự bất ngờ, anh cũng không biết ai.

Châu Hà liếc anh nghi ngờ :

- Hay chú Thường và chị Hiền ?

Khánh Hòa đỏ mặt :

- Không phải đâu, lúc này anh ra về gặp Hiền đem cơm cho chú Thường.

- Hai người nói gì chưa ?

Họ đã xuống phòng ăn, bà Hương đang đứng nhìn người giúp việc bày bàn, nghe tiếng con quay lại hỏi :

- Ai nói với ai hả con ?

Châu Hà chạy vù đến bên mẹ :

- Anh Hai ! Đường đường vậy mà thấy chị Hiền lại run mẹ ạ !

- Châu Hà ! - Khánh Hòa ngượng nghịu nhăn nhó :

Bà Hương tươi cười mắng yêu con :

- Thằng chó, có gì mà xấu hổ, con bé ngoan lắm, coi chừng mất đấy.

Khánh Hòa hơi sốt vó đến quên nỗi ngại ngùng :

- Mẹ ! Hiền đang thi ra trường, con ngại cô ấy phân tâm.

Châu Hà dẫu môi :

- Hồng dám phân tâm đâu. Em đã thay anh rào vườn khóa cổng lại rồi.

Tiếng xe quen thuộc khiến cô gái ngưng câu chuyện chạy bay ra cửa đón cha. Bà Hương nhìn theo con lắc đầu tràn thương yêu. Cả hai ra theo, họ sững sốt theo cái chết lặng của Châu Hà. Cô gái mặt tái xanh đứng ở hành lang nhìn người khách chẳng ngờ. Lý Thiên Trường ! Anh tươi cười bên ông Lý Hưng, có cả Dương Hành.

Bà Hương trong giây phút bất ngờ tỏ ra rất tuyệt vời trong vai trò làm chủ. Ông Hưng tươi cười nhìn Thiên Trường lịch thiệp hôn tay vợ mình, nghiêng người chào Châu Hà rồi bắt tay Khánh Hòa . Ông nói bằng tiếng Quảng Đông :

- Thiên Trường thì cả nhà biết rồi. Mai cậu ấy rời thành phố, anh mời đến nhà chơi để thắt chặt tình thân.

Đôi mắt sắc bà Hương liếc nhanh con gái trước khi đưa tay mời Thiên Trường vào phòng khách. Bà thấy tất cả, luôn cái siết tay của Khánh Hòa với em gái. Một thoáng run sợ trong trái tim người mẹ. Trời ơi ! Mãi lo khai trương cửa hàng thiết bị vật tư xây dựng bà đã ko thấy gì. Chúng nó từng chết lặng nhìn nhau trong giây phút ban đầu, tại sao mình ngu vậy, thêm cử chỉ khác lạ Châu Hà suốt 10 ngày qua.

Dương Hành vẫn như bao giờ lặng lẽ, bình thản bên người bạn với bao tình anh rạng rỡ. Quyền đến ! Bữa cơm thân mật đầy vui vẻ hoàn toàn nhờ anh. Quyền chẳng để ai yên, anh không biết một tiếng Trung Hoa nào, vậy mà nói chuyện với Thiên Trường vui nhộn, đến bà Hương quên mất nỗi lo âu, cùng cười theo cả nhà.

Châu Hà qua cái xiết tay của anh và ánh mắt Dương Hành đã làm chủ được mình. Sau bữa ăn lớp người trẻ tuổi kéo nhau lên sân thượng chờ buổi uống trà. Bà Hương chất vấn chồng :

- Anh muốn gì ở người ca sĩ Trung Hoa đó ?

- Anh rất mến Thiên Trường, nó có nhiều ý thích như anh.

Bà Hương nhú mày :

- Nghĩa là mấy hôm nay anh thường gặp nó ?

Ông Hưng lắc đầu, rồi lại gật đầu :

- Anh thấy nó cùng họ, muốn tìm hiểu xem thôi, té ra nó ở ngay Bắc Kinh chứ không phải Quảng Châu. Có điều hôm qua anh thấy con mình đi chơi với nó, nên quyết định mời buổi cơm chiều nay.

Lần đầu tiên bà Hương để nỗi giận chồng lộ ra bằng lời nói. Bà trừng mắt gay gắt, bất kể Khánh Hòa vừa đi xuống định gọi ba mẹ :

- Gì thì anh vẫn muốn con gái anh lấy người Trung Hoa phải không ? Anh bắt kể lời hứa với em.

Ông Hưng khổ sở nhìn vợ :

- Con mình có cảm tình với Thiên Trường, anh không muốn nó như thằng Quảng ...

Mặt bà Hương tái ngắt, ông Hưng hoảng hồn vì sự lỗ ló của mình. Khánh Hòa nghe rõ chuyện, vội bước tới ôm mẹ. Bà Hương gạt tay con, giọng nhỏ lại, kèm nén nỗi đau đón giận dữ :

- Ông khẳng định tội phạm gây cái chết của thằng Quảng là tôi ?

- Hương ! - Ông Hưng khổ sở lo sợ. Có bao giờ bà xưng hô như vậy.

Khánh Hòa nắm tay mẹ nói như van :

- Mẹ ơi ! Bình tĩnh lại. Châu Hà đã từ chối Thiên Trường, nó không bỏ đi đâu cả, mẹ tin con đi. Nào ! Mẹ cười đi, dù sao khách còn chờ ba mẹ uống trà, đừng để họ nghĩ không hay về mình.

Có tiếng Châu Hà gọi vang :

- Ba ơi ! Mẹ ơi !

Hai người lớn nhìn nhau, ông Hưng nắm tay vợ :

- Chuyện không có gì, em đừng như vậy. Nào ! Lên kéo con chờ.

Cho đến khi Thiên Trường nói lời chúc phúc ra về, bà Hương rất lịch sự, vui vẻ. Bà cùng chồng đích thân đưa hai chàng trai Trung Hoa ra cổng với Châu Hà. Dù cố điềm tĩnh, cố gì gì đi nữa, lửa yêu trong lòng Thiên Trường vẫn sục sôi. Giờ chia tay sao không giống bao người yêu nhau trong đời. Anh vụt khựng lại ở cổng tha thiết nói với Châu Hà bất kể mọi người :

- Mai tôi đi chuyến bay 8g30, Châu Hà có tiễn tôi không ?

Cô gái liếc ba mẹ, nói nhanh :

- Không ! Chúc anh bình an.

Thiên Trường nhột mặt. Hành vút chen lời :

- Cậu còn trở lại mà Thiên Trường.

Câu nói ấy là giống tổ trong nhà ông Lý Hưng, trong lòng Quyền.

Anh ra về với bao toan tính. Bà Hương về phòng riêng bất kể lời kêu gọi của ông Hưng :

- Hương ! Mở cửa đi, nghe anh nói !

Châu Hà không hay biết gì. Cô trốn nỗi đau ly biệt bằng cách chạy xe đến nhà Hiền.

Còn mỗi Khánh Hòa đứng mũi chịu sào.

Cánh cửa phòng bà Hương vẫn khóa chặt khiến ông Hưng hốt hoảng.

o o o

Tám năm trước bà đã một lần khóa cửa, đó là lúc cô gái kia đến báo tin có thai với Quảng, yêu cầu được vào nhà họ Lý. Năm đó Khánh Hòa tốt nghiệp đại học, còn Quảng thi rớt 12. Cô gái lớn hơn Quảng 6 tuổi ... dĩ vãng về trong lòng ông Lý Hưng và Khánh Hòa ...

Quảng giống mẹ, đẹp thanh tú không đàn ông như Khánh Hòa. Chẳng hiểu Quảng giống ai về tính tình, vì rất nhẹ dạ, nhu nhược lại ham chơi, có nhiều tật xấu, dù cha mẹ nghiêm khắc giáo dục.

Nếu đường học vẫn với Khánh Hòa thên thang rộng mở thì Quảng chật vật lắm mới vào được cấp 3, hoàn toàn là công sức Khánh Hòa đổ vào cho em. Trong việc giáo dục con bà Hương cùng chồng đều cố gắng, nhưng công việc làm ăn và Khánh Hòa học đại học ở Sài Gòn đã đưa Quảng bước nhanh vào con đường trụy lạc, để rồi say mê người đàn bà hơn mình 6 tuổi có dĩ vãng không đẹp tên Cẩm Lan. Đó là một ngày cận tết trên xứ biển, cô gái bót tô điểm tạo cho nét mặt vẻ dịu dàng, dù cô ta đẹp rực lửa.

- Cháu là Cẩm Lan, người yêu anh Quảng !

Cô ta cố ý nói tiếng Quảng Đông, khiêu gợi tình đồng hương của ông Hưng. Bà Hương ngồi với Châu Hà, lúc ấy mới 12, giọng bà lạnh lẽo như gương mặt lúc bấy giờ :

- Cô là ai với chúng tôi không nghĩa gì, hãy nói mục đích của mình !

Cẩm Lan tự tin, cô cũng là người Hoa nên biết ông Lý Hưng xem huyết thống gia tộc rất nặng. Cô ta đã bỏ công sức dò xét nhà họ Lý, tìm hiểu trước khi chài mồi Quảng và cầm chắc canh bạc này mình không thua :

- Anh Quảng có con với cháu, mong hai bác chấp nhận, thương xót.

Cô ta cố gắng hiền dịu, hạ rèm mi, nhìn xuống đất, tay vịn vế chéo áo Tàu. Khánh Hòa lúc ấy hoảng sợ lẫn ghê tởm, ông Hưng bối rối vì hai chữ «có con», riêng bà Hương lạnh lùng hơn bao giờ hết. Bà nhấn chuông, Quảng đi xuống đứng lấm lét. Người mẹ nói độc nhất một câu :

- Nếu con không dứt khoát với người đàn bà này, thì con không có mẹ, cha con không có vợ, mẹ không là dâu nhà họ Lý. Rõ chưa ?

Bà Hương chấm dứt buổi nói chuyện bỏ lên lầu. Ông Hưng nhìn con, nói câu quyết định :

- Mẹ con đã trả lời rồi. Quảng ! Con mê muội.

... Và thảm kịch xảy ra sau khi ông Hưng nói chuyện với vợ :

- Dù gì cũng máu thịt của thằng Quảng !

- Không có gì chứng minh là con thằng Quảng !
- Quảng nói con nó em à !
- Nó có thể nhận con 100 điểm là con mình để gạt anh.
- Nếu em không muốn thấy mặt, hay anh thu xếp cho hai đứa một số tiền và căn nhà nhỏ.

Người vợ nhìn thẳng mặt chồng :

- Đây không phải lần đầu, thằng Quảng đưa người về nhà nhận vợ con, tại sao lần trước anh không can thiệp, giờ lại quan tâm ?

Ông Hưng không thể dấu vợ ý nghĩ mình :

- Anh có gặp ba Cẩm Lan, ông ta người Quảng Đông, đồng hương với anh. Ông đã hạ mình xin chấp nhận. Hương ! Dù gì cũng nghĩa đồng bào, cùng tổ quốc, anh chẳng nỡ ...

Và lần đầu tiên sóng gió nổi lên trong nhà họ Lý. Bà Hương giận dữ đến tột độ, bà đã gào lên :

- Thì ra ông luôn nghĩ mình là người Tàu, đất nước này chỉ là nơi ông dừng chân tạm bợ, vợ con cũng tạm bợ. Được ! Từ hôm nay tôi không còn là vợ ông. 8g sáng mai, tôi sẽ đệ đơn ly dị ông trước tòa.

Bà Hương đóng chặt cửa phòng. Ông Hưng hoảng sợ, Châu Hà khóc điên cuồng trước phòng mẹ vẫn không khiến bà mở cửa ...

Khánh Hòa và cha thức tới sáng. Đúng 7g30 bà Hương mở cửa, trên tay tờ đơn ly dị viết chưa ráo mực. Ông Hưng chết lặng, Khánh Hòa quỳ ôm chân mẹ, nhìn cha van cầu. Ông Hưng đau đớn nhìn vợ :

- Là anh có lỗi, em có thể tha thứ cho anh lần đầu không ?

Quảng chứng kiến giây phút đó, cái giây phút cha mình ôm mẹ mắt rung rung, còn mẹ vẫn lạnh lùng hướng mắt vào mình, ánh mắt nghiêm nghị, không khoan nhượng. Quảng hiểu, Cẩm Lan không bao giờ bước được vào nhà họ Lý của anh.

Giọt máu kia không có cơ hội ra đời. Quảng không thay đổi, mỗi Cẩm Lan thay đổi. Cô vẫn chài mồi để Quảng say mê, nhưng Quảng không có tiền thì cô ta cầm cửa.

Quảng lấy tiền nhà nuôi Cẩm Lan, ăn cắp mọi thứ đáng giá trong gia đình cho Cẩm Lan, cuối cùng lấy tiền của xí nghiệp 12 triệu. Bà Hương lạnh lùng đăng báo từ con.

Tiền hết Cẩm Lan đá Quảng ra khỏi cuộc đời cô ta bằng cách ngủ với người khác ngay trước mặt anh.

Quảng về, nhà khóa chặt cửa. Khánh Hòa xin mẹ :

- Mẹ ! Em con tỉnh ngộ rồi !

Bà Hương lạnh lùng :

- Chưa được !

Ông Hưng xót lòng :

- Em à ! Nó đứng ngoài cổng cả đêm rồi.

- Mới một đêm không thể thay đổi con người nó.

Khánh Hòa ra cổng nói với em :

- Quảng ! Kiên nhẫn làm lại người mình đi em, mẹ sẽ tha thứ.

- Tiền !

Khánh Hòa lắc đầu, anh hiểu mẹ đúng :

- Em về nhà trọ đi, tiền nhà, tiền cơm tháng anh chu cấp. Em hãy đi học chữ lại, hoặc đi học nghề.

Nếu em tốt mẹ sẽ đến đưa em về.

Quảng không thể thay đổi được mình, Quảng quen rồi, sống được ăn mà không phải làm, quen rồi với nhục dục do Cẩm Lan đưa lại. Một đêm Quảng về căn nhà mua cho Cẩm Lan. Cô ta đang ở trên giường với kẻ khác. Quảng chột cửa ngoài, tưới xăng đốt cháy tất cả, đốt luôn mình.

Trên căn gác trọ Quảng ở, do Khánh Hòa thuê, người ta tìm được mỗi cuốn vở nhàu nát có nhiều dòng chữ bị gạch xóa, nhiều trang giấy bị xé mất và một dòng chữ Quảng viết nửa chừng ... Nếu Cẩm Lan được vào nhà họ Lý thì mình đâu mất nàng ... Mất nàng, cuộc sống có nghĩa gì đâu.

Từ ngày đó tên Quảng không ai nhắc trong nhà họ Lý, bởi suốt bao năm bà Hương không có được nụ cười.

Nhớ lại chuyện đã qua khiến ông Hưng lo lắng. Ông biết ngày ấy, người vợ ông muôn vàn yêu dấu đã khổ đau một cách âm thầm, dai dẳng dù lúc nào cũng bình thân, ung dung. Tám năm chuyện đi vào dĩ vãng, ông mượn có Châu Hà đi học xa đời sự nghiệp vào Sài Gòn, chỉ vì muốn chôn chặt quá khứ để vợ lãng quên. Vậy mà, chính ông cố tình khơi lại. Vợ ông sợ mất Châu Hà, thêm nỗi đau xưa trở về.

Ông Hưng đập mạnh cửa :

- Hương ơi ! Anh không cố ý, em đừng buồn.

Khánh Hòa choàng tay qua vai cha :

- Ba đi nghỉ, chuyện này con thu xếp cho, mẹ không sao đâu.

Ông Hưng về phòng thao thức mãi, Khánh Hòa lặng lẽ rút xâu chìa khóa mở cửa phòng mẹ, hai mẹ con nói chuyện rất lâu, mãi tới khi nghe tiếng xe Châu Hà về.

Cô không vào phòng, đi thẳng lên sân thượng, cô ngồi lặng dưới trời đêm, chìm dần vào suy tư ... và rồi mắt cô nhìn xuống trụ đèn trước cổng nhà. Cô sững sờ. Thiên Trường đang đứng nhìn lên, dáng cao cao bất động.

Châu Hà ôm ngực ! Trời ơi ! Chẳng lẽ anh ấy định đứng đợi mình ?

Châu Hà nhắm mắt một thoáng, cô mở vòng lục lạc cầm ở trong tay nhẹ nhàng xuống lầu, nhẹ nhàng mở cổng. Thiên Trường lao tới đôi mắt, họ không nói gì, chỉ lặng nhìn nhau. Lâu, rất lâu ...

- Tôi không ngủ được, tôi muốn nhìn lại em một lần.

- Khuya rồi Thiên Trường ! An ninh đường phố không an toàn.

- Tôi đến không để nghe em nói câu đó.

- Những gì muốn nói Châu Hà nói hết rồi.

- Còn ! Em hãy nói đi, mai sẽ đến tiễn anh lên đường.

- Không !

- Châu Hà ! Vậy được, tôi đứng nhìn em đến suốt đêm.

Cô gái lùi bước nhưng không kịp, đôi tay Thiên Trường giữ chặt vai cô, anh thì thảo đầy đam mê đau khổ :

- Cô bé Lục Lạc của tôi !

Thiên Trường quên hết những gì ghì nén, quên cả lời khuyên của Dương Hành. Anh ghì chặt Châu Hà, bất ngờ gắn môi mình vào bờ môi con gái thiên thần, anh hôn say đắm, cuồng nhiệt, mê man. Cô gái bất lực, mềm nhũn trong tay người mình yêu.

- Bé yêu ! Nói yêu anh đi !

- Thiên Trường - Cô gái yếu ớt lắc đầu.

- Nói đi ! - Chàng trai khăn nài qua ánh mắt si dại.

Châu Hà còn chút nghị lực cuối cùng :

- Mai Hà đến tiễn anh !

Thiên Trường thở ra. Anh có được hai trong ba điều ao ước. Điều cuối cùng anh cũng sẽ có vào ngày trở lại, nhất định như vậy.

Châu Hà đã thoát được vòng tay anh. Cô lao vào cổng, chốt lại. Họ đã cách nhau một khoảng cửa sắt.

- Tạm biệt Thiên Trường.

- Tạm biệt em.

Cô gái biến mất vội vã, Thiên Trường mang theo dư hương nụ hôn tình yêu trở về và mang luôn trên đường ra sân bay. Châu Hà chưa thấy mặt, mọi thủ tục ở sân bay đã xong, Thiên Trường như chết nửa con người, cứ hướng mắt tìm bóng dáng quen thuộc.

Dương hành ái ngại nhìn bạn :

- Cô ấy không đến đâu Thiên Trường !

- Nàng đã hứa !

Hành nhủ nhẹ đôi mày không nói nữa. Đoàn người lần lượt vào sân bay. Sau khi bí thư và thư ký riêng thay mặt ông đại sứ Trung Quốc nói lời chúc tụng xong chào ra về.

Thiên Trường đi sau cùng. Tiếng Châu Hà vút cao :

- Thiên Trường !

Chàng trai Trung Hoa lao tới. Cô gái mặt bừng đỏ, trên tay là chiếc vòng lục lạc. Dương Hành lùi ra

phía sau, nghe tê tái lòng. Châu Hà đặt vòng lục lạc vào tay Thiên Trường, mắt cô đỏ, giọng lại quả quyết :

- Thiên Trường ! Em yêu anh. Vòng lục lạc là cả cuộc đời Lý Châu Hà, em tặng cho anh, hãy giữ gìn nó. Nhưng Thiên Trường ! Dù anh có trở lại em cũng không còn gì để tặng anh nữa. Em không thể vì tình yêu để ba mẹ bất hòa đau khổ. Em không thể vì tình yêu rời bỏ đất nước quê hương.

Mắt cô gái nhạt nhòa nhìn Thiên Trường chết lặng, nước mắt :

- Tha lỗi cho em, Thiên Trường !

Sân bay chỉ còn một Thiên Trường và mối tình cháy bỏng bất ngờ không đoạn cuối. Tiếng loa gọi lần cuối. Dương Hành kéo tay bạn đẩy qua cánh cửa quá khứ :

- Muộn rồi ! Thiên Trường, can đảm lên và hãy trở lại.

Thiên Trường lao đảo khuất sau cánh cửa. Châu Hà gục vào vai Dương Hành khóc oà. Tiếng khóc chấm dứt mau đi.

Cô khóc để hiểu rằng, con người đâu chỉ sống chết cho một mối tình. Ôi ! Cô gái đeo lục lạc !

Chương 10:

Cô đi thong thả trên con đường về nhà. Tiếng lục lạc không còn ngân xa nhưng vẫn có tiếng reo lục lạc. Cô mang vòng lục lạc Dương Hành tặng, cô đã đến gần những người bạn. Bà chủ xe bánh mì chào xởi lởi :

- Châu Hà ! Chuyện mần ăn đất đỏ không ?
- Dạ tốt, má cháu sai chạy có cờ.
- Chị Hà ! Mai mua bánh tiêu cho trường chứ ?
- Ủ ! Mai mua.

Cô nhìn sang ông xích lô già :

- Nếu mai cháu ra trễ, bác Ba chờ dùm 2 thùng bánh bò, bánh tiêu qua Tương Lai nhé !
- Được, để bác lo, luôn tiện cho bác cảm ơn chuyện hôm trước.
- Bác Ba đừng bận tâm.

Cô chủ tiệm tạp hóa vụt hỏi :

- Cái anh chàng Trung Quốc đâu rồi cô Hà ?

Châu Hà giật mình, cô sực nhớ và thờ phào, "người ta" muốn hỏi Dương Hành.

- Hôm nay không tập võ nên anh ấy không đến.

Thằng Cầu ôm rô bánh bò còn mấy cái, liếc cô chủ tiệm tạp hóa mắt đến lé qua một bên :

- Sao chị không hỏi ai, hỏi anh Hành hoài vậy ?

Ông thờ sửa xe đạp rầy :

- Cái thằng ! Người ta thích thì hỏi.

Châu Hà cười lặng lẽ đưa tay :

- Về nhé ! Chúc vui vẻ.

Cô đi xa, ông xích lô nhìn theo :

- Con bé thay đổi nhiều quá ! Tại sao vậy kìa ?

Bá bán bánh mì ra vẻ hiểu biết :

- Chắc yêu rồi, tuổi đó thời này yêu là chậm à nghe.

Cô chủ tạp hóa nói giọng hơi ganh tỵ :

- Ai cưới được cổ bằng trúng độc đắc.

Cả nhóm người tán mãi chuyện Châu Hà, trong khi cô về tới nhà.

Khánh Hòa đón em ở cổng, nhẹ nhàng hỏi :

- Mẹ đâu ? Sao không điện anh sang đón ?
- Mẹ đi với ba ra cảng.

Cả hai đã vào nhà, Châu Hà nhìn anh, cô hiểu từ ngày đó, Khánh Hòa luôn tìm cách làm em khuây khỏa. Anh không để em gãi một mình cô đọc bao giờ, thêm vào đó, Quyền luôn sẵn đón, luôn chọc cô cười. Quyền bây giờ là niềm vui, là nụ cười của Châu Hà.

- Mai chị Hiền trình luận án ra trường, anh nhớ đến đưa chị đi !

Khánh Hòa ngó ra, đỏ mặt, vội vàng khóa lắp :

- Vậy gọi Quyền đưa em đi nhé ! À ! Hay nói ba mẹ đi đổi gió một bữa.

Châu Hà cười khẽ, cô hôn nhẹ má anh nói :

- Không cần lo cho em tới vậy, anh thấy đó, em vẫn bình thường.

Thật ra, làm sao Châu Hà bình thường, nhưng cô không muốn ai vì cô mà lo lắng. Đêm nay như mọi đêm, cô ngồi trên giường tay mân mê chiếc hộp Thiên Trường tặng. Bên trong là khối ngọc màu đỏ trong suốt, khảm vàng, có dây đeo, mặt ngọc nổi hàng chữ :

**KHÂM TỬ BÍCH NGỌC BÀI
CHU TƯỜNG GIA**

Bảo vật truyền gia bên ngoại, Thiên Trường tặng Châu Hà còn nói, nó không quý bằng tấm tình anh dành cho cô.

Hồi Thiên Trường !

Châu Hà ôm kỹ vật vào tim, bóng dáng người cô yêu như gần xa trước mắt. Một tháng chia tay rồi, giờ này Thiên Trường đã có mặt tại quê hương, anh đang làm gì ? Giọt nhớ thương trong veo âm

thầm lẫn trên má Lý Châu Hà.

Cánh cửa phòng bật mở, cô gái thất sắc :

- Mẹ !

Miếng ngọc rời khỏi tay cô gái. Bà Hương cầm lên nhìn rồi ngồi xuống ôm con gái :

- Châu Hà ! Con có buồn giận mẹ không ?

- Không mẹ à ! Là tại lòng con quyết định. Con có thể chưa từng trải nhưng biết rằng tình yêu dành cho Thiên Trường không hơn được lòng yêu ba mẹ, yêu đất nước này.

- Con còn mãi khổ đau thế này.

- Đó là lẽ riêng trong tim con.

Người mẹ im lặng. Phải ! Lý trí và con tim đều có phần riêng. Bà ngắm miếng ngọc :

- Báu vật truyền gia Thiên Trường tặng con. Dòng họ này danh tiếng triều Minh.

- Ba không giận con khi tặng anh ấy vòng lục lạc chứ mẹ ?

- Nếu có, ba con giữ ý kiến trong lòng.

Châu Hà nhìn sâu vào mặt mẹ, từ ngày ấy mẹ trầm lặng hơn, còn ba ít nói cười.

Đã vắng tám năm xưa vì cô đội mồ sống dậy, khiến cô thấy mình có lỗi.

- Mẹ ơi !

- Gì hở con ?

- Con nói với Dương hành rằng "Đất nước tôi không thiếu những chàng trai tuyệt vời". Con hứa với mẹ, sau khi ra trường sẽ có một anh chàng hết ý.

Cô gái cố nói vẻ tươi cười mà ánh mắt buồn tênh, lòng người mẹ quặn thắt, bà buột miệng :

- Châu Hà ! Nếu Thiên Trường xứng đáng, mẹ không ngăn cản con.

Cô gái ngớ ngàng :

- Mẹ !

Người mẹ siết con trong lòng, dấu giọt nước mắt rơi :

- Mẹ nói thật lòng, mẹ nói thật đó con. Bé Lục Lạc ! con đừng buồn nữa nhé !

Châu Hà ghì lấy mẹ bật khóc. Cô khóc mãi bất kể tiếng vỗ về của mẹ.

Cô khóc cho tới khi Khánh Hòa và ông Hưng đâm bổ vào phòng :

- Châu Hà ! Chuyện gì thế con ?

o o o

Với Thiên Trường mùa thu không còn đẹp, không còn ý thơ, dù anh đang trên đất nước mình. Đất nước có bề dày sáu ngàn sáu trăm năm lịch sử, đất nước rộng mênh mông với hơn một tỷ con người và vô số kỳ quan, cảnh đẹp. Đất nước có nền văn học đặc biệt, mà hàng bao thế kỷ các nhà nghiên cứu thế giới để tâm công hiến trọn đời mình.

Bạn anh, một nhà thơ đến rủ leo lên Vạn Lý Trường Thành ngắm hoàng hôn, Lý Thiên Trường lắc đầu.

Một thằng bạn làm ngành khảo sát địa chất từ Mãn Châu Lý bay về rủ anh đi cắm trại ở vùng đồng cỏ bên bờ Hắc Long Giang. Lý Thiên Trường lắc đầu.

Nữ ca sĩ Linh Kim, ngôi sao nhạc nhẹ Bắc Kinh ngỏ ý muốn có bạn đồng hành du lịch thắng cảnh Giang Nam, Lý Thiên Trường lắc đầu.

Đoàn làm phim hãng Châu Thị Đài Loan sau khi ký kết hợp đồng về nhạc nền cuốn phim họ dựng tại Bắc Kinh do Thiên Trường phụ trách đã mời anh về Đài Loan tham quan hai tuần. Thiên Trường lắc đầu.

Từ ngày ấy, Thiên Trường không biết thích điều gì, ngoài việc ôm nỗi tương tư một bóng hình.

Châu Hà ! Anh nhớ em điên cuồng. Dù biết tình vô vọng anh vẫn trở lại tìm em. Có điều còn quá nhiều khó khăn.

Thiên Trường nửa nằm nửa ngồi trên giường, cửa sổ phòng anh nhìn ra khoảnh vườn nhỏ, xa xa là dãy núi cao vút trời. Thiên Trường lắc nhẹ, vòng lục lạc reo vang, reo vang như tiếng lòng anh reo nỗi nhớ thương cô chủ ngày xưa của nó. Thiên Trường nhắm mắt rên xiết :

- Châu Hà !

- Thiên Trường !

Tiếng gọi đầy nghiêm khắc của cha khiến Thiên Trường mở mắt.

Ông Lý Tấn mặt lạnh lẽo nhìn sững chiếc vòng trong tay con. Ông giận dữ :

- Con lấy vòng gia bảo ra làm gì ? Đó không phải là vật chơi.

Ông Lý Tấn đủ tính cách kẻ sĩ đời xưa sót lại. Thiên Trường vội ngồi dậy nghiêng đầu chào cha, ngạc nhiên nói :

- Thừa cha ! Đây là vật kỷ niệm của người bạn gái tặng con.

Mặt ông Tấn biến dạng, giọng nói vẫn đều đặn :

- Đưa cha xem !

Thiên Trường trao vòng lục lạc cho cha không dấu vẻ lo lắng. Ông Lý Tấn nhìn sững, nhìn rất lâu rồi lão đảo. Thiên Trường hốt hoảng đỡ cha ngồi xuống giường :

- Cha ! Cha làm sao ?

Ông Tấn thều thào :

- Đưa cha về phòng.

Ông không nằm nghỉ, tay run rẩy cho tay vào chiếc gối đàn mây trên giường lấy ra một hộp vuông khảm bạc bốn góc. Ông mở nắp hộp. Thiên Trường sững sốt. Bên trong, một chiếc vòng y hệt chiếc vòng Châu Hà tặng anh :

- Cha ! Vậy là sao ?

Ông Tấn tựa người xuống giường, ánh mắt sâu thẳm chất chồng gian lao năm tháng tràn lệ. Ông thì thào :

- Hãy cho cha biết, người tặng chiếc vòng con ở đâu ?

- Dạ ở Việt Nam !

- Việt Nam ! Thảo nào ... - Ông Tấn thì thào vẻ đau đớn sâu sắc.

Thiên Trường có phần nào hiểu, nhưng không dám tin. Hai chiếc vòng giống nhau, nghĩa là có liên quan về gia tộc. Tại sao trước giờ anh chưa thấy ? Sao cha lại giấu anh ? Thiên Trường nóng nảy hỏi :

- Cha ! Tại sao ? Cha nói lẹ đi.

- Cha sẽ giải thích, còn giờ con cho cha biết chú Lý Hưng còn sống hay chết.

Thiên Trường nghe đầu óc quay cuồng, rõ rồi, dù cha chưa hề nói ra :

- Ông ấy là chú ruột con ?

- Phải !

Thiên Trường ngồi phịch xuống giường :

- Thảo nào ông ấy cứ hỏi con người ở đâu, con nói ở Bắc Kinh ông có vẻ buồn.

Ông Lý Tấn đứng phắt lên mừng cuống :

- Chú con còn sống ? Tạ ơn trời đất ! Thiên Trường, mau làm thủ tục qua đó đi con.

Thiên Trường như tỉnh như mơ, nửa đau đớn, nửa vui mừng. Anh ngồi lặng. Ông Tấn ngạc nhiên :

- Thiên Trường ! Con sao vậy ? Tìm được chú mà không mừng ?

Chàng trai chợt gào lên :

- Sao trước giờ cha im lặng ? Sao cha không hề nói với con mình gốc Quảng Đông và còn một người thất lạc ? Ngay đến vòng gia bảo cha cũng không trao cho con ? Nếu con biết thì đến nỗi nào yêu em con chú ruột của mình. Cha ! Cha thật quá đáng.

Ông Tấn bối rối rồi lo lắng :

- Thiên Trường ! Chưa xảy ra điều gì đáng tiếc chứ con ?

Thiên Trường ôm đầu đau đớn :

- Con khổ lắm, Châu Hà có kém gì. Trời ơi ! Định mệnh gì cay nghiệt.

Chàng trai vụt chạy ra khỏi phòng, tiếng lục lạc reo vang. Ông Tấn nhìn theo con, ứa nước mắt thì thầm :

- Con có biết đâu, vì đó là lầm lỗi quá sức lớn lao của bậc sinh thành.

o o o

Họ nhìn sững nhau, mỗi người một ý nghĩ. Châu Hà trong bộ võ phục thắm mỗ hôi ngả đầu vào vai

anh, mặt nhợt nhạt hướng vào Thiên Trường. Chàng trai sau gần hai tháng xa cách như biến thành người khác, gầy ốm, u buồn. Bên cạnh người đàn ông mắt nhợt nhòa run rẩy. Châu Hà khóc trước tiên, Khánh Hòa cũng không ngăn được nước mắt. Quyền, Dương hành sau giây phút bất ngờ lặng lẽ thờ phào.

Bà Hương đỡ Châu Hà trong tay Khánh Hòa, mắt tươi cười :

- Khánh Hòa ! Mẹ đã điện cho ba. Nào ! Tất cả đẹp xúc động, u buồn, xuống đón ông về.

Cả Hành và Quyền cũng xuống đứng ở hiên nhà đón ông Hưng. Ông về có chút ngạc nhiên vì sự đủ mặt, vì cha con Thiên Trường. Bà Hương đến gần chồng, nắm tay ông đặt vào tay ông Tấn dịu dàng :

- Anh à ! Châu Hà đã làm nên kỳ tích, đây là cha Thiên Trường, cũng là anh ruột của anh.

Ông Hưng buông rơi chiếc cặp hồ sơ. Ông Tấn ôm ghì em khóc òa :

- Hưng ơi ! Anh đây ! Anh là anh ruột em đây.

o o o

Những biến động lớn lao trong gia đình khiến Châu Hà thay đổi.

Tình yêu đầu đời lại là người cùng quyền thuộc, điều ấy làm tổn thương sâu sắc đến đời sống tâm hồn cô gái.

Nhưng cô không quy ngã u sầu, cô biết chôn kín nỗi buồn dù không còn vô tư như trước.

Hôm nay cô lại đến tương Lai, sau hai tuần vắng mặt, vẫn trong bộ đồ thể thao tươi mát, vẫn qua những chặng đường gặp bao "bạn bè" đủ mọi lứa tuổi, ngành nghề. Cô vẫn là cô gái lục lạc đáng yêu của họ, vẫn một tấm lòng trong sáng đầy tình người, nhưng Tương Lai đón cô bằng vẻ thận trọng e dè. Một số đang sinh hoạt với tổ công tác xã hội Thành đoàn, một số thơ thẩn trước sân, số còn lại đứng trên lầu. Chúng không reo lên tiếng chị Châu Hà mà hầu như những bước chân rón rén, ngập ngừng đi lại. Châu Hà ngạc nhiên, cô hướng mắt về hướng thẳng Tàn đang ngồi trước bệnh xá :

- Trường có chuyện gì hờ Tàn ?

Tàn nhìn cô gái ánh mắt ái ngại :

- Không có gì đâu !

- Sao ai cũng như đưa ma vậy ? - Cô đã ngồi xuống bên Tàn.

Thằng Tàn hỏi điều hoàn toàn khác :

- Hà khỏe không ?

- Khỏe ! - Cô gái có chút ngạc nhiên.

Thằng Tàn lại âm ừ :

- Làm chỗ buôn bán vậy cực không ?

Cô gái nhoen miệng cười :

- Hà phụ cho mẹ thôi, công nhân nhiều lắm, có cực gì đâu.

Cô chợt ái ngại :

- Tiếc rằng toàn công việc nặng, việc nhẹ thì trình độ học vấn Tàn không làm được.

Tàn phẩy tay ra về :

- Ôi ! Lo gì chuyện Tàn, lo cho Hà thôi !

- Hà có làm sao ? - Cô gái tròn mắt.

Tàn áp ứng ngó lơ nơi khác, Huê rồ nẩy giờ nín thinh vọt miệng :

- Cái ông ca sĩ đó sao ngu quá vậy ? Nhè em gái tán để chị Hà buồn.

Châu Hà ngó người và rồi cô hiểu. Có chuyện gì dấu được tai thiên hạ.

Cô vụt cười, đứng lên, hai tay vòng quanh miệng làm loa gọi :

- Tập hợp ! Tập hợp !

Đám trẻ vây kín Châu Hà vào giữa, mặt chúng đồng tươi lên khi thấy nụ cười trên môi cô gái tròn vẹn. Hiền tề thiên liêng thoắt :

- Mấy tuần nay không có chị Hà buồn quá. Anh Quyền dạy võ, tụi em đỡ tay hồng lên. Anh Hành đàn hát tụi em nghe sao buồn quá.

Hà tuyên bố :

- Tụi mình chơi bóng, chiều chị đọc truyện nghe, được không ?

Tụi nhỏ đồng ý dậy trời.

Khi Hà tung người lên đập trái bóng vào rổ trong tiếng hoan hô của đám trẻ, thì nhóm Tài cùng Dương hành, có cả Quyền và Thiên Trường.

Quyền nhập bọn ngay :

- Bé Lục Lạc ! Xí xóa ván này, cho anh chơi với !

Cô gái ngoảnh lại, cô cười tươi và khựng ngang khi gặp ánh mắt Thiên Trường. Hai tuần rồi họ cố gắng gặp nhau rất ít, dù không khí gia đình ông Lý Hưng rộn rã từng bừng. Tiệc lớn, tiệc nhỏ, rồi những buổi thăm phong cảnh Sài Gòn, chẳng hiểu có ai nhận thấy thường thiếu một người, hoặc Thiên Trường, hoặc Châu Hà. Cho tới hôm nay.

Dương Hành sau cái cau mày rất nhẹ khi nghe Quyền gọi bé Lục Lạc vụt tươi tỉnh khi thấy vẻ bối rối ở Châu Hà. Anh té nhị bám tay Thiên Trường rồi nói :

- Châu Hà ! Anh Hai cô muốn xem đứa em út chơi bóng rổ hay bằng cô bạn gái ở tòa đại sứ không ?

Châu Hà bình tĩnh trở lại :

- Được ! Anh Hai làm trọng tài !

Thiên Trường cầm còi, không gian lại sôi nổi. Nhóm Tài nhập bọn cùng nhóm công tác thành đoàn vào phòng 1 mở video cho đám trẻ xem. Hành, Quyền, Thiên Trường nhập nhóm bóng rổ tung hoành. Quyền chơi rất hay, mạnh bạo sôi động, trong một pha tranh bóng với Châu Hà, anh thắng rất đẹp mắt nhưng khiến cô hụt tay té ngã. Thiên Trường thôi còi phạt trong khi Hành tái mặt đỡ lấy Châu Hà. Sân bóng nền xi măng cứng, khiến tay và đầu gối cô gái xây xát rớm máu. Hành quên cả e dè quần quýt :

- Châu Hà ! Em đau lắm không ? Chết rồi ! Máu chảy.

Cô gái hầu như nằm trong lòng Dương Hành. Cả cô, Quyền, Thiên Trường nghe giọng Hành đầy xót xa và gặp ánh mắt Hành nhìn cô kỳ lạ. Châu Hà quên đau, mặt đỏ gấc bối rối vùng khỏi tay Hành. Quyền đỡ vội cô, luôn miệng xin lỗi. Riêng Thiên Trường như người trong tối đi ra vùng sáng. Anh vụt hiểu bạn mình yêu Châu Hà, một tình yêu sâu sắc và thâm lặng khôn cùng. Đám trẻ cùng Quyền đỡ cô gái vào bệnh xá, đôi bạn lặng lẽ nhìn nhau. Thiên Trường ngậm ngùi :

- Hành ! Tại sao ?

Chữ tại sao có rất nhiều nghĩa, Hành có một giây cúi mặt rồi anh ngẩng lên bình thản trở lại, cười nhẹ trả lời bạn kỳ cục :

- Vì cô ấy là Châu Hà !

Họ đứng tựa vào trụ giá bóng rổ, Thiên Trường nói như than :

- Nếu cậu nói, có lẽ cánh bẽ bàng ngày nay không có !

Hành im lặng khá lâu :

- Vậy làm sao Lý gia có được ngày đoàn viên ?

Và Hành nói câu cuối cùng qua nụ cười lảng động trong nỗi buồn xa xôi :

- Mình sẽ không bao giờ nói, cậu hiểu không ?

Thiên Trường hiểu, anh xót xa nhìn bạn. Nỗi buồn đau ray rứt trong tim tưởng chừng tan biến theo tình yêu thâm lặng của Dương Hành. Lần đầu tiên trong đời Thiên Trường nói câu an ủi vụng về :

- Sẽ có một ngày Châu Hà biết đâu là quê hương !

Hành cười nhẹ, anh nắm tay bạn :

- Mình vào xem Hà ra sao đi !

Cô gái đã được băng bó ngồi trên giường. Quyền ngồi sát cô, lẳng xẵng cuống quýt, chung quanh là bọn trẻ náo nhiệt, ồn ào. Thiên Trường dịu dàng hỏi :

- Bé Út ! Có sao không ? Anh Hai đưa về nhé !

Câu nói ấy đã khẳng định tình thâm máu mủ giữa hai người, xóa bỏ nỗi ngại ngùng bấy lâu cô đọng lại. Châu Hà chưa kịp trả lời, Quyền đã chen lời (dù anh hoàn toàn không hiểu cả hai nói gì) :

- Bé Lục Lạc ! Anh đưa về nhà, sẽ đền em món quà hết ý.

Cô gái lắc đầu trả lời ngon lành :

- Một tẹo không ăn thua, Châu Hà trưa không về, vì còn đọc sách cho tụi nhỏ nghe.

Cô tươi cười dùng tiếng Quảng Đông nói với Thiên Trường :

- Anh Hai về trước đi, đừng mách mẹ bé Út bị té nhé !

Trái tim Thiên Trường với Hành đồng nhẹ nhõm. Ít ra cô gái đã không còn u buồn.

- Được ! Anh Hai và Khánh Hòa đón Út lúc 17g.

Đôi bạn đã ra ngoài, Thiên Trường trách Hành :

- Cậu thấy chẳng ? Anh chàng võ sư không bỏ qua cơ hội nào.

- Đó không phải cách chinh phục Lý Châu Hà !

Thiên Trường khựng lại bên cây hoa sứ :

- Nghĩa là cậu có cách ?

Hành lắc đầu, lơ đãng tựa người vào thân cây sứ, một vài đoá hoa rụng xuống vai áo Hành theo cơn gió :

- Mình không nghĩ đến, cậu biết tại sao không ?

- Có lẽ biết !

Hành nhìn lên khoảng trời xanh cảnh hoa sứ, anh như nói một mình :

- Việt Nam có bài hát Quê Hương. Người ca sĩ hát bài này hay nhất tên là Yên, cô ta có ngón đàn tranh êm ái, giọng ngâm thơ ngọt ngào và mái tóc dài . Mình thuộc lời bài hát, để đọc cậu nghe :

"Quê hương là chùm khế ngọt, cho con trèo hái mỗi ngày

Quê hương là đường đi học, con về rợp bướm vàng bay

Quê hương là con diều biếc, tuổi thơ con thả trên đồng

Quê hương là con đò nhỏ, êm đềm khua nước ven sông

Quê hương là cầu tre nhỏ, mẹ về nón lá nghiêng che

Quê hương là đêm trăng tỏ, hoa cau rụng trắng ngoài thềm

Quê hương mỗi người chỉ một, như là có một mẹ thôi

Quê hương nếu ai không nhớ, sẽ không lớn nổi thành người."

Hành đọc dứt khá lâu, Thiên Trường còn ngơ ngẩn và rồi anh buột miệng :

- Nghĩa là không bao giờ thay đổi được Lý Châu Hà ?

Hành gật đầu, anh nhặt đoá sứ trên vai cài vào túi áo :

- Có ! Đêm sau ngày mình biết những gì ở cô gái ấy, mình vô tình mở Tivi và nghe được bài hát này. Mình vụt hiểu một điều, mình là Dương Hành không thể khác thì Châu Hà cũng vậy. Và từ ấy đến nay, được nhìn cô ấy, nghe cô nói cười, với mình đã là hạnh phúc. Cho nên Thiên Trường ! Khi cậu nói yêu, dù chưa biết cả hai cùng máu mủ, đã biết rằng chỉ có đau thương, bởi đời đâu có hai Lý Châu Hà - Hành nhỏ giọng lại như kết thúc lời tâm sự duy nhất đời anh - Cậu thấy đó ! Cô ấy có thể tặng vòng lục lạc quý như sinh mạng, riêng trái tim đã tặng đất nước này.

Nắng chói chang trên đỉnh đầu hai chàng trai.

Chương 11:

Hai anh em ngồi trên sân thượng, trước mặt mỗi người một ly rượu màu hổ phách voi gần nửa. Họ vẫn im lặng lơ đãng nhìn vào trời đêm chỉ chút những vì sao. Khuya lắm rồi, đường phố ngủ say, những ánh đèn lịm tắt theo lời nói trĩu buồn của ông Tấn :

- Anh em mình không thể mãi mãi gần nhau.

Tiếng cười khê của ông Hưng vang giữa đêm khuya :

- Em thấy vậy cũng hay, em có dịp đi Trung Quốc luôn để thăm anh. Thanh Minh sang năm sẽ về tảo mộ mẹ cha.

Ông Tấn thở dài đưa tay vuốt tóc bạc :

- Chúng ta còn sống bao năm ? Đời là dâu bể.

Ông Hưng im lặng. Phải, đời là một cuộc bể dâu, thăng trầm lắm nỗi, nhưng nếu không có gian nan, đau khổ thì niềm vui sướng nào có nghĩa gì ? Anh trai ông lúc nào cũng áy náy chuyện năm xưa. Từ một thế gia vọng tộc, vì theo kháng chiến bị truy lùng, cha mẹ ông đành bỏ lại đứa con nhỏ trên đường bôn đảo và khi hy sinh trong chiến đấu, cha mẹ ông còn mãi gọi tên Lý Hưng. Ông Hưng nâng ly rượu, choàng tay qua vai anh :

- Mọi chuyện đã qua, anh đừng buồn, chúng ta còn khỏe mạnh chán, sống ít nhất 20 năm nữa.

Sao chú nó lạc quan vậy nhỉ ? ông Tấn trầm ngâm nghĩ ngợi. Mình không thể như nó, có phải trái tim mình già cỗi theo chuyện đau lòng năm xưa, và niềm đau đất nước bao năm ?

Ông Hưng thấy nỗi buồn sâu lắng ở gương mặt anh, ông vụt cười lớn, tiếng cười vang xa lồng lộng trong đêm khuya. Ông nói to như cười :

- Anh không tin à ! Em nói anh phải tin, bởi em luôn tin chính mình và tin đất nước này như tin tấm lòng anh, tin vào cố quốc dù bao năm xa cách.

Ông Tấn đặt ly rượu xuống, vụt nắm tay em khẩn khoản :

- Hưng ! Chừng nào em về ?

- Giờ chưa được, có mấy hợp đồng với cơ sở nước ngoài. Kia ! Anh đừng nghĩ em ham tiền, là chữ tín. Hẹn chắc với anh vào dịp thanh minh.

- Em thật không hồi hương ? - Ông Tấn buông tay em.

Ông Hưng nhìn rất lâu vào anh, chậm rãi nói :

- Chẳng thể khác, định mệnh bắt em sống kiếp ly hương, nhưng em biết mình người Trung quốc.

Ông Hưng đi ra tựa lan can sân thượng nói điều ôm ấp trong lòng :

- Quê hương với em là thứ tình xa luôn nhớ. Còn nơi đây đã cho em tất cả, từ vật chất đến tinh thần. Em là người Trung Hoa, nhưng con em mang hai dòng máu. Nó chọn nơi đây là quê hương, em không có quyền ngăn cản. Hà ! tuổi em đã về chiều, có lựa chọn chẳng, chỉ một nắm mồ ...

o o o

Vết thương giúp Quyền tiến xa trong quan hệ với Châu Hà, ông thầy võ biến thành bác sĩ, mỗi ngày chăm sóc với bao quà cáp, khiến bà Thục ngạc nhiên. Ngạc nhiên hơn là độ rầy Quyền thường xuyên về nhà, thuận thảo với anh em, thỉnh thoảng cười giỡn như giặc.

Thấy con đứng ngắm mình mãi trước gương, bà Thục nhẹ hỏi :

- Con muốn cưới vợ hả Quyền ?

Anh chàng đỏ mặt :

- Sao má biết ?

- Cô nào vậy ?

- Má gặp rồi, hôm ở nhà hát – Quyền đến ngồi bên bà cười nói.

Bà Thục nhớ ngay, bà nhú mày :

- Châu Hà ! Quyền à, thằng Hành yêu con bé.

Quyền nhún vai :

- Chẳng ăn thua, con yêu hơn và có nhiều ưu thế hơn.

- Ưu thế không liên quan gì đến tình cảm đâu con. Vả lại con làm sao biết mình yêu hơn người khác.

Quyền ôm vai mẹ cười :

- Vì nó yêu mà nhường cho Thiên Trường. Cũng may họ là anh em chú bác.

Bà Thục ngơ ngác, Quyền kể ngắn gọn câu chuyện, xong bà thở ra :

- Má mừng cho họ quyền thuộc trùng phùng. Tội nghiệp Châu Hà.

Quyền đứng lên vung tay :

- Má yên tâm, con sẽ xóa nhòa nỗi buồn trong tim cô ấy. Hôm nay con chính thức cầu hôn.

- Cầu hôn ! – Bà Thục ngạc nhiên. Má nghĩ tình yêu đến hôn nhân là khoảng cách dài.

- Con phải rút ngắn khoảng cách đó.

- Tại sao ? – Bà Thục nhìn con nghi ngờ.

Dĩ nhiên Quyền không nói cho mẹ nghe nỗi lo lắng của anh khi thấy Châu Hà thẹn thùng lúc gặp ánh mắt Hành và dù họ vẫn thế, có vẻ như xưa trong quan hệ nhưng linh cảm Quyền cho biết họ mỗi lúc gần nhau hơn qua Thiên Trường.

- Con muốn tu tỉnh. Chẳng phải má muốn có cháu nội bồng sao ?

Điều đó dĩ nhiên rồi, bà Thục đưa mắt nhìn theo con ra cổng, môi nở nụ cười trên gương mặt xanh gầy.

Trong khi ấy, Quyền phóng xe vun vút đến nhà Châu Hà, vết thương ở đầu gối rất lâu lành, nên cô thường ở nhà. Cô ngạc nhiên lúc thấy Quyền đến, hôm nay không phải ngày tập võ, mọi người đi làm chưa về. Quyền nói ngay khi thấy Châu Hà tròn xoe mắt, miệng dòm hỏi anh :

- Anh có chuyện muốn nói !

Cô gái vỗ vào lưng nệm salon :

- Ở đây nhé !

Quyền gật đầu, họ ngồi chung ở salon đôi :

- Cô bé có thấy anh luôn đem lại cho em niềm vui, nụ cười ?

Châu Hà chum chim :

- Và mọi người cũng vậy – Cô vờ để tay lên trán như sức nhớ ra – À quên ! Riêng má anh thì không.

Quyền vờ xịu mặt :

- Nghe anh Tài kể xấu chứ gì. Giờ anh ngoan rồi và đang có ý định tặng em với má anh một niềm vui.

Quyền nói giọng dí dỏm vui đùa nhưng Châu Hà có cảm giác anh không đùa chút nào. Cô cảnh giác một cách tinh tế :

- Sư phụ ơi ! Đệ tử không dám nhận.

Quyền nhăn nhó :

- Bé Lục Lạc ! Đâu phải giờ tập võ mà gọi sư phụ ?

Châu Hà dòn chàng võ sư đến đường cùng :

- Một ngày là thầy, 100 năm cũng là thầy.

Quyền nhăn nhó gãi đầu rồi vụt cười :

- Không sao, sắp đến năm 2001.

Châu Hà tỉnh bơ :

- Vậy hãy đợi đến năm 2001 nói nhé !

Quyền nháy nhòm :

- Ê ! Không được, anh không nói giờ chắc mắt ăn, mất ngủ.

Châu Hà không đùa nữa, cô như khép kín mình lại qua ánh mắt ngưng đọng nhìn Quyền. Anh chàng võ sư không biết sợ trời đất bỗng dưng mất hết dũng khí khi thấy đôi mắt một mí tròn xoe tràn sợ hãi.

Anh buột miệng thở dài :

- Bé Lục Lạc !

- Hử ?

- Nhất định không ra nước ngoài hở ?

- Nhất định !

Quyền nắm tay cô gái, Châu Hà ngoảnh mặt :

- Bé Lục Lạc ! Nếu một lúc nào ... Nếu một lúc nào ...

Châu Hà rút phất bàn tay lại, sợ hãi đứng lên lấp bắp :

_ Đứng ... Đứng ...

Quyền đỏ khùng la lớn :

- Cái gì mà đứng chớ ? Em nghĩ lại chút coi, chẳng phải em luôn được vui vẻ khi ở bên anh ? Thiên Trường là anh Hai em, còn Hành, anh cũng là người Trung Hoa, anh không thích hợp với em đâu. Châu Hà tròn mắt. Vậy nghĩa là sao ? Dương Hành ... Cô gái chột nổi giận. Quyền tự cho phép mình có quyền hạn với cô ?

- Thích hợp với ai mắc gì tới anh. - Cô nói về cái kính lạnh nhạt.

Quyền ngăn người. Cô bé nổi giận. Mình đã đi sai một nước cờ chẳng ? Thiên Trường đang ở đây và tình yêu này chưa nhạt phai trong tim nàng ? Nhưng Quyền luôn là người biết xoay trở trong mọi tình huống, dù với Châu Hà hay với những đối thủ trên võ đài. Anh cười toe, giọng nói chuyển sang vui, tếu :

- Ê ! Cô bé ! Quạu với anh à ? Giỡn tí không được sao ? Lêu lêu cái mặt như mèo, xấu xấu quá không được mẹ yêu ...

Cô ngoe nguẩy đi những bước khập khễnh về thang lầu. Quyền bứt tóc chạy theo :

- Định nghỉ chơi với anh chiều nay thật à ?

- Ủa đó ! - Cô gái dẩu môi.

Chỉ một chiều nay không sao, còn cả trăm buổi chiều, miễn Hành vẫn cầm nín như từng cầm nín.

- Mai anh chở em đi thăm tụi nhóc nhé, thằng Thiên nhớ em lắm.

Điểm yếu của Châu Hà là tụi nhóc trường Tương Lai, Quyền thừa biết điều ấy. Quả nhiên cô bé tươi nét mặt, mấy hôm rồi mẹ không cho qua đó mà, nhưng cô gái quả táo tợn :

- Không dám phiền, mai anh Hành đưa đi rồi.

- Vậy anh về, mai tới.

Quyền nén bực mình, vẫy tay chào cô gái rồi phóng ra cửa. Anh có một giây khựng lại vì Thiên Trường đứng ở lan can từ lúc nào, đang trầm ngâm nhìn ra những hoa lồng đèn đu đưa theo gió.

Xe Quyền phóng vút ra khỏi nhà. Thiên Trường chậm rãi lên lầu, đến trước cửa phòng Châu Hà, anh gõ nhẹ rồi nói luôn :

- Châu Hà ! Lên sân thượng gặp anh.

Thiên Trường đi thẳng, không thấy Khánh Hòa trở tới. Anh cau nhẹ mày rồi đẩy cửa phòng em gái đi vào. Châu Hà nói ngay :

- Anh đi với em lên gặp anh Trường.

Thiên Trường không ngạc nhiên khi thấy cả hai anh em. Anh hỏi :

- Chú thím chưa về sao ?

Khánh Hòa cười :

- Ba mẹ đưa bác đi dancung.

Thiên Trường phì cười :

- Chú thím biết ba anh lên án chuyện nhảy nhót mà.

Châu Hà cũng cười :

- Nên ba mẹ làm bác hiểu, đó là môn giải trí, xã giao lịch sự, đôi khi giúp mình đẩy lui tuổi già cô đơn.

Bà Ngang bung lên một xô đá nhỏ và ba ly soda chanh đường làm sẵn.

Khánh Hòa cho đá vào ly, đưa tận tay anh mời :

- Anh muốn nói gì với tụi em sao ?

Thiên Trường cầm ly nước đến tựa lan can nhìn xuống đường :

- Anh sắp về Trung Quốc, muốn có buổi nói chuyện với hai em, thật ra gần tháng nay chúng ta đâu có chuyện trò gì nhiều.

Khánh Hòa thắc mắc :

- Bác Hai nói còn chơi lâu mới về mà.

- Anh về trước, để có thời gian lo cho bên ngoại, vì đây là dịp duy nhất được nghỉ ngơi. Thanh minh sang năm, anh và cha sẽ chờ chú thím và hai em qua tề mộ nội tộc.

Châu Hà thắc mắc :

- Em không nghe bác và anh nhắc đến bác gái, tại sao ?

Thiên Trường nhẹ thờ dài :

- Điều ấy chú thím đã biết.

Khánh Hòa lắc đầu nhẹ :

- Nếu đó là chuyện đau thương, ba mẹ không nói tụi em nghe đâu.

Thiên Trường nhìn lên trời như muốn tìm bóng dáng người mẹ muôn vàn yêu dấu. Nỗi đau của anh, anh có bao giờ thổ lộ cùng ai. Bỗng dưng Thiên Trường nghe trái tim nhẹ nhõm, Châu Hà trước mắt anh không còn chút gì để anh thấy mình tội lỗi, khổ đau. Anh uống cạn ly soda, nhìn thẳng vào mắt Châu Hà nói thông thả :

- Anh sợ ta không vượt qua nỗi buồn khổ đau đầu đời nhưng nay có thể nhìn thẳng vào nhau không hổ thẹn. Châu Hà ! Hãy trả lời anh, trong tâm hồn em, em coi anh thật sự là ruột thịt chứ ?

Khánh Hòa siết tay em thật chặt, anh đắm đắm nhìn Châu Hà chờ đợi. Cô gái dưới bóng hoàng hôn rũ tóc che nửa mặt nhưng không che dấu nỗi niềm riêng :

- Em không còn đau khổ nữa, nhưng chưa quen chuyện mình có thêm một người anh.

Cô gái ngước lên, trên tay là hộp nhỏ đựng miếng ngọc Thiên Trường tặng. Cô nói :

- Vòng lục lạc đã hiệp phước châu hoàn, em trả anh báu vật Chu gia. Mẹ em nói, giòng họ Chu thuộc thân vương nhà Minh có đúng không anh ?

Mắt Thiên Trường thăm thăm nỗi buồn. Lâu lắm, anh đi lại lấy miếng ngọc cho vào túi, ngồi xuống bên Khánh Hòa, choàng tay người em chú bác, giọng đều đặn nói :

- Ba anh già rồi vì một chuyện ấy, ông bác đầu vì chuyện mẹ anh.

Tiếng nói Thiên Trường trở nên gay gắt, dù cố kềm nỗi phẫn nộ từ lâu đè nén :

- Cái gì là vua, cái gì là quan ? Cái gì là lý lịch rõ ràng, vậy mà những thứ đó đã khiến anh có mẹ cũng như không, cha anh có vợ thành không có.

Khánh Hòa, Châu Hà nhìn Thiên Trường sững sờ. Anh ấy lạc quan yêu đời lắm mà. Anh Hành từng nói, Thiên Trường là niềm vui bất tận, giờ xem ra không phải vậy.

Khánh Hòa dè dặt nói :

- Em tưởng anh là người may mắn trên đường đời.

Thiên Trường cay đắng :

- Phải ! anh luôn tỏ ra như vậy, đến Hành cũng chẳng biết nhiều gì về mẹ anh, ngoài việc bà qua đời sớm.

Châu Hà thấy nỗi đau xưa về trong đáy mắt Thiên Trường, cô nghe xót xa. Một chút ngần ngại, cô gái nắm tay anh ân cần nói :

- Anh hãy chia sẻ nỗi buồn này cho chúng em, ngày nào về lại bên ấy anh sẽ thấy nhẹ lòng.

Thiên Trường ngồi giữa hai em cất giọng trầm :

- Mẹ anh họ Chu, tên Tường Bình, dòng dõi thân vương nhà Minh, nhưng chuyện đã trăm năm rồi. Chu gia không còn nhớ đến điều ấy. Có lần mẹ anh nói chẳng vinh quang gì, khi thuộc dòng họ bị nhân dân căm hờn vì chính sách cai trị tàn ác, để mất nước về tay ngoại tộc Mãn Châu.

- Chắc bác gái thông minh nhân hậu lắm.

- Mẹ anh là nghệ sĩ đàn tranh, người gặp cha anh năm 63 vào buổi diễn tại Nhà hát lớn Bắc Kinh. Người yêu ông vì ông biết nghe, biết hiểu từng tâm sự bà trong tiếng đàn. Cha anh yêu mẹ vì mẹ có chút gì đó giống bà nội. Lúc ấy cha đã là giảng viên ở Viện Đại học Bắc Kinh. Khi ông xin phép kết hôn, liền bị tổ chức phản đối, vì lý do nhà mẹ thuộc dòng vua quan, còn hiện tại không cùng giai cấp với cha anh.

Thiên Trường nhẹ thở dài. Bóng dáng mẹ hiện hiện rõ trong mắt anh. Ngày ấy anh còn bé lắm nhưng vẫn nhớ rõ, mỗi khi cha đến thăm mẹ thường cười, còn cha luôn buồn. Tối nào cha ở lại, mẹ và anh vui như ngày hội, mẹ đàn hay hơn bao giờ hết. Tối lại anh được nằm giữa hai người. Cha ôm anh, còn mẹ hôn trơ trát lên hai cha con trong tiếng cười trẻ thơ của ngày ấy.

- Anh Trường ! - Châu Hà lay nhẹ Thiên Trường.

Anh sực tỉnh, cười bối rối :

- Xin lỗi ! Để anh kể tiếp. Mẹ anh tính cương quyết lại thông minh, tài hoa. Yêu cha bất chấp mọi kỷ luật pháp lý. Vậy là họ lấy nhau, sống lén lút. Sau này mỗi khi cha anh một mình uống rượu, lúc say thường kể anh nghe, hồi ấy ông vừa sung sướng, vừa đau khổ, vì sự hy sinh vô hạn của mẹ anh.

Châu Hà buồn xịu mặt :

- Bác gái chắc bị kỷ luật không cho làm việc ?

Thiên Trường chậm rãi gật đầu :

- Hồi mẹ anh có thai, người ta biết con ai nhưng không đủ chứng cứ kết tội cha, vì mẹ cương quyết

nhận hết. Mẹ bị khai trừ ra khỏi đoàn, bị đình chỉ công tác vĩnh viễn. Mẹ anh về nhà, nương nấu bà ngoại. Ngoại nuôi không phiền trách nhưng thường mắng cha anh thậm tệ.

Châu Hà dẫu môi :

- Bác trai không xứng đáng với bác gái.
- Châu Hà ! – Khánh Hòa nhú mày nhắc em.

Cô gái vẫn bướng bỉnh :

- Nếu là em, em bỏ tất cả. Vì hạnh phúc một đời sao lại ngần ngại hy sinh...
- Châu Hà ! - Thiên Trường rầy em – Đã 30 năm rồi, lúc ấy đâu như bây giờ.
- Vậy sao bác gái hy sinh được, còn nuôi anh Trường đang hoang ?

Thiên Trường ngậm ngùi :

- Là nhờ tài năng của mẹ, người ta không thể kỷ luật mẹ mãi, vì tay đàn tranh của mẹ thưở ấy vang dội khắp năm châu. Bà đã được nhiều giải của các nước trên thế giới. Cuối cùng mẹ anh trở lại với âm nhạc, với quần chúng nhân dân, nhưng trong tình yêu bà vẫn phải chịu điều bất công ấy cho tới ngày nhắm mắt.

Khánh Hòa thấy nỗi đau xưa như trở lại trong Thiên Trường dù anh cố dẫu đi. Trong giây phút anh thấy cảm thông với người anh chú bác vô cùng, đó là sự thiêng liêng về máu thịt không gì phủ nhận. Sự xa cách vô hình biến mất trong Khánh Hòa. Bây giờ Thiên Trường thật gần gũi thân thương.

Khánh Hòa choàng tay qua vai anh siết chặt :

- Anh kể hết tụi em nghe đi.
- Mẹ anh chết khi anh lên 10, cuộc cách mạng văn hóa của bè lũ Giang Thanh đã giết chết bà chứ không là thứ tình yêu bà chờ đợi qua nhiều năm tháng. Anh nhớ đêm ấy, bà đã yếu lắm vẫn ôm chầm anh trong tay mắt hướng ra cửa đợi cha anh về và rồi ... Người đàn ông như con lóc lao vào quỹ xuống bên giường :
- Tưởng Bình ! – Người đàn ông gào lên.

Ánh mắt muốn khép lại của người thiếu phụ chợt bùng lên rạng rỡ :

- Ôi ! Anh yêu, anh đã về kịp lúc.

Bàn tay xanh gầy của người thiếu phụ đan lên tóc chồng, để rồi thấy mái đầu bạc trắng. Bàn tay cứng lại, vì thân thể nàng run lên :

- Tóc anh vì em đã bạc hết rồi. Ôi anh ! Sao cứ tự chuốc khổ cho mình.
- Tưởng Bình ! Dù phải rưới hết máu tim, anh vẫn không ngại, em hãy gượng lên vì con, vì anh đi em. Tưởng Bình ! Anh van xin em !

Người thiếu phụ thoáng nụ cười xa xăm, vẫy con trai đang nép mình vào một góc lại gần. Nàng lau nước mắt cho con bằng bàn tay gầy nhỏ, dịu dàng dặn dò con :

- Thiên Trường ! Mai này mẹ không còn ở gần con, con phải biết tự lo cho mình và hiếu thuận với cha.

- Mẹ ơi ! Mẹ chết rồi chừng nào về với con ?

- Yên nào, nghe mẹ dặn tiếp. Con phải can đảm, quả quyết đừng để ai thương hại hay bắt nạt mình. Phải luôn đạt mục đích mình chọn, dù gian khổ thế nào và phải hứa với mẹ trở thành một người chân chính.

- Con hứa !

Người mẹ ôm con vào lòng, dịu dàng hôn lên trán, lên má thủ thỉ :

- Mẹ biết con luôn xứng đáng là con trai của cha và mẹ. Con ơi ! Hãy hứa thêm với mẹ một điều. Dù ngày sau vĩnh viễn con không nhìn thấy mẹ, thì hãy cứ vui tươi mang hình bóng mẹ trong tim cùng cha đi hết đoạn đường đời.

Thằng bé òa khóc :

- Mẹ ơi ! Mẹ nói con không hiểu gì cả.

Người mẹ khép rèm mi dẫu giọt lệ buồn :

- Con không cần hiểu, chỉ cần nhớ thôi, lớn lên hiểu cũng chẳng muộn gì.

Thằng bé mang máng hiểu một điều, nó sắp bắt hạnh. Lần này mẹ ôm không như những lần trước, lúc ngồi dậy được, đàn cho cha và nó nghe. Khi cha cài hoa lên áo mẹ, mẹ cười đẹp như cô tiên. Lần này mẹ ôm rất lâu và lần đầu tiên nó thấy cha mẹ khóc. Năm nó học lớp 4, dường như nó hiểu rõ ràng ý nghĩa 4 chữ «THIÊN THU VĨNH BIỆT».

Nó vụt gào lên lay cha nó rất mạnh :

- Cha ơi ! Nói mẹ ngồi dậy đi, ngồi dậy đàn cho cha và con nghe như lúc trước.

Người mẹ lau nước mắt cho con và rất dịu dàng :

- Thiên Trường ! Đừng khóc nữa con. Mẹ ngồi dậy đây, mẹ đàn con nghe nhé !

Thiếu phụ là người trong tay chồng, từng bước đến bên chiếc đàn. Từng giọt long lanh rơi trên phím tơ chùng, tay nàng run rẩy vuốt ve đàn. Người đàn ông tan nát cả tâm hồn :

- Tưởng Bình !

- Em đàn cho anh và con nghe nhé !

Đứa con như ngày nào nghiêm trang đến ngồi bên mẹ. Người thiếu phụ lướt tay trên dây đàn và bất chợt cất tiếng náo nùng theo âm thanh tuôn tràn như thác đổ :

"Tình giờ đã xa theo tiếng khóc loài Đỗ quyên trong đêm.

Hồn giờ nát tan theo tiếng than buồn nước non trong đêm.

Biệt ly, nhớ chẳng ngày nào hai ta quen nhau trong đêm.

Lệ này khóc thương quê hương, hay cho tình xa vẫn vương.

Trăm năm tình em gởi chàng. Thiên thu lòng dâng nước non.

Chia tay, tiếng hát thay câu tạ từ. Ôm con nghẹn ngào chúc lời mai sau.

Trời sâu đổ mưa, mưa tuôn rơi trong chiều thu, luyến lưu.

Người buồn, hát câu, câu ca dao đầu đông xưa luyến lưu.

Anh về nhìn em, tóc trắng theo đàn xưa luyến lưu.

Gọi hồn nước non đưa em đi, xin đừng thương tiếc chi".

o o o

Tiếng hát Thiên Trường thâm trầm hơn tiếng khóc, Châu Hà đầm đìa nước mắt ôm lấy anh :

- Anh Trường, khóc đi anh, cho nhẹ lòng.

Người trai Trung Hoa lắc đầu lời thốt ra thăm thẳm buồn :

- Không ! Anh đã cạn nước mắt từ đêm ấy, cái đêm mẹ ra đi, để lại trong tim anh lời hát ly biệt. Với niềm đau mất mẹ tuổi lên 10. - Thiên Trường đứng lên – Và từ ấy anh luôn tươi cười, lạc quan theo lời mẹ, mấy ai biết Thiên Trường ... - Chàng trai bỏ lửng câu nói, nhẹ thở dài , choàng tay qua hai em – Anh đăng ký chuyển bay rồi, ngày một anh đi.

Hiểu anh đã quyết định, Khánh Hoà đưa mắt cho Châu Hà rồi choàng vai Thiên Trường quay lại. Cả ba đi xuống lầu và sững sờ khi nhìn thấy ông bà Hưng và ông Tấn đứng lặng từ bao giờ. Người cha mắt nhạt nhòa, môi run run :

- Con ! Con vẫn nhớ bài hát ấy. Con còn oán hận cha ?

Thiên Trường im lặng. Một lúc anh bước lại ôm cha và nói thật nhẹ nhàng :

- Không đâu cha. Con nhớ vì luôn trân trọng mỗi tình cha mẹ. Con nhớ ngày xưa ấy mẹ thật hạnh phúc với tình yêu của cha.

Sáu con người, cả tóc bạc, tóc xanh chia làm hai nhóm. Châu Hà tựa đầu vào vai mẹ, Khánh Hoà choàng vai cha. Cả bốn nhìn hai cha con Thiên Trường ôm nhau mà nghe mí mắt cay xè.

Hoàng hôn đã tắt, màn đêm phủ lên bầu trời màu đen xám, vài vì sao lác đác, khi sáng khi mờ tỏa lấp lánh. Bà Hưng nhìn lên, lòng thầm cầu nguyện cho hai cha con có ngày mai hạnh phúc.

Một vì sao băng, lòng người mẹ vụt nhói đau nhớ tới người con từ lâu không còn nữa. Quảng ơi !

o o o

Với Khánh Hoà thời gian chờ đợi dài vô tận, thấp thoáng vài bóng áo dài, nhưng chẳng phải chiếc áo trắng trên vóc dáng mảnh mai quen thuộc. Búng tàn thuốc vào gốc cây, Khánh Hoà rời xe đi qua đi về cho đỡ sốt ruột.

Hôm nay lần đầu tiên anh đón Hiền, lần đầu tiên anh sẽ nói chuyện với Hiền về tương lai. Khánh Hoà thần ra nghĩ ngợi, anh sững sờ về điều mình vừa phát hiện. Trời đất ! Té ra họ yêu nhau đều

qua Châu Hà. Từ ngày anh đến nhìn Hiền, rồi đi tới giờ, họ chưa hề hẹn hò nhau, chưa hề nói yêu nhau, tất cả đều do Châu Hà «Anh đừng đến trước cửa nhà chị Hiền nữa, chị nói với em, nghe tiếng xe anh, chị như mất hết hồn vía, không làm sao học thi được. ... anh yên chí đi, em đã rào vườn, khóa cổng dùm anh rồi ... Ngày mai chị Hiền đi trình luận án ra trường, anh đến đưa chị đi...». Hôm ấy anh không đến đưa Hiền đi, vì công việc, vì lo cho Châu Hà. ... Ôi ! Bao nhiêu việc, cho tới nay ...

Trời ơi ! Mình cũng không đưa Hiền đi, giờ đón về phải nói sao đây ?

Chàng trai lo sốt vó, tự trách «Có phải mình dờ hơi, ngớ ngẩn không ?»

- Anh Khánh Hòa !

Khánh Hòa sực tỉnh, Hiền đứng trước anh trong chiếc áo trắng muôn thuở, tay cô cầm một phong bì hồ sơ lớn. Thấy Khánh Hòa ngẩn ra, Hiền thoáng lo lắng :

- Anh sao vậy Châu Hà gặp chuyện gì à ?

Khánh Hòa lắc đầu ngượng ngùng :

- Anh cùng gia đình đưa Trường ra sân bay xong, Châu Hà nói anh tới đón Hiền.

Cô gái hạ rèm mi xuống đất :

- Thế Châu Hà đâu ?

- Nó đi với Hành.

Họ không biết nói gì nữa. Khá lâu Hiền ngược lên nói :

- Hiền lấy xong bằng tốt nghiệp rồi.

Khánh Hòa hớn hờ :

- Cho phép anh mừng Hiền bằng một món quà tặng chứ ?

Hiền lắc đầu :

- Không cần đâu, anh về nhà Hiền ăn bữa cơm là Hiền vui rồi.

Khánh Hòa thấy trong lời nói cô gái không chút giận buồn gì, anh yên tâm nói :

- Hôm nay anh rảnh, lại được ăn cơm với Hiền, ngày nay với anh có nhiều điều đáng nhớ quá.

Anh nổ máy xe, Hiền không chút ngượng ngùng ngồi lên, xe lao vút đi như chia niềm vui với chủ.

Cho tới khi về nhà, hai người không nói với nhau câu nào.

Bước vào cửa, cả hai trở mắt khi thấy Châu Hà lẳng xăng bên bàn chất đầy thức ăn. Ông Thường và mấy đứa nhỏ ngồi với Hành chuyện trò rộn rã. Thấy hai người, Châu Hà reo lên :

- Anh Hai, chị Hai về, hoan hô !

Khánh Hòa liếc Hiền, cô chỉ hơi đỏ mặt, môi thoáng nụ cười :

- Châu Hà ! Hai bác bên nhà nghe được không hay đâu.

Hiền chào Hành, mắt nhìn anh cố dấu vẻ tò mò. Khánh Hòa chào ông Thường xong bắt tay Hành hỏi :

- Cậu không về bên Tòa Đại sứ à ?

Hành cười nhẹ, lắc đầu. Cả nhà xúm nhau chúc mừng Hiền. Châu Hà liếng thoáng :

- Mừng chị Hai ra trường, bé lục lạc đích thân xuống bếp. Nào ! Mời bác, mời tất cả vào bàn.

Tất cả vừa ăn, vừa chuyện trò vui vẻ. Hành ít hiểu về quan hệ giữa Khánh Hòa và Hiền, anh nghe Châu Hà một điều chị Hai, hai điều chị Hai, ngỡ rằng hai gia đình đã đi tới, nên giữa lúc ăn khen Khánh Hòa :

- Cô Hiền với anh thật xứng đôi, chúc mừng hai bạn.

Hành thấy cả hai ngượng ngùng nhìn ông Thường rồi cúi mặt thì ngỡ ngàng.

- Xin lỗi !

Châu Hà trợn mắt :

- Anh nói đúng còn xin lỗi gì ? Anh Hai ! Có bác Thường ở đây anh thừa một tiếng rồi về nói mẹ qua. Anh 30 tuổi rồi, còn chờ tới bao giờ ?

Bữa cơm trở nên lặng ngắt như tờ, Khánh Hòa bối rối :

— Anh ... Anh ... chưa nói với ... Hiền.

Châu Hà nhảy nhồm :

- Chưa nói ! Ôi Trời ! Anh đợi chị Hiền già chác ? Nói đi, nói lẹ đi.

Thật là cảnh tượng ngộ nghĩnh. Khánh Hòa dờ khóc dờ cười. Ông Thường lắc đầu về hết nói nỏi với Châu Hà, nhưng trong lòng ông cũng nôn nóng chờ Khánh Hòa ngỏ lời.

Châu Hà lại la lối :

- Sao ! Giờ anh có nói không ? Hay đợi em thay mặt mẹ nói dùm anh ?

Hết nước nói, Khánh Hòa đỏ bừng :

- Ai mượn em !

Chàng quay sang Hiền :

- Hiền có bằng lòng để anh thưa chuyện với ba không ?

Hiền nhìn xuống đất :

- Anh nói đi.

Khánh Hòa thở phào. Ôi ! Có cuộc tình nào như của anh không nhỉ ? Anh chưa cho phép mình đóng vai người yêu ngày nào. Con bé thật quý quý ! Khánh Hòa đứng lên, anh ngại ngùng, nhưng cũng phải nói :

- Thưa bác ! Nếu bác không phản đối cháu xin phép bác đưa mẹ cháu đến thưa chuyện hôn nhân của cháu với Hiền.

Ông Thường vụt ứa nước mắt. Liệu trên đời có ai may mắn như ông. Thân gà trống nuôi con bao năm, giờ được Phật Trời xót thương ngó lại, còn mong gì hơn.

- Con tôi được cậu ngó lại là phước phận của nó.

Châu Hà nhảy lên, tiếng lục lạc reo vang, cô cũng reo vang :

- Bé lục lạc làm bà mai ngon lành.

Cả nhà cười ồ và cười mãi cho đến lúc cô gái bắt anh Hòa ở lại, còn cô vô tư nắm tay Hành chạy tung tăng ra ngõ, vừa chạy vừa nói :

- Đi ăn kem, anh Hành trả tiền.

Mười phút sau cả hai đã đến tiệm kem. Cô gái hồn nhiên ăn hết hai cốc kem đủ màu, vừa ăn vừa kể chuyện tình không một lời tỏ tình hay hò hẹn của anh mình, kể xong cười khanh khách. Hành vui theo :

- Châu Hà ! Cô vui về tôi mừng lắm.

Cô gái nín cười chớp mắt, cô gặp ánh mắt Hành đầy thương mến, chợt nghe lòng ấm niềm vui, cô thổ lộ :

- Anh Quyền luôn đem lại em niềm vui tiếng cười, nhưng sao gặp anh mới thật sự thấy thanh thản.

Hành tránh ánh mắt Châu Hà bằng cách châm thuốc hút. Cô gái lại nói :

- Sao anh chẳng khi nào kể chuyện anh cho Châu Hà nghe.

Hành lặng lẽ gọi người tính tiền. Châu Hà dẫu môi :

- Nghỉ chơi với anh.

Cô giận dỗi ra chỗ để xe, Hành ra theo, thấy cô phụng phịu anh nói nhỏ :

- Chuyện tôi có gì đâu mà kể.

Chưa lúc nào cô gái nhìn kỹ chàng trai Trung Hoa và bây giờ cái nhìn chăm chú của cô khiến Hành đỏ mặt.

- Châu Hà làm sao thế ?

- Hà vừa thấy sự khác nhau giữa anh và anh Quyền.

- Người thì đâu ai giống ai !

Cô gái vô tư lắc tay Hành :

- Em nói về cái tâm, anh đến với những đứa trẻ bất hạnh bằng cả tấm lòng. Còn anh Quyền...

Sự nghĩ nói xấu người khác khi họ vắng mặt là không tốt, Châu Hà bỏ dở câu nói, cương quyết kéo tay Hành đi :

- Mình đi qua trường.

Hành gật đầu nhưng Hà có cảm giác anh đứng lại rời vội tay cô. Cô trở mắt định nói, chợt sức nhớ, cô nóng ran cả mặt, màu trắng trên má chuyển hồng. Cô gặp ánh mắt Hành nhìn rất lạ, ánh mắt ấy đã một lần rồi cô bắt gặp, nó không thiêu cháy cô nhưng như chất men vô hình khiến cô xao xuyến, băng khuâng. Có lẽ nào lời Quyền nói là sự thật ? Không ! Không đâu ...

Hành ngăn người khi cô gái lắc đầu lia lịa, mặt đỏ bừng lên như thẹn thùng. Hành biết hay không những ý nghĩ trong Châu Hà ? Điều đó chẳng ai hiểu nổi, nhưng với Châu Hà anh luôn tế nhị :

- Châu Hà có cần về nhà thưa hai bác không ?

- Đến trường đã.

Cả hai về đến trường đã quá nửa chiều và chết lặng khi Thân «đám đài» báo tin tối qua thằng Thiện trốn trường.

Chương 12:

Hành không đọc được chữ nào trong tờ báo dù mắt vẫn nhìn vào đó chăm chú. Người cha uống đến chung trà thứ ba, thỉnh thoảng nhìn anh như muốn nắm bắt mọi ý nghĩ trong đầu đưa con nuôi đang rất thương mến. Có chuyện gì rồi ! Dù gương mặt trai trẻ thăm lặng của Hành không lộ vẻ gì, nhưng trực giác cho ông biết nó đang lo lắng. Chuyện Thiên Trường chẳng ? Không ! Hay từ cô bé đeo lục lạc ấy ? Con trai ta hình như không vô tình với nó. Người cha có chút lo lắng âm thầm. Ông vờ ho nhẹ.

Hành buông tờ báo ngay :

- Thừa cha ! Có chuyện gì chẳng ?

- Câu đó để cha hỏi con.

Hành đi qua ngồi bên cha nuôi :

- Cha muốn nói về Thiên Trường và nhà họ Lý ?

Người cha lắc đầu :

- Hôm qua ông Lý Tấn có tới gặp cha, cùng đi có Thiên Trường, sau đó đại sứ tiếp chuyện họ khá lâu, theo cha mọi việc đều tốt đẹp.

Hành mân mê tách trà, anh đã hiểu cha nuôi muốn hỏi gì.

- Con đang lo cho thằng bé bên trường Tương Lai, nó bị nhóm người bán xì ke tìm giết và đã đại đột trốn trường đêm qua. Nó mới 10 tuổi.

- Điều con lo lắng hơi thừa.

Tim Hành thắt lại, anh nhớ tới đôi giọt nước mắt trong veo trên má Châu Hà, nhớ cái nắm tay bé xíu của thằng Thiện dành cho anh đầy tin cậy.

- Thừa cha ! Tình người đối với người lúc nào cũng thiếu, nỗi đau tuổi thơ con chẳng nghĩa gì với nỗi khổ của thằng bé hôm nay.

- Con muốn giúp nó bằng cách nào với ba năm học còn lại của mình ?

Hành cau mày :

- Châu Hà hứa lo, nhưng con phải tìm ra thằng bé trước bọn kia. Con xin phép cha được vắng mặt vài hôm.

Có nét dăm chiêu nhưng người cha vẫn gật đầu :

- Cha sẽ thu xếp với đại sứ, nhưng con phải cẩn thận, xảy ra chuyện không hay, con khó có điều kiện tiếp tục học ở Việt Nam.

- Dạ ! Thừa cha. – Hành không dấu vẻ vui mừng lẫn nôn nóng, anh đứng lên :

- Con xin phép đi.

Hai cha con đi với nhau ra đến tận cổng. Hành cúi đầu thật thấp khi từ giã, khi ngẩng lên, tiếng xe nổ lớn và ánh đèn rọi ngay mặt anh, cùng tiếng gọi hối hả :

- Anh Hành !

Quyền từ xe phóng xuống, phía sau là Khánh Hòa, đang dựng chiếc Dream. Quyền không kịp chào người cha, nắm tay Hành giật giật :

- Châu Hà đâu ?

Hành trừng mắt :

- Cô ấy không về nhà ?

Khánh hòa kịp tới, anh cố điềm tĩnh chào ông bí thư :

- Cháu chào bác.

Hành ghì lo lắng chặn câu hỏi Khánh Hòa :

- Anh đã qua xí nghiệp chưa ? – Thấy Khánh Hòa gật đầu, Hành lại hỏi – Qua cửa hàng cung cấp vật tư chưa ?

Quyền nóng nảy :

- Tìm hết rồi, cô ấy biến mất.

Người cha cau mày xen ngang :

- Biến mất là thế nào ? Các cậu bình tĩnh đi.

Khánh Hòa bần chồn :

- Châu Hà chưa bao giờ rời nhà ban đêm một mình, lúc chiều nó về rồi đi ngay, ba cháu lại mất số tiền lớn.

Hành cắn môi :

- Đừng lo quá ! Ta chia nhau tìm cô ấy. Số tiền ấy chắc Châu Hà nghĩ sẽ mua được sự an toàn cho thằng Thiện.

Anh nhìn cha :

- Cha vô nghĩ, chuyện này chúng con lo được.

Người cha gật đầu :

- Con phải thận trọng.

Ông đi khuất, Khánh Hòa hỏi Hành :

- Thiện là ai ?

Hành dắt xe, nổ máy :

- Ra Bến Thành tìm thử, tôi sẽ kể anh nghe.

Đoạn đường đi với họ thật dài, Hành ruột gan như lửa đốt, tự trách mình : «Hành à ! Đáng lẽ mày phải hiểu tính cô ấy, có bao giờ chịu đợi ngày mai. Khi biết thằng Thiện gặp hiểm nguy. Nếu mày nghe lời đi theo cô ấy, thì đến nỗi gì giờ phải lo âu ? Cầu trời cho bọn kia chưa tìm ra Thiện.»

Ba chiếc xe vòng quanh công viên trước Bến Thành mấy lần vẫn không thấy bóng dáng Châu Hà, Khánh Hòa sốt ruột dựng xe xuống lề, gắt hỏi Hành :

- Thiện là ai hả ?

Hành kể nhanh câu chuyện, Khánh Hòa tái nhợt mặt :

- Anh có điên không ? Sao lại để em tôi dính vào chuyện này chứ ? Trời ơi ! Chúng sẽ hại nó không trừ thủ đoạn nào.

Hành thấy mặt Quyền như toé lửa, Khánh Hòa như điên dại, vẫn nhỏ nhẹ :

- Cô ấy hứa với tôi về nhà, còn hẹn sáng mai đi tìm, tôi mới yên tâm ra về, không ngờ ...

Khánh Hòa bứt tóc, Quyền hỏi hả :

- Báo công an ngay !

Hành chận lại :

- Tôi nghĩ mình vòng xuống chợ Cũ tìm một chút, bọn kia chẳng phải trùm nhóm to lớn gì, chưa chắc tìm được thằng thiện đâu.

Cả ba phóng đi, Quyền gầm gừ như cọp :

- Tôi mà gặp chúng sẽ bẻ cổ hết.

Một chiếc xe phóng ngược đường vội quay lại rượt theo ba người gọi :

- Hành ! Quyền !

Họ dừng xe lại thì thấy Lực, anh Quyền :

- Ba người chạy đâu mà hồi hả vậy ?

- Tìm Châu Hà ! – Cả ba đều nói.

Lực nhướn mày :

_-Tìm bé Lực Lạc ? Cô ấy mới từ nhà tôi về.

Khánh Hòa mừng đến nhảy nhồm :

- Châu Hà đi hướng nào ?

Lực ngạc nhiên :

- Cô ấy về nhà mà, có hẹn 8g mai xuất phát lực lượng.

Hành hiểu ngay Châu Hà làm những gì trong thời gian qua, anh nói Khánh Hòa :

- Ta về gặp cô ấy đi.

Họ chia tay Lực, phóng xe về nhà đã thấy Châu Hà ngồi đối diện với vợ chồng ông Hưng và ông Tấn, gương mặt nhợt nhạt nước mắt. Cô nhào vào tay Khánh Hòa mếu máo :

- Anh Hai !

Khánh Hòa thở dài, anh chẳng thể nào giận em gái. Từ ngày Quảng chết đi, mọi tình thương anh dành hết cho Châu Hà. Nó rất ít khi rơi nước mắt, nó là niềm vui, nụ cười của nhà họ Lý. Khánh Hòa vuốt tóc em gái dỗ dành :

- Nín đi, ba mẹ la đúng mà, em làm cả nhà lo chết được.

Cô gái quệt nước mắt :

- Em có để giấy lại ở bàn, nói tối về mà.

Bà Hương lần đầu tiên nghiêm khắc với con gái :

- Không nói lời thôi, mẹ cấm con dính vào chuyện này. Tiền mẹ có thể cho, nhưng con đi ngoài

đường lang thang ban đêm tuyết đối không được.

Châu Hà âm ức :

- Con không đi ban đêm, còn ban ngày mẹ đừng cấm con.

Bà Hương cau mày, Châu Hà lật đật cầu cứu cha :

- Ba ! Con đi tìm thôi mà, bọn lưu manh làm gì biết con tìm ai.

Ông Hưng ngăn ngừa :

- Con nói số tiền ấy dùng thuê người tìm rồi mà, con đâu có cần gì.

Châu Hà giậm chân :

- Ba ! Con đi cùng anh Quyền, anh Hành ba lo gì chứ ?

Thấy con rơm nước mắt, ông Hưng thở ra nhìn vợ :

- Em à ! Thật ra nếu nó không đi ban đêm thì chẳng sao, miễn có Quyền đi với nó là được rồi.

Bà Hương làm thinh. Xưa nay trước mặt mọi người bà cũng để chồng có tiếng nói quyết định, dù cùng con và lo lắng, bà vẫn tỏ ra thản nhiên. Thấy Quyền đăm đăm nhìn Châu Hà, bà hỏi :

- Quyền cũng đi tìm thằng bé à ?

- Dạ ! Rất nhiều người đi tìm nó, bác à ! Cháu sẽ đi với Châu Hà, bác yên tâm. – Quyền nói nhanh.

Bà Hương thấy Khánh Hòa ôm vai em gái vẻ thương yêu không phản đối, thì có vẻ suy nghĩ. Khá lâu, bà đứng lên :

- Ba con cho phép, mẹ cũng không cản, nhưng ...

Bà chiếu tia mắt lần lượt vào Hành và Quyền rồi nói tiếp :

- Châu Hà có chuyện gì tất cả phải chịu trách nhiệm với tôi.

Quyền không ngăn ngừa :

- Dạ ! Bác yên tâm.

Hành làm thinh. Ông Tấn nãy giờ ngồi làm người chứng kiến, chợt xen vào câu chuyện, ông nói với Hành bằng tiếng Hoa :

- Hành à ! Thiên Trường nhờ con chăm sóc Châu Hà, con hứa rồi nhé, con đừng để nó gặp chuyện không may.

Hành bối rối khi ánh mắt bà Hương nhìn anh rất sắc rồi anh nói nhỏ :

- Cô ấy chẳng thiếu người chăm sóc, bác đừng lo.

Ông Tấn muốn nói nhưng lại thôi, em dâu ông chẳng tỏ rõ quan điểm mình về chuyện ấy rồi sao. Chỉ tội cho tuổi trẻ, tình yêu đích thực thường nhiều đắng cay.

Ông Tấn theo bước chân em dâu lên lầu. Ông Hưng còn nán lại dăn dò :

- Bé lục lạc ! Con phải ngoan nhé, nếu không ba chẳng thể chịu trách nhiệm trước mẹ con.

Châu Hà ôm đầu, cô âm ức vì thấy chuyện có quan hệ gì đâu chứ, mà ai cũng như làm cô chết đi không bằng. Cô nói lớn :

- Ba ơi ! Coi như con đi dạo phố hàng ngày thôi mà.

Thấy cha định nói nữa, Châu Hà vụt lộn người một vòng, cô đã đứng ở thang lầu, làm mặt khỉ như trêu cha, xong cô nói trống không :

- Mai phải chờ người ta tới mới đi à nghe.

Hành, Quyền ai cũng nghĩ cô đang nói với mình. Trong khi cô biến mất thì Quyền tươi hơn hớn từ biệt mọi người ra về. Hành ngó ý với Khánh Hòa muốn gặp ông Tấn một chút.

Nửa giờ sau ông Tấn tiễn anh về bằng vẻ mặt trầm tư buồn bã.

o o o

Mười giờ đêm hương hoa sứ thoảng vào phòng nhưng chẳng ai buồn để ý. Tài khoan vòng tròn miệt cầu chữ Y, chỉ Hành nói :

- Khu này giao cho anh và nhóm bạn nhỏ Châu Hà.

Hành gật đầu. Tài buông bút ngồi xuống, bụng lỵ nước lọc uống cạn, xong thở khi nói :

- Hy vọng trong ngày mai tìm ra nó, nếu không qua thứ hai, tất cả đi làm thì gay go.

Cả bốn gật gù đồng ý, Thế có vẻ đăm chiêu đưa ý kiến :

- Em nghĩ báo công an nữa thì hay hơn.

Hành từ tốn nói :

- Anh Dũng nói sẽ cho mấy đội viên theo mình tìm, mấy em này rành đường phố có dám trẻ sống lẻ đường.

Tài che miệng ngáp chỉ tay vào bản đồ :

0 Yên chí đi, công an đã khoanh vùng thì không trật, tám mươi phần trăm tìm ra nó.

Tài, Lực, Thế vỗ vai Hành đi về phòng ngủ. Hành không ngủ, anh châm thuốc đến tựa vào cửa sổ nhìn ra trời đêm, lung linh trong mắt anh một dáng nhỏ xanh xao, lăm lăm len lỏi trong những xóm nghèo lầy lội. Tâm trạng Hành nặng nề, hình ảnh thằng Thiện hôm nay và anh của ngày xưa có khác gì. Ôi Thiện ! Em khờ dại quá !

Hành quay lại khi nghe tiếng động, anh ngỡ ngang thấy mẹ Tài, bà Thục thông thả đi lại :

- Con lo cho thằng bé à ?

Hành nắm tay bà đến ghế ngồi :

- Bác phải nghỉ sớm, lo cho chúng con làm gì.

- Châu Hà thương thằng bé lắm hả con ?

Hành lúng túng :

- Con nghĩ bất cứ đứa trẻ nào trốn trường, Châu Hà đều lo bác ạ.

- Nhưng không phải đứa trẻ nào cũng gặp hiểm nguy.

Hành rùng mình, anh buột miệng :

- Không, con nhất định bảo vệ nó, chúng con sẽ tìm ra nó trước bọn chúng.

Bà Thục tặng Hành ánh mắt từ ái :

- Thằng bé may mắn làm sao biết được con và Châu Hà.

Hành cười buồn, nhẹ nhẹ lắc đầu :

- Với tình thương hai người không đủ bác ạ, anh Tài, anh Lực và Thế cũng thương nó lắm nhưng nó cần cả xã hội quan tâm.

Người mẹ thở dài :

- Thương người thuộc bản tính, con bác không xứng đáng với Châu Hà, con đừng nghĩ ngợi gì, một ngày không xa cô bé sẽ hiểu, cháu mới ...

- Thừa bác ! Ba năm nữa con về lại quê hương, Việt Nam với con trở thành kỷ niệm thiêng liêng không thể nào quên.

Hành ôm tay bà Thục nói nhỏ thiết tha :

- Con sẽ nhớ nơi đây mình có thêm một bà mẹ bao dung, từ ái. Mẹ ! Con đưa mẹ về ngủ, đã khuya rồi.

Mắt người mẹ long lanh thoáng ướt, môi già nua lại rạn một nụ cười. Một già, một trẻ nhìn nhau thôi không nói thêm điều gì, nhưng họ hiểu rõ lòng nhau.

Hành đưa bà Thục về rồi trở về phòng ngủ mãi. Anh không ngủ, mắt đăm đăm nhìn vào đêm tối, thấy như Châu Hà cùng thằng Thiện nắm tay nhau tung tăng trên con đường.

Người thanh niên Trung Hoa chợt ứa nước mắt. Đôi giọt lệ trong veo thần thánh ấy anh dành cho đứa trẻ tội nghiệp hay cho cô gái đeo lục lạc, mỗi anh hiểu được mà thôi.

o o o

Sài Gòn nắng mưa bất chợt, cơn mưa chiều ập tới ghìm bước chân hai người trẻ tuổi và một lô nhóc ở chân cầu chữ Y. dưới chân cầu chữ Y như một khu chung cư dành cho những người không gia đình, những trẻ lang thang, cả đám Pêđê và những người nghiện ngập.

Mấy đứa nhỏ đã thanh toán hết những đĩa bánh cuốn, chúng lau sạch miệng bằng ống tay áo, uống sạch bình nước trà xong vỗ bụng la toáng :

- Đi tìm nữa chị Hà.

Châu Hà đứng bên Hành, tay khoanh trước ngực nhìn mưa tuôn bằng vẻ mặt cau có, cô không nghe thằng Cầu gọi. Hành nhìn đồng hồ rồi nói :

- Anh nghĩ không cần, bà bán bánh mì nói độ 5g chiều sẽ về đủ mặt để chuẩn bị «đi làm» ca tối, mình chỉ cần chờ ở đây.

Châu Hà ngoảnh mặt :

- Có chắc nó không anh Hành ?

- Tôi không rõ, bà bán bánh mì nói hôm nay có thằng nhỏ mới tới, mình chờ xem.

Châu Hà mím môi quyết định :

- Cầu, Liên ! Hai em và bạn về đi kéo ở nhà chờ, sáng mai gặp lại, nếu gặp bác Sáu nói có tin gì cứ nhắn lại.

- Chị chưa về sao ? – Thằng Cầu hỏi và nhắc – Chị về trễ như bữa nọ là sóng gió nổi lên à nghe.

Ý thằng Cầu nói chuyện hai hôm trước, Châu Hà nghe có đứa nhỏ bị người ta rượt đuổi chạy qua đường bị xe đụng, ngờ là thằng Thiện. Cô từ khu Nhà Bè phóng thẳng đến bệnh viện Chợ Rẫy. Cô về trễ và ở nhà bà Hương đã đồ hết lo âu giận dữ lên mọi người trong nhà, rồi cấm không cho Hà đi nữa. Châu Hà phản đối bằng cách «tuyệt thực». Cuối cùng, Khánh Hòa phải đưa Hiền đến dỗ dành và xin bà Hương dùm cho Châu Hà, hứa không bao giờ về trễ nữa.

- Chị chờ thêm mười phút nữa thôi. Yên tâm về đi.

Con Liên, thằng Cầu và đám bạn lang thang ở ngã Năm Chuông Chó của thằng Cầu liền chào hai người rồi che nhau bằng hai tấm nylon, vừa đùa giỡn, vừa rảo bước chân đi. Hành dặn với theo :

- Không được đi chơi nữa, phải về nhà ngay đó.

Anh nhìn lại Châu Hà, cô như chìm vào suy tư, dù đôi mắt to tròn nhìn mưa rơi. Ánh mắt trong veo ngày nào, giờ đây lo âu buồn bã. Hành nén tiếng thở dài, gần một tuần rồi, hôm chủ nhật có anh em Tài và một số học sinh ở Tương Lai chia nhau đi tìm. Còn sau đó chỉ có nhóm Quyền, nhóm anh và Châu Hà. Họ đi nát hết mấy khu ổ chuột trong và ngoài thành phố mà thằng Thiện vẫn bất tăm. Quyền tỏ ra nản chí cứ khuyên Châu Hà đừng bỏ công sức vô ích, cô nổi giận bỏ nhóm anh qua đi với Hành hai hôm nay. Thật ra họ chỉ gặp nhau buổi sáng và lúc về, còn khi đi tìm thì hai người hai ngã. Châu Hà không nản chí, nhưng mỗi lo âu trong lòng cô cứ tăng dần, nhất là lúc sáng khi gặp Quyền, anh nói thẳng :

- Có thể tui kia bắt nó giết rồi, em tìm làm gì.

Hành thấy lúc ấy cô tái mặt và cả ngày hôm nay cô nóng nảy bồn chồn.

Người đàn bà bán bánh mì dưới chân cầu chữ Y trùm áo mưa chạy lại hỏi hã :

- Thằng đó nó về rồi, mau lại coi phải không ?

Mưa vẫn như trút nước, Châu Hà bắt kẻ chạy theo bà bán bánh mì. Hành than trong lòng, anh sợ cô ngã bệnh.

Đám người vô gia cư có khoảng 30 người đủ mọi lứa tuổi, thành phần. Họ ngồi xúm xít nhau, kẻ ăn bánh mì, người ngồi ngó, co cụm trong những tấm áo đủ màu sắc đã bạc màu vì mưa nắng. Đám pêđê ngồi tách một bên, áo quần như đồng bóng, cười giỡn, ưỡn ẹo và chửi nhau loạn xạ. Châu Hà chưa từng gặp cảnh này, cô thấy sợ, cứ nắm cứng tay Hành. Bà bán bánh mì chỉ vào một hình thù nhỏ bé nằm co ro trong miếng nylon màu nói :

- Nó đó, bữa nay không có tiền nên không ăn gì.

Cả hai đi lại dưới mấy chục cặp mắt nhìn chăm chú. Hành lay cái hình hài bé nhỏ kia :

- Em ơi !

Châu Hà nôn nóng gỡ miếng nylon, thằng bé dụi mắt lầu bầu ngồi lên gắt :

- Gì mấy bà nội, để ông ngủ chút coi.

Châu Hà muốn khóc, không phải thằng Thiện, nó trạc tuổi nhưng gương mặt tinh ranh lém lỉnh.

Thằng bé thấy hai người lạ nhìn mình thì trợn mắt. Bà bán bánh mì nói vọng tới :

- Họ đi tìm thằng em thất lạc, tao tưởng mày đã.

Thằng bé khinh khinh chui lại vào miếng nylon miệng lầu bầu :

- Là tui đi cho đỡ.

Châu Hà thân ướt sũng, mắt đỏ hoe run rẩy. Hành lấy vớ tờ bạc nhét vào tay thằng bé nói :

- Em đến trường Tương Lai Gò Vấp mà ở.

Khôn đợi thằng bé nói gì, Hành nắm tay Châu Hà vội đi về phía bà bán bánh mì nói :

- Dì để lại cháu cái áo mưa, cháu gởi tiền.

Bà bán bánh mì nhìn Châu Hà ái ngại đưa cái áo, bà nói :

- Tiền nong gì, mai đêm tới trả cho tui được rồi mà, cậu đưa cô về kéo bệnh đó.

Hành choàng vớ áo mưa lên người Châu Hà, nói lời cảm ơn, xong kéo cô chạy nhanh tới nơi gửi xe. Cô gái buồn bã vẫn lạnh trí :

- Đưa em đến nhà chị Hiền thay đồ, nếu không mẹ la lắm.

- Anh hiểu.

Hành buột miệng xưng anh và hai đôi mắt gặp nhau ngỡ ngàng. Anh bồi rớt đạp xe mấy lần liền mà không nổ. Châu Hà dành :

- Để em !

Cô đạp nổ ngay, họ chờ nhau đi trong cơn mưa xối xả. Châu Hà không hề tỏ ra băng khuâng vì Hành ướt sũng, nhưng cô đã nắm lấy tay Hành dịu dàng nói :

- Em thật may mắn vì có người bạn như anh.

Đêm ấy trên căn gác nhà Tài, Hành không ngủ.

○ ○ ○

Cả phân xưởng kéo thép như nín thở trước những bước chân đều đặn và gương mặt nghiêm lạnh của bà giám đốc. Theo sau bà trái với thường lệ Khánh Hoà thì hôm nay là kỹ sư trưởng nhà máy và một cô gái nhỏ nhắn, nhưng nhìn cô người ta có cảm giác cái đầu không nhỏ như thân người.

Những lò lửa cao độ cháy rực, những con người làm việc đều đặn, nhanh chóng, những tiếng động máy móc âm âm nhưng lạ thay dường như nếu một con ruồi bay qua ai cũng nghe.

Bà Hương dừng bước, cất giọng thanh trong nhưng vẫn đượm đầy vẻ uy quyền.

- Quyền phân xưởng trưởng.

Anh ta đã đứng ngay trước mặt bà :

- Thưa bà giám đốc tôi có mặt.

Ánh mắt bà Hương sắc bén lướt qua anh ta :

- Đường như anh đi dạo chứ không phải đi làm.

Gương mặt đen gầy thân nhiên :

- Thưa bà giám đốc, bà không cử tôi làm công nhân.

- Quyền phân xưởng trưởng là ngồi chỉ tay năm ngón hay sao ?

Tầm lưng gầy nhom trong chiếc áo trắng nếp như cứng :

- Thưa bà giám đốc, nhiệm vụ của tôi là chịu trách nhiệm trước bà về toàn phân xưởng, bà hãy đánh giá năng lực tôi vào thành quả cuối cùng này, chớ đừng đánh giá qua bộ quần áo và hai tháng mới làm việc của tôi.

Hầu hết những đôi tay đều ngưng làm việc trong tích tắc và những vành tai vênh lên lắng nghe. Bà giám đốc của họ nhìn xoáy vào anh Quyền phân xưởng trưởng tia nhìn loé anh sánh uy hiếp. Khá lâu giọng bà trầm lại :

- Được ! Lúc ấy hoặc tôi hân hoan cất bỏ chữ quyền trước chức vụ của anh hoặc anh vĩnh viễn rời khỏi nhà máy.

- Rõ ! Thưa bà giám đốc .

Người thanh niên nghiêng đầu chào thay bước chân tiến bà giám đốc của mình. Đâu đó có nhiều tiếng thở phào, còn bà giám đốc trở về phòng làm việc của con trai mình bằng bước chân vội vã, Khánh Hoà đứng lên chào mẹ :

- Thưa mẹ, xong rồi ạ !

Bà trừng mắt :

- Thưa bà giám đốc. Đây là nơi làm việc.

Khánh Hoà hơi sững sốt :

- Dạ ! Thưa bà giám đốc.

- Ông ấy đâu ? - Bà ngồi vào ghế khách hàng, cô gái cùng kỹ sư trưởng vẫn đứng.

- Ba! A... Ông giám đốc họp trên thành uỷ chưa về.

- Được ! Ông phó giám đốc cho tôi mượn cô thư ký, đánh giúp một văn bản để chiều họp toàn ban giám đốc.

- Thưa bà giám đốc, văn bản gì ạ ?

- Sa thải kỹ sư trưởng nhà máy.

Người kỹ sư trưởng cũng tái nhợt mặt, bước tới :

- Thưa bà giám đốc...

Khánh Hoà cũng đổi sắc mặt, buột miệng :

- Mẹ ! Chuyện gì ?

Bà Hương lạnh lùng chỉ kỹ sư trưởng :

- Anh ta đã làm trái chức năng của mình, thay vì giám sát kỹ thuật toàn nhà máy, anh ta lại lạm quyền của quản trị trưởng, tố cáo sai về năng lực của một con người làm mất thời gian cấp trên, làm mất năng suất cấp dưới.

Viên kỹ sư trưởng hai chân muốn quy xuống. Ông muốn thanh minh nhưng không thể thốt ra lời, đành nhìn Khánh Hoà cầu cứu.

Bây giờ anh là phó giám đốc nhân sự, anh nghiêm mặt :

- Ông kỹ sư trưởng về phòng, mười ba giờ lên gặp tôi.

Cánh cửa khép lại, Khánh Hoà đã ngồi xuống bên mẹ, đưa mắt nhìn cô gái :

- Em ngồi đó đi ! Kể anh nghe chuyện gì khiến mẹ nổi giận.

- Hiền làm sao nó biết, con hỏi mẹ đây.

Khánh Hoà dịu dàng và cương quyết :

- Hiền bây giờ là thư ký riêng kiêm cố vấn thương mại, cô ấy phải biết tất cả. Nào ! em kể đi.

Hiền mỉm cười, nói rất ngắn gọn đơn giản :

- Ông kỹ sư trưởng đến ngay công ty cung cấp vật tư tố cáo với bà giám đốc là, phân xưởng trưởng kéo thép không làm tròn chức năng. Bà thanh tra ngay tại xưởng, thì không đúng như vậy.

Khánh Hoà lắc đầu :

- Vô lý ! Nếu như vậy chưa đến nỗi nào mẹ đuổi việc kỹ sư trưởng.

Hiền lại mỉm cười :

- Nguyên nhân chính là vì cú điện thoại trước đó một giờ.

Khánh Hoà vỗ nhẹ vào tay mẹ, anh đã hiểu ra:

- Điện thoại, ai nói gì về bé Lục Lạc phải không mẹ?

Bà Hương làm thinh, Khánh Hoà khe khẽ lắc đầu :

- Mẹ nổi giận vì những điều đơm đặt, nghĩa là mẹ chấp nhận việc làm em con không sai trái, thế mẹ giận làm gì ?

- Nó muốn làm mẹ khổ như thằng Quảng ! - Bà Hương run run.

Khánh Hoà lo lắng, nghiêm trọng thật rồi. Bà Hương thổ lộ :

- Nó đi với hai gã đàn ông, la cà khắp phố, ăn chợ uống đường, nó sống như một đứa con gái hoang đàng vô gia cư. Quyền bực trực lỗ mãng nên mẹ không sợ. Hành thì thâm trầm đầy cá tính.

Khánh Hoà che dấu nỗi lo âu bằng cách trở về với chức vụ :

- Cho nên mẹ lẫn lộn tính cách bà giám đốc với vai trò người mẹ. Mẹ ơi! Chẳng hiểu chiều nay mẹ và con trả lời với ông giám đốc thế nào đây.

Bà Hương trở lại tính sắt đá của người làm chủ có quyền:

- Cho thôi việc, cấp lương sáu tháng .

Khánh Hoà khôn ngoan đứng lên :

- Điều ấy để cả hội đồng và giám đốc quyết định .

Bà Hương không lép vế :

- Mẹ muốn biết ý kiến cá nhân con

- Với tính cách là con trai mẹ hay... tính cách một phó giám đốc nhân sự.

Khánh Hoà đưa mắt cho Hiền, cô hiểu ý :

- Thừa bà tôi xin phép ra ngoài gọi điện thoại về cho công ty.

Và Khánh Hoà trả lời mẹ bằng tư cách phó giám đốc nhân sự :

- Ông ấy có lỗi vì quên mình là kỹ sư lo về kỹ thuật. Nhìn bằng con mắt kỹ thuật đánh giá năng lực một con người thì sai lầm là điều không tránh khỏi. Ông ta phải chịu lỗi trước hội đồng quản trị, nhưng cả bố mẹ và con đều ngầm biết ơn ông ta đã vì chúng ta mà lo lắng.

Bà Hương nín lặng, Khánh Hoà biết im lặng chờ đợi.

Thời gian vẫn trôi và người đàn bà thông minh sắc sảo ấy đã trở về với cương vị của mình trong nhà máy :

- Con nói đúng, có điều ...

- Dĩ nhiên chiều nay trong buổi họp hội đồng quản trị tôi và con không để em mất uy tín của bà giám đốc.

- Thừa ba !

Ông Hưng đã về khá lâu, ông thay con trai đáp ứng điều ngại ngùng của vợ. Ông bước tới nắm tay vợ an ủi ân cần :

- Anh luôn tin bé Lục Lạc và dù không thích mấy chuyện nó lang thang cả tuần nay ngoài phố, anh vẫn nhớ mình đã cho phép nó.

- Người ta ...

- «Người ta» đã tỏ ra tốt bụng điện thoại đến nói với anh nhiều lần em biết thừa, có ai rồi hơi làm chuyện không lợi cho mình. Em hãy cho phép con thay anh trả một phần ân nghĩa với đời và hãy tin con như tin chính mình.

Nghe chồng nói cặn lời, bà Hương đành tỏ hết lời tâm sự :

- Nó với Dương Hành đã tiến xa quá tình bạn một cách âm thầm, nó không biết, còn Hành....

- Điều ấy cần biết cho thấu đáo, vì anh Thiên Trường hôm ra sân bay đã ân cần nhờ Dương Hành chăm sóc cho Châu Hà.

- Em con thiếu tình thương và sự chăm sóc sao? Thiên Trường tạo thêm ngang trái nữa rồi. - Bà Hương oán trách.

Ông Hưng thoáng nét buồn :

- Là cháu nó muốn tỏ lòng yêu thương trong ruột thịt.

Nỗi buồn lộ trong lời nói của chồng khiến bà Hương giật mình. Bà luôn tỉnh táo nhận xét bản thân và biết mình vừa làm chồng buồn. Rất nhanh trí bà chuyển câu chuyện :

- Mua xong tổ hợp Tấn Phát rồi hả anh?

- Xong rồi ! - Ông Hưng trả lời ngắn gọn.

Khánh Hoà tỏ ý không vui :

- Sao ba mẹ cố ý diệt không tha vậy ? Nó là tổ hợp nhỏ thôi mà.

Người chồng, người cha trong ông Hưng nhường chỗ cho kẻ làm ăn ở thương trường.

- Nó nhỏ mà dám hạ giá thành sản phẩm để đối đầu với mình là phải diệt, làm ăn là như vậy.

- Nhưng anh thấu nhận lại hết đám công nhân chứ ?

- Dĩ nhiên, họ có đối đầu với mình đâu.

Ông nhìn đồng hồ, Khánh Hoà biết ý nhấn chuông. Hiền hiện ra ở cửa phòng. Khánh Hoà tươi cười :

- Nhờ cô đưa bà giám đốc về nhà.

Hiền hiểu ý :

- Cảm ơn anh, Hiền phải về làm cơm vì ba Hiền trở bệnh nặng rồi.

Cô ý tứ nói với bà Hương :

- Thưa bà ! Cô Châu Hà ...

- Nó làm sao ? - Bà Hương giật mình .

- Dạ đang chờ bà ở trước.

Cả bốn rời khỏi phòng. Quả thật Châu Hà đang đứng đợi, vẻ bồn chồn. Thấy mọi người cô lao tới :

- Ôi trời ! Hợp gì mà lâu vậy ! Cho con mượn thêm hai trăm ngàn.

Ông Hưng khôi hài trước cái nhúm mày của vợ :

- Phát lương tiếp cho đội truy lùng hả con ? Mượn khi nào trả ?

- Con sẽ làm việc trả dần.

Nhận xấp tiền cha đưa, Châu Hà cho vào túi xong nhảy lên ôm hôn mẹ liền mấy cái, miệng liên thoảng :

- Chiều con về. Ôi thương mẹ nhiều lắm!

Một cái nhảy mắt với anh trai và tặng Hiền nụ cười, Châu Hà bay biến liền như chưa từng có sự hiện diện của cô.

Cô bay bằng chiếc cúp của Tài cho Hành mượn, bay đến ngay chỗ « bạn bè» đang đứng chờ. Con Liên liền láu hỏi :

- Tiếp tục phát lương hả chị Hà ?

Cô gái đếm nhanh mấy tờ giấy bạc cho con Liên, thằng Cầu và thêm hai đứa bạn của nó. Thằng Cầu cầm tiền rồi than thở :

- Giá không lấy tiền chị mà về nhà vẫn có tiền đưa má thì hay biết mấy.

- Vậy thì nói làm gì. - Con Liên xì dài, thật ra chẳng đứa nào thích lấy tiền của chị Hà, nhưng hoàn cảnh mà biết làm sao.

Châu Hà cười khi :

- Tụi em vẫn đi bán bánh mì mỗi ngày mà đúng không ?

Mấy nhỏ gật đầu xuôi xị. Ông già sửa xe đạp lắc đầu tỏ ra ái ngại :

- Châu Hà ! Vậy hoài tiền đâu hả cháu ? Có tin gì chưa?

Bà bán bánh mì hứ mọi tiếng :

- Có thì nó đâu phát lương đợt nhì. Mèn ơi! Một đứa nhỏ bụi đời mà lo dữ vậy Châu Hà ?

Ông Sáu xích lô đang lui hui chúi xe ngẩng đầu lên hừ mũi :

- Bà biết gì, thằng đó hồi mới chín tuổi đã gan cóc tía, báo công an bắt mấy ổ bán xì ke. Giờ nó ra ngoài, tụi kia mần thật liền.

- Giêsu, lạy chúa tôi ! Chúng dám giết người sao ? Ôi ! Tội nghiệp thằng nhỏ.- Cô chủ bán bánh tạp hoá làm dầu thánh giá lia lịa như thế điều ấy giúp được thằng Thiện bình an.

Ông Sáu nhìn lắc đầu ra dáng chê bai. Ông nói với Châu Hà :

- Cháu cứ đi ! Chú sẽ chở tụi nó qua Nhà Bè.

o o o

Châu Hà cảm ơn ông Sáu, qua mua hai ổ bánh mì, dặn dò tụi nhỏ xong, phóng xe về Tương Lai. Hành đang chờ cô ở đó.

Vẫn dưới gốc cây hoa sứ, hai người ngồi ăn bánh mì uống nước mía. Hành với vẻ trầm lặng muôn thuở, ăn chậm rãi, chăm chú. Châu Hà thì lại khác, thỉnh thoảng cô liếc Hành. Một tuần bên nhau không rời nửa bước, cô gái khám phá ra người bạn Trung Hoa có rất nhiều ưu điểm. Bức tường ngăn cách cô dựng ra đã lần lần tan biến mà cô không hay biết. Trong thâm tâm cô tự hài lòng, vì Hành là bạn của anh Trường mà hôm chia tay đã từng ân cần gọi gắm Hành, nhờ cô săn sóc trong thời gian học tại Việt Nam. Câu « gọi gắm» ấy giúp Châu Hà tự đánh lừa mình quan hệ thật tự nhiên với Hành.

Đôi khi cô giựt mình, vì một vài câu « khuyên» của Quyền. Như hôm qua Quyền cùng cô đi tìm Thiện ở khu Bàn Cờ, anh tỏ ra rất dễ thương khiến Châu Hà hết dị ứng với anh, Hành như bao giờ nhìn họ đùa vui lặng lẽ mỉm cười. Buổi ăn trưa Quyền dành chiêu đãi vì mới lãnh lương và khi Hành ra lấy xe đi đâu một lúc, chẳng hiểu vô tình hay cố ý Quyền kể Châu Hà nghe câu chuyện một con gái Việt Nam được cưới về ở Trung Quốc, rồi than phiền một mình.

- Đàn ông Việt Nam hết rồi sao ? Thiếu gì những người tuyệt vời mà lại đi lấy chồng xa xứ chứ. Em biết không? Sống giữa người Hoa, cô ta thấy mình cô đơn lạc lõng, vì anh chồng đâu chỉ là chồng , còn là con, là cháu, là anh, là em, đủ thứ bốn phận ràng buộc.

Lúc ấy cô rất vô tư nói :

- Khỏi chuyện hay anh không kể, kể chuyện gì buồn vậy?

Nhưng đến đêm nằm nhớ lại, cô mơ hồ biết Quyền cố ý kể cô nghe. Cô cũng mơ hồ thấy Hành ngày một thân thiết với mình hơn. Nhưng rồi cô tự tìm lý do để khỏi băng khuâng.

Anh ấy là người anh tốt như anh Trường, và lại Quyền nói đúng, thanh niên Việt Nam đâu thiếu những chàng trai tuyệt vời. Mình có cả mấy chục người bạn « hết xẩy» hơn và Hành kia mà, lo gì. Kể đâu xa, Quyền cũng « tuyệt vời» đó chứ, mạnh khoẻ nè, võ giỏi, tính hoạt bát vui tươi nè, làm ra tiền nữa nè, điều chủ yếu là rất ư yêu mình nè... mình giả dờ không biết chứ ngu sao không biết ? Có điều... hời ôi ! Mình phải học cho xong đã...

Và bây giờ, Châu Hà đang lén nhìn Hành như muốn tìm ở anh thêm ưu điểm gì. Hừ ! Trừ tấm lòng yêu người hơn yêu mình. Hành chẳng có gì nổi bật, ngoài dáng vẻ một triết nhân. Vậy mà là nhà báo, có lộn nghề không vậy? Cô buột miệng nói thành tiếng khiến Hành ngơ ngác :

- Cô nói ai lộn nghề?

Nữa, lúc em, lúc cô, cái anh chàng này. Châu Hà hình mũi, đuôi tóc lúc lắc :

- Nói anh đó, đáng lẽ làm sư ở Thiếu Lâm Tự đúng hơn.

Cô nhảy chân sáo băng qua sân. Tiếng lục lạc rộn rã, tim Hành rộn rã theo, nhưng anh vẫn ngồi tiếp tục ăn bánh mì. Cô gái bỗng rón rén bước chân như mèo rình mèo khi ngang phòng một, gương mặt cô ngêch ra, nghiêng tai thì thầm lắng nghe. Hành chăm chú nhìn. Cô gái lại muốn đùa gì đây ? Giờ tụi nhỏ ngủ mà. Châu Hà không biết Hành đang theo dõi mình, bởi cô đang nghe tụi nhóc tí

phòng một nằm ngủ mà cãi nhau. Lớn tiếng oai quyền nhất là thằng Luận :

- Tụi bây có im không ? Chỉ ưng ai mắc gì đến tụi bây?.

Hiền Tề Thiên cãi khi mắt cứ nhắm ngon lành :

- Sao không mắc, «ông» nào cũng «ngon» nhưng ông kia ở tuốt bên Tàu, chỉ theo chồng qua bên, ai chơi với mình ?

Thân « dấm dãi» nêu ý kiến bằng vẻ rụt rè :

- Tao thích anh Hành hơn, anh Quyền vui thiệt, nhưng tao có cảm giác anh không thương tụi mình lắm!

Thằng Luận nạt:

- Thương hay không liên quan gì đến chuyện ấy ?

Thằng Thân không giải thích nổi. Nó ầm ứ kéo Huê rồ lên tiếng rất ư rành rọt :

- Liên quan, tao đọc báo hạnh phúc hôn nhân gia đình.

Huê rồ chưa nói hết câu, tụi phòng một đã cười ồ và ngưng ngang (giờ ngủ trưa mà cười là bị ông quản trị « lên lớp» phạt ngay).

Chẳng hiểu tại sao thằng Tân có mặt ở phòng một để lên tiếng:

- Chán mày quá rồ à! Dờrêmon không đọc, lại đọc hạnh phúc hôn nhân gia đình, mày muốn đầu độc tuổi thơ của mày à ?

Lại cười, lần này rúc rích như chuột... Huê rồ bực mình :

- Tuổi thơ con khi, tao mười lăm tuổi chớ bộ, không đọc làm sao tao biết hai người lấy nhau mà không hợp tính tình thì hạnh phúc gia đình dễ đổ vỡ. Chị Hà hợp với anh Hành hơn.

Hiền Tề Thiên cầu cứu đồng minh :

- Luận ! Mày lên tiếng coi.

- Tao đồng ý . Chị Hà lấy chồng Tàu tụi mình mất nợ. Không có chỉ ở đây buồn lắm, và lại anh Quyền biết chịu chỉ mà anh Hành thì cứ như ông Phật đất.

Ở thân hình bé nhỏ thằng Tân là lứa tuổi đôi mươi, nó nói một câu rất chi văn vẻ :

- Tình yêu là sự đồng cảm, có khi cả sự hy sinh. Tình yêu làm gì có biên giới chứ. Có chăng từ biên giới mình tự tạo trong lòng.

Bọn trẻ chia làm hai phe gả chồng cho Châu Hà, chúng chí choé cãi nhau, mắt vẫn nhắm, thân co quắp trên giường như ngủ. Chúng chẳng dè chị Châu Hà của chúng, rón rén, lặng lẽ đi thụt lùi và thật nhẹ nhàng đến nơi để xe. Trong đời Châu Hà đây là lần đầu tiên những bước chân cô đi không hoà theo tiếng lục lạc reo. Điều ấy khiến Hành sững sờ và anh thật sự băng khuâng khi cô nói, nói rất nhỏ với anh lúc anh đến bên cô :

- Chiều nay Hà bận, anh đi tìm Thiện có gì điện thoại đến nhà.

o o o

- Mẹ ơi! Chiều nay con đến cửa hàng chơi với mẹ.

Câu nói của Châu Hà khiến bà Hương quyết định nghỉ buổi chiều. Gọi điện đến giao việc cho người phụ tá và Hiền, đưa chồng ra tận cửa đi làm xong, bà vào phòng Châu Hà. Cô gái ngủ ngon lành giữa nệm bừa bãi. Một thoáng ngần ngừ, người mẹ khép nhẹ cửa phòng xuống lầu. Để con bé ngủ, mình đi chợ mua món gì về làm thức ăn cho nó.

Bà Hương không biết khi mình lái xe ra cổng, Châu Hà nép mình ở lan can cầu nhìn theo, cô bé thở dài lắm lắm.

- Mẹ ơi! Tội mẹ quá, con đúng là hư.

Châu Hà nghệt mặt đứng ở sát lan can, miệng cắn móng tay, như say như tỉnh, cố gắng không nhớ nữa, mà sao thấy người ta càng lúc càng nhiều ưu điểm. Quyền vui tếu nhưng rất cộc, còn người ta rất hòa nhã, chưa hề giận dữ bao giờ. Đúng vậy! Anh Trường chẳng nói chơi với nhau mười lăm năm nhưng chưa thấy Hành lớn tiếng với ai .

Ê! Không được, biểu đừng nhớ mà. Cô gái dậm chân, lắc đầu lia lịa, như muốn xua đi bao ý tưởng và hình bóng một con người. Nếu ai nhìn cô bé lúc ấy không thể không kinh ngạc.

Quả thật ông Tấn rất kinh ngạc. Con bé làm sao thế? Ông thận trọng đến gần đặng hắng. Cô gái không nghe. Ông gọi từ tốn :

- Châu Hà !

Cô gái giật mình và biết ngay ai gọi. Ở trong nhà chẳng ai nói tiếng Hoa, trừ bác Tấn. Cô quay lại, đọc thấy vẻ lo lắng thương yêu trong mắt bác mình. Trái tim non trẻ chợt ngập tràn tình thương, bác ấy đã đi qua đau khổ một kiếp người và hạnh phúc hôm nay chưa đủ bù đắp. Nhìn kia đôi mắt ấy như ra vẻ cô đơn xa vắng. Có phải tình yêu xưa không nhạt phai theo tháng năm.

Kẻ trẻ người già thật gần nhau, rất tự nhiên Châu Hà ngã vào lòng người bác ruột, đầu cô tựa lên vai ông thủ thi :

- Bác hai ơi! Bác đã hết buồn chưa?

Ông Tấn vuốt tóc cháu, thoáng nụ cười. Ông nói về chuyện khác :

- Cháu nói tiếng Hoa giỏi thật, ba cháu dạy à?

- Tụi cháu học nói theo ba, sau đó học chữ thì học trường lớp đảng hoàng.

- Mẹ cháu cho học à?

Châu Hà ngẩng lên nhìn bác. Cô bé thông minh nên hiểu ngay:

- Bác đừng hiểu lầm, mẹ cháu rất tôn trọng về cội nguồn mỗi con người, bà chỉ không thích những hủ tục còn trong đầu ba cháu. Bác hãy tự mình đặt địa vị mẹ cháu xem có chịu nổi không? Này nhé, lúc nào cũng lăm lăm cho cháu một ông chồng Tàu, cả cái nhà máy, lúc nhận công nhân, ba cháu thấy người nào gốc Hoa mới nhận. Chưa kể chuyện rằng đe con không được có bạn trai, nhưng mỗi tuần lại cho mấy anh tàu trong nhà máy đến tán tỉnh cháu và lúc nào cũng khuyên, máu nào dòng dõi đó, khiến mẹ cháu nổi giận. Thật ra mẹ cháu chỉ muốn ông ấy hiểu không nên áp đặt con cái và phải bình đẳng trong quan hệ xã hội. Dù sao đất nước này đã nuôi ba cháu lớn lên, giúp ông gây dựng được sự nghiệp to tát như hôm nay và cháu mang hai dòng máu.

Hai bác cháu choàng tay nhau vừa đi vừa nói chuyện. Ông Tấn biết lắng nghe và hiểu điều cháu nói không sai, bất giác ông gật đầu nói :

- Không trách mẹ và các cháu được, ba cháu có mười hai năm ở quê hương, còn ở nơi này những năm mươi năm, hôm rồi ba cháu bảo rằng, không thể hồi hương vì tôn trọng tư tưởng của hai cháu.

Châu Hà mừng rỡ :

- Thật sao bác ?

Gặp về buồn nơi ông Tấn cô gái ngượng nghịu thanh minh :

- Gia đình cháu sẽ về bên đó hoài, Bác đừng buồn nữa.

Hai bác cháu ra tới hiên nhà ngoài, cùng ngồi xuống nhìn ra cổng. Những hoa lồng đèn xinh đẹp đỏ tươi, đu đưa trước gió, vài cánh bướm chập chờn trong nắng ngả về chiều. Châu Hà thấy bác mình nhìn vào cảnh vật xinh tươi bên ngoài như nhìn vào chôn huyệt không, nên lòng ái ngại. Bác hơn ba có ba tuổi mà già đi nhiều lắm, có phải vì nhớ vợ hiền xưa? Cô gái e dè:

- Bác chưa trả lời cháu, vì sao mãi buồn?

- Bác không vui được, chớ chẳng phải buồn.

Cô gái xịu mặt, một lúc buột miệng:

- Có thật những nỗi đau trong tình yêu chẳng thể nào quên?

Ông Tấn cũng buột miệng:

- Đúng vậy !

Châu Hà bần thần, thật vậy chẳng?

Nghĩa là bác ấy rất yêu nên đau khổ không quên. Còn ta, có phải đã trải qua một cuộc tình? Không! Cõi lòng ta từ ấy phẳng lặng, ta nhớ Thiên Trường như nhớ một người anh đi xa chưa trở lại mà thôi.

- Châu Hà! Cháu muốn nói gì với bác ư?

Cô gái dăm dăm đôi mắt nhìn những hoa lồng đèn treo lơ lửng quanh rào. Cô chậm rãi nói:

- Có lúc cháu nghĩ bác không xứng đáng với bác gái, nhưng giờ cháu đã hiểu, trong tình yêu tất cả đều là lẽ phải, mọi thứ rào cản không ngăn được nó đâu. Bác tha lỗi cho cháu nghe!

Trước Ông Tấn, Châu Hà không còn bé bỏng ngây thơ, nếu ngày gặp cháu, ông thương yêu vì sự tinh khiết, thanh bạch, với vẻ thông minh dí dỏm, thì hôm nay, lời nói này cho ông hiểu, cô đã trưởng thành trong tám lòng trung thực, bao la. Mắt ông Tấn nghe cay, ông nắm lấy tay cháu, nói nhỏ, nay cảm kích:

- Cháu có lỗi gì, cháu đã cho bác niềm vui to tát.

Có vài giây dừng lại lưỡng lự, ông Tấn nói tiếp:

- Chẳng phải tự dung bác được cháu cảm thông, phải chăng cháu đã gặp một tình yêu nhiều lần trở?

Châu Hà hốt hoảng đứng phắt lên, lắc đầu lia lịa:

- Không! Không! Cháu đã xét kỹ lòng mình, với anh Trường chỉ là ngộ nhận với tình yêu thôi. Bác phải tin cháu nghe bác!

Ông Tấn vẫn ngồi, hơi nghiêng nét mặt ngắm Châu Hà. Ông cười khẽ:

- Bác biết trước khi cháu hiểu ra điều ấy, bác chỉ muốn hỏi, ai đã làm cháu trở nên vậy?

Lại một lần nữa cô gái hốt hoảng, bởi cô không cho phép mình nghĩ xa hơn:

- Bác ơi ! Đừng hỏi nữa được không?

Giọng cô hơi khản khoản như sắp khóc, tay đan chặt vào nhau vẽ bứt rứt bồn chồn. Ông Tấn hiểu lòng cháu, nó không dám đối diện sự thật, bởi con đường này nó đâu muốn đi qua. Nó muốn chối bỏ, nó đang cố gắng vùng ra khỏi lưới tình cay nghiệt ấy. Tội nghiệp cháu ta.

Ông Tấn kéo nhẹ cháu gái ngồi xuống bên ông, ông không nói nữa, bàn tay xương gầy vuốt tóc Châu Hà đầy thương mến :

- Ừ ! Thì bác không nói. Nào ! Bé Lục Lạc kể chuyện bác nghe đi.

○ ○ ○

Lúc bà Hương xuống xe với giỏ thức ăn đầy, là lúc con gái cưng trong khoảnh khắc đã quên điều muốn quên. Cô trở lại về hồn nhiên, dí dỏm và đang làm Tề Thiên Đại Thánh cho bác Tấn xem. Lộn đến vòng thứ năm, Châu Hà đụng ngay chân mẹ. Cô tung người lên reo lớn:

- A ! Mẹ về, có bòn bon cho con không?

Bà Hương chào anh chồng, tươi cười trách yêu con :

- Giỏi thật, con gái lớn tòng ngồng thế này, chỉ biết vùi quạ chó chẳng giúp mẹ được gì.

Châu Hà nhăn mũi làm xấu với mẹ, xách giỏ thức ăn nhảy chân sáo vào nhà. Tiếng lục lạc reo rộn rã. Ông Tấn cười, mắt sáng bừng :

- Thím có cháu Hà đã là báu vật vô giá.

Bà Hương rạng rỡ nụ cười như chấp nhận điều ông anh chồng nói đúng. Cả hai thông thả vào nhà. Ông Tấn sực nhớ hỏi :

- Tại sao Châu Hà có tới hai vòng lục lạc vậy?

Hỏi khựng lại với chút mây u ám trên vầng trán người mẹ. Bà Hương tiếp tục bước và trả lời anh chồng :

- Cái kia của Dương Hành tặng.

Một tia hy vọng loé trong trái tim khô héo của người đàn ông Trung Hoa.

Chương 13:

Chiều xuống nhanh cùng cơn mưa nhẹ hạt, hai cha con ông Hưng về nhà, thấy trên bàn thức ăn đầy ắp những thứ mình thích còn bốc khói thì xuýt xoa. Khánh Hoà nịnh nhẹ :

- Mẹ tuyệt vời quá! Mẹ là nhất.

Bà Hương nguyền yêu con trai:

- Bé Lục Lạc nẫu đấy ! Nó vừa nói mẹ tệ vì quên mời Hiền.

Châu Hà cười khi, Khánh Hoà gãi đầu, bà Hương thấy chồng đi xuống cầm khăn tắm thì nói :

- Em soạn đủ đồ ở phòng tắm rồi.

Khánh Hoà nháy mắt với cha :

- Ba con mình tắm lẹ, kéo bé Lục Lạc ăn hết .

Châu Hà dậm chân, Khánh Hoà chạy ù đến va vào ông Tấn vừa xuống tới. Nhìn hai anh em đuổi nhau, ông Tấn lắc đầu, cười nói cùng em dâu :

- Thiên Trường biết sống vui vẻ, hoạt bát nhưng nó không có những giây phút hồn nhiên đầy tình thương như vậy...

Tất cả cùng ngồi vào bàn lúc đồng hồ đánh sáu tiếng, cùng lúc chuông điện thoại reo vang. Châu Hà bước qua phòng khách cầm máy :

- A lô ! Tôi nghe đây .

- Phải !

Cô gái lắng nghe trong hai phút, đôi mày càng lúc càng chau lại. Cô cắn môi nói dứt khoát :

- Kho bốn Khánh Hội à ! Hà đến ngay, chờ nhé !

Cô buông máy quay lại, thấy cả gia đình nhìn mình như muốn hỏi. Châu Hà nói nhanh :

- Con xin lỗi bác hai, xin lỗi ba mẹ, con có việc ra ngoài, đừng chờ cơm con.

Không đợi tiếng trả lời, cô chạy ra ngoài. Khánh Hoà chạy theo kéo lại :

- Em đi đâu , không sợ mẹ buồn sao ?

Cô gái giật tay ra :

- Tìm ra thằng Thiện, em phải đến gọi nó về.

Bất kể tiếng kêu của mọi người. Châu Hà phóng lên xe, vọt ra cổng. Bà Hương vừa giận vừa lo cho con đến xám xanh cả mặt nhưng lại nói rất điềm tĩnh :

__ Thôi kệ nó, con vào ăn cơm kéo bác và ba chờ. -

Bữa cơm trôi qua kém phần vui vẻ. Cả nhà vào phòng khách chờ Châu Hà. Đồng hồ nhích từng chút một, đến tám giờ tối thì bà Hương hết kiên nhẫn :

- Khánh Hoà ! Con đi tìm em đi .

o o o

Cô gái phóng xe khá nhanh vượt qua những con đường chạy đến kho bốn Khánh Hội. Xa xa cô đã thấy thằng Tấn đứng chờ bên một máy điện thoại công cộng. Xe trờ tới, cô hỏi ngay :

- Ở đâu ?

Thằng Tấn chỉ vào cái hẻm nhỏ ngoằn ngoèo đối diện với kho bốn nói :

- Tấn thấy nó ngồi giữa hai thằng, chờ nhau trên chiếc 67 quẹo vào đây. Anh Hành không cho Tấn gọi Hà, anh cùng tụi bạn nhỏ vào đó tìm rồi. Tấn vừa gọi cho anh Quyền, anh nói cứ báo cho Hà biết. Anh và anh Thế xuống kia.

Quả thật Quyền chờ Thế trên chiếc mô tô vừa tới. Thấy Hà, Quyền nheo mắt :

- Bé Lục Lạc yên chí, anh sẽ tìm ra nó cho em. Nào xuất phát.

Châu Hà lắc đầu, cô hỏi Tấn :

- Tấn rành khu này không ?

Tấn gật đầu nói :

- Có ba lối ra vào, hẻm rất nhỏ, lại ngoằn ngoèo, anh Quyền gọi xe đây xong mình chia ba đường vô .

Quyền phân công ngay :

- Thế đi một đường, Tần đi một đường, anh chờ Châu Hà đi xe.
- Không, anh với anh Thế chia hai đường, còn Tần đi với Hà.
Thế lên tiếng :

- Sao cũng được, lệ lên. Hà đi phải cẩn thận.

Bốn người chia ba nhóm. Tần chỉ hai con hẻm rồi cùng Châu Hà đi vào ngõ nhỏ vừa sáng ánh điện.

Cả hai vừa đi vừa hỏi về hai người thanh niên chở đứa nhỏ đi lối nào. Sân vào hẻm là vô lối rẽ nhỏ xú, dài ngoằn ngoèo.

Châu Hà cắn môi quyết định :

- Tần đi lối này, mình đi lối này.

- Có gì Châu Hà la to lên nghe.

- Hiểu rồi.

Hà rẽ hẻm phải, cô hỏi người đàn bà lớn tuổi đang ngồi hút thuốc ở quán nhỏ :

- Chị cho em hỏi, có nhóm người lạ cùng mấy đứa nhỏ vào đây không chị?

Người đàn bà phì hơi khói thuốc, ngắc kị cô gái rồi nói trống không :

- Thiệt kỳ hén ! Chiều nay sao người hỏi thăm các cố. Cái thằng nhỏ nói như ngọng thì hỏi một đứa bé với hai gã Honda, con nhỏ này lại hỏi thằng đó.

Châu Hà mừng đến nhảy nhồm :

- Chị ơi ! Anh tìm ra họ chưa ?

Người đàn bà phun khói phì phà :

- Ai biết, nó đi với mấy đứa nhỏ vô tuốt bầu rau muống nhấc !

- Bầu rau muống ở đâu chị ? – Châu Hà như nghẹn thở.

- Đi tới, quẹo phải, quẹo phải nữa, quẹo trái, thẳng luôn qua cái cổng là tới.

Châu Hà cảm ơn rồi rít. Cô đi như chạy, người đàn bà nói theo :

- Con nhỏ cẩn thận đa, trong đó có đám anh chị ghê gớm lắm.

Châu Hà đựng Quyền lúc rẽ trái lần thứ hai. Cô nói nhanh :

- Tụi nó nhất định ở trong bầu rau muống, anh Hành vô tới đó rồi, lệ lên.

Châu Hà chưa từng đi vào những ngõ hẻm nghèo nàn, tăm tối đến vậy. Ruồi, rác rưởi, nước bẩn và cái mùi tanh không thể tả giữa những mái nhà nhỏ xú, xiêu vẹo. Đàn ông quần áo dầm mồ hôi ngồi đặc ở những quán rượu. Đàn bà, con nít lóc nhóc đầy ngõ hẻm. Một ngôi nhà khang trang nằm cách biệt chơ vơ trong tận cùng ngõ hẻm, tiếng nhạc phát ra đỉnh tai nhức óc. Căn nhà ấy ở sát bầu rau muống. Và bên ngoài căn nhà thẳng Cầu, đang bò chổng mông nép theo bóng tối bờ tường.

Châu Hà tái mặt, cô định kêu đã thấy thẳng Cầu đưa tay lên môi ra dấu im lặng. Nó tỏ vẻ thận trọng, bí mật, bò thêm vài thước rồi chạy đến kéo hai người nép vào bụi cỏ tranh to cao quá đầu người nằm sát bầu rau muống.

- Suyt ! Suyt ! Phải chờ ! - Ánh điện hắt vào soi bộ mặt tỏ ra quan trọng của thẳng Cầu.

- Chờ ai, thẳng Thiện đâu, mọi người đâu ? Châu Hà nóng nảy.

Thẳng Cầu vẫn vờ về mặt hết sức nghiêm trọng.

- Nó ở trong, suyt nói nhỏ thôi, tụi kia đang đánh bài.

Quyền đánh giá việc này hệ trọng, anh trở nên điềm tĩnh, chín chắn.

- Anh Hành đâu ? Có gì dặn không ?

Thẳng Cầu thì thầm :

- Ảnh dặn tụi em coi chừng, ảnh đi gọi cảnh sát, tụi con Hiền với bác Sáu đang canh hai ngã đón thẳng «mắc dịch».

- Thẳng «mắc dịch» ? – Cả hai ngơ ngác hỏi :

- Là «ba» nó à, anh Hành không cho tụi em «ra tay» vì nghe tụi kia nói đợi thẳng mắc dịch về chích xì ke cho thẳng thiện để trừng phạt.

Hàng lông mày Quyền nhíu lại gần nhau, dấu hiệu sự giận dữ được đè nén. Anh chờ Châu Hà quyết định. Cô gái lại hỏi :

- Tụi nó bán xì ke ở đây mà không ai biết sao ?

Thẳng Cầu lắc đầu trong bóng tối :

- Không phải ồ, đây là nhà của thẳng mắc dịch.

Phải chờ Hành, Châu Hà nghĩ thầm, miệng hỏi :

- Thiện có bị đánh không ?

- Không biết, nó ngồi một đồng, miệng ngậm tằm, có điều nó ồm nhách.

Châu Hà lắc đầu khi gặp ánh mắt Quyền qua ánh đèn hắt sáng nhìn mình. Có tiếng xe chạy lại, ánh đèn quét sáng, cả ba nép mình và hết hồn. Gã đàn ông xuống xe vào nhà trạc bốn mươi tuổi, có vẻ mặt điển trai đều đặn đã biến dạng vì trác táng. Châu Hà quên hết lời dặn của Hành, cô bước ra :

- Anh Quyền, liệu có đủ sức hạ tội nó không ?

Thằng Cầu ra dấu có năm ngón. Quyền tự tin :

- Nếu trở ngại, em giúp anh một đũa. O.K ?

Cả hai vào nhà khi thằng Cầu ù chạy. Năm gã đàn ông kẻ đứng người ngồi uống bia. Châu Hà nói lớn :

- Tại sao các người bắt cóc em tôi ?

Gã lớn tuổi quả là tay bản lĩnh, bị bắt ngờ gán tội vẫn tỉnh bơ nháy mắt thằng ngồi ngay cửa xuống nhà sau. Hắn biến mất. Gã kia lom lom nhìn hai người :

- Cô vừa nói bậy bạ gì đó ? Cô là ai ?

Châu Hà bước tới, tiếng lục lạc ở Châu Hà khiến bốn tên còn lại trở mắt nhìn xuống. Quyền nhanh như chớp tung mình tới cánh cửa sau. Tên lớn tuổi lạng mình chặn ngang, nhưng Quyền đã thấy cái gì xảy ra, anh vừa tung nắm đấm vừa quát :

- Châu Hà ! Thằng kia bỗng Thiện chạy ngả sau rồi, rượt theo.

Cô gái quay ngược lại, ra tới sân đã bị gã chặn lại. Cô đánh ngay vào mặt hắn, gã né tránh, cô chạy ra khỏi khu bầu đã thấy tên kia bỗng thằng Thiện chạy phía trước. Tiếng chân thỉnh thoảng đuổi nhau khiến xóm nhỏ náo loạn, họ ùa ra, vô tình cản được bước chân tên kia. Châu Hà la lớn :

- Bà con ơi, nó bắt cóc em tôi.

Cô đứng lại và bị tên chạy sau trờ tới túm chặt đầu tóc, gã la :

- Ăn trộm rồi bỏ chạy, dễ vậy sao ? trả chiếc nhẫn mau.

Thật là náo loạn. Châu Hà la hét, cả xóm nhỏ la lối. Cùng lúc Hành đến từ ngõ rẽ. Rất nhanh, anh thấy gã bỗng thằng Thiện sắp thoát ra khỏi đám đông, anh chạy nhanh, lướt qua Châu Hà miệng la :

- Đứng lại, đứng lại !

Quyền vừa chạy tới thấy Châu Hà bị hành hung, bàn tay như sắt của anh nhanh nhẹn bóp tay gã kia rồi mái tóc của cô. Gã không vừa, đập mạnh vào bụng Quyền, Châu Hà thoát được, Quyền đâm đá tung bùng. Thằng Cầu la :

- Cảnh sát tới rồi, chị Hà rượt theo anh Hành.

Cả hai vượt được qua đám đông đã nghe nhiều tiếng rú. Họ chạy tới nơi, thấy chiếc 67 đề lên gã kia và thằng Thiện. Hành một tay buông thõng đầm máu, tay kia đang cố đỡ chiếc xe lên. Trên mặt đất có con dao dính máu. Người ùa vào đông như kiến cỏ. Châu Hà ôm được thằng Thiện trong tay. Gỡ xong miếng băng keo dán miệng nó thì Hành khụy xuống. Máu từ tay anh khiến cô tối sầm mắt. Cô gào :

- Anh Hành !

Cô còn thấy được vẻ gượng cười trên gương mặt tái mét của Hành.

Nước mắt thằng Thiện nhỏ tong tong xuống cánh tay dày cộm thẳng đơ của Hành. Mũi dao tên côn đồ đâm vào trũng ngay cổ tay, cắt đứt một số gân và động mạch, khiến bàn tay Hành không cử động được nữa. Anh đang nằm ở nhà Tài, sau mười ngày nằm viện. Người đến thăm rất đông, chỉ vắng bóng Châu Hà.

Nước mắt thằng Thiện khiến Hành mở mắt, anh cười nhẹ :

- Em lại khóc rồi, con trai gì yếu quá !

- Em sợ quá ! – thằng Thiện gạt nước mắt bệu bạo.

- Vì cái gì ?

- Anh không cử động được.

Hành có vẻ suy tư rồi lắc đầu :

- Nhất định anh sẽ cử động được, ông bác sĩ nói, chỉ cần anh kiên trì tập luyện.

Hành sực nhớ :

- Ai đưa em đến ?

- Dạ anh Khánh Hoà, chị Hà có gởi quà cho anh.

Câu này thằng Thiện nói nhỏ xiu, nó sợ Hành buồn mà.

Gần hai tuần rồi, từ hôm ấy Châu Hà không hề đến thăm Hành.

Hành cũng không hỏi đến cô. Chẳng ai hiểu tại sao. Thằng Thiện vụt hỏi :

- Anh Hành nè, do anh hay chị Hà mà giận nhau ?

Hành ngồi lên chầm thuốc hút nhìn lơ đãng qua cửa sổ :

- Đâu có !

- Vậy sao chỉ không đến thăm anh ?

- Chắc chị Hà bận.

Thằng Thiện không chịu :

- Đâu bận gì, tối ngày chỉ ngồi trong phòng không à!

Hành lảng chuyện :

- Em ở nhà chị Hà có quen không ? Mọi người đối với em tốt không ?

Thằng Thiện rạng rỡ nét mặt :

- Dạ tốt lắm, má Hương nói hết hè cho em đi học.

- Em phải cố gắng để khỏi phụ lòng tốt của mọi người.

- Dạ!

Thằng Thiện muốn nói vì cả tấm lòng anh nhưng nó không nói được, chỉ mân mê bàn tay Hành. Có tiếng xe nổ giòn rồi tắt. Hành nói :

- Anh Quyền về !

Trong phút chốc Quyền đã vào phòng trên tay đủ loại báo lẻ, cả báo Hoa ngữ, Quyền cười thân mật nói :

- Cửa ba nuôi anh gọi một nửa, ông nói chiều ghé thăm anh.

Quyền ngồi xuống bên Hành, choàng vai vỗ về nói :

- Ông già tuyệt vời thiệt, giá tôi có ông ba như ông. À nè ! tôi chở anh lên nhà Châu Hà chơi, chiều nay có giờ luyện võ.

- Cô ấy tập binh thường chứ ?

- Bình thường chỉ có trái tim đập loạn thôi.

Hành nín thinh, Quyền quay sang thằng Thiện, chẳng rõ từ lúc nào Quyền thấy yêu thằng bé ghê gớm. Anh bóp chóp mũi nó cười toe :

- Thiên thần bé nhỏ, ra chợ đón bà về đi, nhớ nói bà mua bòn bon cho chị Châu Hà nhé!

Đã qua rồi tháng ngày đen tối, nhưng thằng Thiện chưa quên được nỗi sợ hãi khi phải đi đâu. Mắt nó đỏ đát khiến Quyền phì cười :

- Tụi nó ở tù sạch rồi, em sợ gì nữa chứ, nói hoài không bỏ tật.

Thằng thiện nhảy chân sáo đi ra, căn phòng rơi vào im vắng, hai người con trai lặng lẽ hút thuốc không ai nói ai câu nào. Rồi chính Hành mở đầu câu chuyện :

- Tôi không đi với anh được , xin lỗi nhé !

Quyền đi ra bung tàn thuốc qua cửa sổ, chầm điếu khác, anh tựa lưng vào cửa sổ nhìn Hành chầm rãi nói :

- Anh có thể nói tôi nghe tại sao không ? Như với người bạn thân tình ?

- Vậy tôi hiểu sao đây về thái độ hai người ?

Hành cười buồn :

- Có lẽ cô ấy giận tôi, vì hôm ấy đã bỏ mặc cô ấy chạy theo cứu Thiện.

Quyền bực bội :

- Cô ấy có ngu đâu mà không hiểu bọn kia làm vậy để cản chân mình, chúng mới đem thằng Thiện đi được. Thôi anh đừng quanh co nữa, anh nói thật đi, có phải muốn nhường cho tôi cơ hội đến với Châu Hà ?

Hành không trả lời. Quyền thẳng thắn đến tận nỗi với chính mình :

- Đúng ! Tôi không có lòng bác ái nhân hậu như anh, nhưng tôi đâu phải là thằng ngu để hiểu Châu Hà không yêu tôi. Tôi là thằng ruột để ngoài da, thẳng bộc trực, sông thực tiễn lý trí, chứ không bằng tình cảm con tim. Mẫu người tôi không thích hợp với Hà. Tại sao khi tôi hiểu ra điều ấy thì anh lại quay lưng như vậy? Anh đừng có quơ tay, định bào chữa à? Anh có biết hôm vô bệnh viện, cô ấy ở bên ngoài suốt đêm và khi nghe tay anh khó bình phục cô ấy khóc như thế nào không? Tại sao hai người yêu nhau đến vậy lại tránh né nhau?

Hành vẫn im lặng. Quyền bứt tóc đi lại bên anh và nói như van xin :

- Hành à ! Anh nói đi chứ! Anh sẽ là tội nhân nếu làm cho Hà đau khổ.

Hành sẫm soi bàn tay bằng kính của mình, lời anh thốt ra thật bất ngờ, xa xôi và buồn thảm :

- Có lẽ tôi sẽ bỏ dở chương trình học, về lại Quảng Châu, tôi cần tập luyện bàn tay này, cần làm quen dần với cô đơn và nỗi nhớ. Cả tôi và cô ấy đều trọng tình non nước hơn tình riêng.

Quyền sững sờ. Anh đã hiểu và dù anh có quyền dành lấy tình yêu của Châu Hà hay cao thượng nhường bước thì họ vẫn là hai kẻ hạnh phúc trong nỗi cô đơn thâm lặng chính mình.

Quyền chợt nghe đau xót, niềm đau này lớn hơn nỗi đau về mối tình tuyệt vọng của anh dành cho Châu Hà. Anh rên rỉ :

- Ôi ! Hai người thật là ...

- Hãy hứa với tôi, luôn đem lại cho cô ấy niềm vui, nụ cười.

- Hứa cái con khi !

Quyền tuôn ra khỏi phòng chạy ừ xuống nhà dưới. Anh không thấy cái trợn mắt của bà Thục và thằng Thiện vừa về.

Anh nổ máy phóng xe đi.

o o o

Tất cả có mặt ở phòng đợi phi trường, kể cả Hành. Hôm nay ông Tấn về nước. Hai anh em ôm hôn nhau thăm thiết. Ông Hưng vỗ vai anh mình :

- Anh yên chí đi, thanh minh sang năm cả nhà em về bến.

Ông Tấn gật đầu chẳng thốt nên lời. Chia tay bao giờ cũng nhiều lưu luyến nhưng thời gian đâu dừng lại đợi chờ.

Và rồi cánh cửa ngăn cách họ đã mở. Ông Tấn với bao vòng tay thân thương đối diện với Hành.

Nhìn bàn tay anh trắng đơ ông ái ngại :

- Hành, phải kiên trì chữa bệnh và tập luyện nghe cháu.

- Dạ !

- Cháu cần nhắn gì với Thiên Trường không ?

- Dạ không, cháu chỉ tiếc không kịp cùng về với bác. Chúc bác sức khỏe.

Những cánh tay vẫy chào. Khi Châu Hà quay lại Hành đã biến mất. Tiếng lục lạc reo vang rồi nhỏ dần. Châu Hà chạy tìm Hành. Anh đang hỏi xe trở về thì cô tới nơi, tiếng lục lạc rộn rã, tìm Hành rộn rã.

- Để Hà đưa anh về.

- Tôi có chuyện phải đi, bác gái tìm cô kia.

Lần đầu tiên Hành thấy cô nổi giận :

- Anh không cho phép tôi có cơ hội nào chuộc lỗi sao ?

- Lỗi ? - Hành nhú mày.

Môi cô gái run run :

- Phải ! Tay anh tàn phế là lỗi của tôi. Anh định bỏ học về nước vì tôi. Có thể mai này anh bỏ cả nghề nghiệp cũng vì tôi. Anh không cho tôi cơ hội, có phải vì oán hận tôi ?

Bà Hương đến gần. Bà thấy con gái đau đớn, thấy Hành lặng lẽ nhìn cô. Bà dừng lại, nỗi ái ngại về Hành khiến bà lưỡng lự không muốn gọi con. Một bàn tay đặt nhẹ lên vai bà, Khánh Hoà nói khẽ :

- Mình về trước đi mẹ.

Bà Hương đi với Khánh Hoà còn ngoái đầu nhìn lại. Châu Hà vẫn tiếp tục «gây sự» với Hành :

- Không hề oán giận, hừ ! Vậy tại sao anh tránh mặt tôi ?

Hành thở ra, anh muốn nói chính cô tránh mặt chứ không phải anh, nhưng rồi lại nói :

- Tìm được người bàn giao ở toà đại sứ, tôi sẽ về Quảng Châu, chẳng còn mấy thời gian, mình đừng gây gổ với nhau nữa nhé !

Gương mặt Châu Hà nhợt nhạt :

- Anh còn hai năm nữa mà, ở đây cũng có bác sĩ giỏi chữa bàn tay cho anh. Tại sao ? Anh... anh...

- Tôi nhớ quê nhà.

- Anh nói dối ! - Cô gái la lớn.

Hành bối rối lần khở sở. Chẳng ít người quay lại nhìn họ. Hành nói khẽ :

- Mình về thôi.

- Không , anh phải nói thật, có phải vì muốn trốn tránh tôi ?

Hành lặng lẽ nhìn cô gái. Đến nước này hả em? Anh đã làm em đau đớn dằn vặt thế này.

Ồi ! Còn đâu cô gái đeo lục lạc hồn nhiên ngày nào?

Từ đôi mắt trong veo long lanh đôi giọt lã xuống ngập ngừng và cô gái chợt khóc vỡ oà :

- Em ghét anh, em ghét anh.

Cô chạy đi, Hành chết lặng nhìn theo. Nước mắt Châu Hà khiến tim anh đau đớn, nhưng anh vẫn đứng, đứng mãi cho tới khi cô khuất dạng khỏi phi trường mới thiếu não gọi xe về.

Chương 14:

Đêm ấy Hành uống trà thật khuya với anh em Tài, để rồi thao thức không ngủ. Đêm ấy cô gái mất một mí tròn xoe mộng nước, lăn lộn trên giường thì thảo tiếng không, nhưng tim cô lại ngân vang tiếng có.

Hôm sau cô không đi làm với mẹ. Hôm sau nữa cô đi đến trường Tương Lai, lại đến ngã Năm trò chuyện cùng nhóm bè bạn ở đó, rồi lang thang khắp nơi. Buổi tối cô nói không ăn cơm, về phòng nằm ngủ vui. Bà Hương đích thân vào bếp nấu thức ăn đem lên tận phòng con gái. Bà lay nhẹ Châu Hà và hết hồn, Châu Hà nóng như lửa.

Châu Hà ngã bệnh, lần đầu tiên trong ba mươi hai năm chung sống, vợ chồng ông Hưng to tiếng với nhau ngay trước con gái :

- Em cầm bé Lục Lạc không được yêu thằng Hành phải không ?

Khánh Hoà vừa đắp khăn ướt cho em trong khi chờ bác sĩ tới, vừa ngoảnh nhìn cha. Té ra không hề vô tư, ông biết bé Lục Lạc yêu Hành. Lần này thật tệ hại, vì đúng là tình yêu, nên con bé mới ngã bệnh như thế này.

Bà Hương như lửa đốt trong lòng, nghe chồng kết tội mình phát giận run. Bà lớn tiếng :

- Nếu bây giờ nó chết, cũng lỗi ở tôi chứ gì ?

Ông Hưng sợ tiếng chết đến quên sự nể trọng vợ :

- Em lại trù ẻo con ? Có phải em nghĩ, thà để nó chết còn hơn để nó yêu thương thằng Hành ?

Bà Hương run bắn lên. Nghĩ là trong lòng anh ấy bao năm nay đều nghĩ rằng chính mình giết chết thằng Quảng.

Khánh Hoà thấy ba mẹ cãi nhau vội can :

- Ba mẹ ! Đừng cãi nhau nữa, thật ra nếu Châu Hà ưng Hành mẹ cũng chấp nhận mà, sao ba không hiểu mẹ vậy ?

Bà Hương rơi nước mắt quay người chạy đi. Ông Hưng sức tỉnh chạy theo :

- Hương ! Hương !

Khánh Hoà lắc đầu, kiểu này anh lại phải năn nỉ cả người này lẫn người kia. Bác sĩ tới, Khánh Hoà nói bệnh trạng của em. Ông khám xong cho thuốc. Thấy Khánh Hoà lo lắng ông cười :

- Cô ấy cảm thôi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi ngay.

Bác sĩ đi rồi, Châu Hà vẫn sốt li bì. Khánh Hoà suy nghĩ rồi quyết định gọi Hành bằng số điện thoại tòa đại sứ. Người cầm máy là Hành, khiến Hoà mừng rỡ :

- Hành hả ? Châu Hà sốt cao.

...

- Tôi nói anh có nghe không hả ?

Vẫn im lặng ... và rồi ...

- Tôi đến ngay .

Nửa giờ sau Hành đến, bàn tay trái trắng đơ, mắt sâu thẳm. Khánh Hoà ra hiệu Hành lên lầu, anh lắc đầu :

- Tôi muốn nói chuyện với anh.

Khánh Hoà nhíu mày. Hành ngồi xuống bậc thềm ngược nhìn Khánh Hoà, từ tốn nói :

- Tòa đại sứ chấp nhận cho tôi về Quảng Châu.

Khánh Hoà sững sốt :

- Tôi đăng ký chuyến bay rồi, sáng chủ nhật đi.

- Còn hai ngày nữa thôi.

Khánh Hoà bối rối, mừng lo lẫn lộn. Hành đặt tay mình lên tay Khánh Hoà chậm rãi nói tiếp :

- Anh đừng cho Châu Hà biết tin này.

- Nó sẽ phản ứng sao đây ? - Khánh Hoà lo âu buột miệng.

Hành lặng lẽ :

- Châu Hà không mềm yếu đâu. Ăn sau về vô tư hồn nhiên, trong trắng ấy là một Châu Hà kiên định, cứng rắn. Cô ấy từng đi qua nỗi đau tình yêu đầu đời đầy dưng cảm, có lý nào chịu khuất phục dễ dàng. Rồi nàng sẽ lãng quên.

Khánh Hoà ái ngại nhìn Hành. Rốt cuộc ai chối bỏ, trốn chạy cuộc tình này ? Tại sao trong tình yêu luôn có nhiều đau khổ. Có phải gia đình mình là trở lực chính, khiến cả hai cùng chối bỏ ?

Hành như hiểu điều Khánh Hoà suy nghĩ :

- Không ai có lỗi trong chuyện này, kể cả Châu Hà và tôi.

Hành nhìn ra những hoa lồng đèn đu đưa trong gió, giọng trầm lại ;

- Dù ở đây hay về Quảng Châu, thì hình bóng nàng vẫn mãi mãi trong trái tim tôi, giúp tôi có niềm tin, sức sống đi vào trường tranh đấu với đời.

Hành đứng lên nhìn sâu vào đôi mắt Khánh Hoà :

- Ta không còn dịp gặp nhau, coi như lời tâm sự thay lời chào chia tay.

Khánh Hoà lặng nhìn theo Hành đi lên phòng Châu Hà.

Cô gái nằm thiêm thiếp, mặt đỏ bừng, tóc rũ rượi tràn trên gối. Hành đứng bất động, mắt đăm đăm như muốn thu gọn hình hài yêu dấu ấy vào trái tim mình. Cô gái chợt trở mình miệng lâm nhảm :

- Không ! Không !

Chàng trai Trung Hoa chậm rãi quỳ xuống, bàn tay còn lại nhẹ nhàng cầm tay nàng áp vào ngực mình, đôi mắt sâu thẳm khép lại. Không gian ngưng đọng trong khoảnh khắc thiêng liêng ấy. Và chàng trai cúi xuống đặt lên vầng trán nóng bừng nụ hôn tình yêu chôn sâu thẳm tận cùng đáy lòng chàng. Có tiếng thì thầm tha thiết :

- Bé Lục Lạc, tình yêu của anh. Vĩnh biệt.

Đôi giọt tình sầu lóng lánh duy nhất trong đời người trai xứ lạ rơi trên gương mặt thiên thần còn mê say, đọng mãi nơi khoé mắt khép kín, như hình bóng anh in đậm trong trái tim trong trắng của nàng. Bàn tay ai chải lên tóc ai, lần đầu tiên cũng là lần sau cùng. Chải mãi, một vài sợi vẫn vương trên tay, anh nắm chặt lấy, từ từ đứng lên, nhìn lần cuối gương mặt yêu dấu ấy rồi cúi đầu bước đi. Anh đi qua người cha nhìn anh đầy thương xót qua người mẹ mắt lệ nhạt nhoà, vượt khỏi căn nhà với anh từ đây là kỷ niệm. Anh quyết về khung trời quê hương anh. Hành trang mang theo có đôi mắt một mí to tròn, với tiếng lục lạc reo rộn rã và sợi thương nhớ còn vẫn vương trên tay.

o o o

Bác Kinh một chiều cuối thu.

Thiên Trường đọc thư Khánh Hoà gửi:

.. Chúng em thành hôn trước Giáng sinh vài ngày, thiệp cưới em sẽ gửi sau. Mong anh và bác qua dự, luôn tiện vui cái Tết sum họp (Ba em khẩn thiết bảo em nhấn mạnh câu này)...

Anh có gặp Dương Hành không? Anh ấy khỏe chưa? Bàn tay có hy vọng bình phục lại không? Em tiếc không có địa chỉ Hành để gửi thư thăm. Gia đình em từ ngày ấy, chẳng ai nhắc đến tên Dương Hành nhưng ai cũng tự biết, anh ấy đã hy sinh nhiều và thật bất công cho một tình yêu như vậy lại không thành. Viết đến đây em thấy lòng nặng nề, cho Hành cho cả bé Lục Lạc. Anh biết không, ngày Hành về Quảng Châu, sợ Châu Hà đau lòng em không hờ môi, ai ngờ Quyền đến, anh ấy mắng con bé như tát nước, bắt nó đến sân bay gặp Hành. Con người suốt ngày đùa tếu, vui cười ấy trở nên chín chắn không ngờ. Còn bé Lục Lạc thì sao? Nó như chết rồi dù không lộ vẻ gì. Nó hỏi em câu độc nhất:

- Anh biết anh ấy đi phải không?

Em gật đầu, chẳng thể thốt nên lời trước đôi mắt tắt lịm sức sống của nó. Chúng em cùng ra sân bay nhưng muộn rồi. Châu Hà chết lặng ngay phi trường, nhìn lên khoảng trời xanh có cánh chim sắt nhỏ dần cuối chân mây, bằng ánh mắt nhạt nhòa. Nó đứng, đứng mãi, bất động như tượng đá vọng phu ngàn xưa. Lời tiễn đưa người ra đi nó không hề thốt, nhưng khối tình này Châu Hà ôm ấp mãi trong tim, em biết vậy.

Anh Thiên Trường! Bé Lục Lạc bây giờ không còn hồn nhiên vui sống. Nó đến giảng đường đại học đều đặn, đến trường Tương Lai hàng ngày. Nó học tốt, làm tốt mọi công việc xã hội, chỉ vắng bật

trên môi tiếng cười. Viết đến đây em sức nhớ lời tâm sự của Hành ngày nào. Hành nói hôn nhân có biên cương, còn tình yêu thì không và em tự hỏi lòng đúng hay sai, khi mình chưa nói Châu Hà nghe chuyện chiều hôm ấy...

Anh Thiên Trường hẹn gặp lại anh, còn bây giờ em đi đón Châu Hà em sẽ kể nó nghe về lời tâm sự của Hành, về nụ hôn thâm lén trang trọng Hành trao gởi, về những sợi vắn vương trên tay Hành, cũng là hành trang duy nhất Hành mang về quê hương.

o o o

Đám cưới Khánh Hòa như mọi đám cưới nhà khá giả. Rước dâu, đãi nhà hàng vài trăm khách. Cây đình trong buổi tiệc là Lý Thiên Trường. Cô gái được để mắt tới nhiều nhất là Châu Hà. Tiệc tan, cô dâu chú rể và gia đình đưa nhau về nhà. Đập vào mắt họ là gói giấy hoa để trên bàn, bà Ngang cho biết, có người đến gởi quà tặng.

Khánh Hòa ôm gói quà đưa cho Hiền. Cô mở ra. Mọi người ồ lên sững sốt. Quà là pho tượng cổ bằng đồng chạm khắc tinh vi, hình đôi trai gái hòa âm sáo, đàn với y phục cổ đời Tống. Pho tượng có giá trị liên thành nhưng người tặng không lưu lại tên tuổi. Mọi người đều ngạc nhiên thắc mắc. Châu Hà thờ ơ nói:

- Bạn đồng nghiệp của ba giàu nứt tường đổ vách, có việc nhờ cậy thì tiếc gì chừng ấy chứ.

Cô bỏ đi lên lầu, thằng Thiện dụi mắt chạy theo. Khánh Hòa nhìn Thiên Trường lắc đầu. Hiền thấy nổi buồn trên mặt mọi người, cô dịu dàng khuyên:

- Thời gian sẽ giúp Châu Hà quên được, ba mẹ đừng buồn.

Bà Hương cười gượng. Sức nhớ hôm nay ngày cưới dâu, bà vội cười ôm hôn Hiền nói lời chúc phúc. Lần lượt mọi người chúc tụng rồi đưa cô dâu chú rể về tân phòng.

Bà Hương đến phòng Châu Hà, cánh cửa bật mở, thằng Thiện rón rén đi ra, nó đưa tay lên môi suýt khế, ra dâu Châu Hà đã ngủ rồi thì thảo:

- Chỉ ngủ rồi mẹ ạ!

Thật ra cô vờ ngủ. Cánh cửa khép lại nhẹ nhàng. Châu Hà mở mắt trao tráo nhìn ra trời đêm. Bao nhiêu tháng ngày cô không khóc. Hôm đưa tiễn Hành đi muôn màng cô cũng không khóc. Cô gái tuổi đôi mươi biết cách nuốt nước mắt vào lòng, biết cách sống trong thương nhớ. Nhưng rồi một chiều trên sân thượng, sau khi học võ, Quyền ra về, cô ngồi lặng ngắm mây bay. Khánh Hòa đến cầm tay em gái kể tất cả. Lúc ấy chỉ hỏi một câu:

- Anh kể em nghe để làm gì.

Khánh Hòa vuốt tóc em dịu dàng nói:

- Anh chợt nhớ em mới hai mươi, tuổi hai mươi tại sao không mơ ước chứ? Hành có thể quay lại Việt Nam học nốt mấy năm còn lại. Chúng em có quyền yêu nhau và nghĩ về tương lai, dù một năm, hai năm, hay mười năm nữa, em và Hành vẫn còn trẻ mà.

Khánh Hòa biết mơ ước thay em gái, còn cô gái đeo lục lạc, lần duy nhất để cho anh thấy nước mắt mình rơi.

Bao đêm rồi nhỉ? Trong mơ Châu Hà thấy Hành về ôm tay cô áp vào ngực, thâm lén hôn cô nụ hôn thánh thiện và ra đi mang theo những sợi tóc cô rơi.

Bao đêm rồi nhỉ? Cô cầm bút lên không viết nổi hàng chữ gọi người yêu lại? Tại sao? Anh Hai nói đúng cơ mà. Ta mới hai mươi ta có quyền mơ ước chứ. Hai nước đã giao lưu văn hóa, đã ký hiệp định sơ bộ về ranh giới, rồi đây sẽ đến kinh tế thương mại. Trên hai quê hương, ta luôn có nhau, vẫn giữ lòng tự hào về cội nguồn.

Châu Hà vùng dậy, tiếng lục lạc reo nhỏ xíu nhưng nổi nhớ thương ngày càng lớn dần. Không thể im lặng nữa, anh Thiên Trường biết anh ấy giờ ra sao. Cô gái mở cửa và sững sốt thấy Thiên Trường đứng đó tự bao giờ với điều thuốc trên tay.

- Bé Út muốn nói chuyện với anh chẳng?

- Khuya rồi. - Cô gái cúi đầu nói khẽ.

- Không sao, anh đợi giây phút này ba hôm rồi.

Phải! Ba ngày rồi, từ hôm cha con Thiên Trường qua dự lễ cưới, ngoài lời chào hỏi và cái hôn mừng rỡ tặng người anh chú bác, Châu Hà không một câu nhắc đến Dương Hành.

Cô gái rùng mình, sắp đến Noel trời trở lạnh. Thiên Trường cởi áo khoác choàng cho em, nắm tay cô đưa vào phòng. Cả hai ngồi xuống cạnh bàn học. Thiên Trường châm điếu thuốc khác chờ đợi.

- Tay anh ấy cử động được chưa?

- Anh không biết.

- Hai người không viết thư thăm nhau chứ?

- Tụi anh không có thời gian nhưng thường gặp nhau qua điện thoại.

- Anh ấy.. có.. nhắc... đến em không?

- Nó hỏi anh y như em vậy?

- Anh ấy...

Thiên Trường khẽ lắc đầu.

- Anh muốn dạy em điều gì? - Cô gái ngẩng lên chờ đợi.

- Nếu là tình yêu, thì chỉ một ngày bên nhau cũng đủ hạnh phúc một đời, hướng chi em và Hành còn trẻ để ước mơ.

Đôi mắt một mí tròn xoe loáng ướt tiếng lục lạc reo nho nhỏ chỉ để những người yêu nhau nghe.

o o o

Đêm Giáng sinh mưa bay trời giá lạnh, có cô gái nhỏ quần jean áo thun đỏ, tóc cột cao bằng sợi ruy băng, một mình đi giữa dòng người đông đảo ngược xuôi. Cô bé xinh đẹp, lẻ loi, mỗi bước đi tiếng lục lạc reo ngân nhỏ xíu. Cô đi về đâu trên những con đường?

Cô gái đi mãi và rồi dừng lại trước khu dinh thự cổng kín cao tường có hai người cảnh sát gác.

- Thưa anh, tôi muốn gặp ông bí thư đại sứ quán.

- Yêu cầu cô xuất trình giấy tờ.

Người ta đưa cô vừa đến hành lang biệt thự thì người đàn ông đầu bạc, dáng khắc khổ bước ra. Họ có vài giây nhìn nhau và người ấy từ tốn nói bằng tiếng Quảng đông trầm ấm:

- Cháu vào đây!

Cô gái ngồi xuống chiếc ghế mây trong căn phòng không trang trí gì ngoài cây tùng kiểng bé nhỏ trên chiếc bàn để khay trà.

- Thưa bác, cháu tên Châu Hà, ở nhà thường gọi cháu là Lục Lạc.

Trên gương mặt khắc khổ thoáng nét cười:

- Cháu đến thăm bác hay có việc gì?

- Cháu...

Cô gái không nói được, nét lạnh lợi hoạt bát biến mất, trước ông bí thư, cô gái thật bé nhỏ đáng thương qua cái rùng mình. Những hạt mưa bay li ti đậu lên tóc, đôi giày Adidas bết bùn, không áo lạnh, khăn quàng trong tiết giáng sinh giá lạnh. Con bé mang nỗi nhớ thương to lớn trong lòng.

Cô gái đứng lên nói trong nghẹn ngào:

- Cháu làm mất thời gian của bác, hãy tha lỗi cho cháu.

Người đàn ông đi lại gần:

- Cháu cần bác giúp gì cháu cứ nói.

Cô gái ôm mặt lắc đầu lia lịa:

- Chẳng ai giúp được cháu cả, cháu muốn anh ấy ra đi, anh ấy đi ngay, giờ cháu cần anh ấy trở về, thì chẳng làm sao gọi anh ấy trở về.

Nỗi đau tràn ứ trong lòng bỗng vỡ òa không gì đè nén nổi. Cô gái gục xuống, nền đá hoa giá lạnh, ôm đầu gào nức nở:

- Cháu yêu đất nước này, nhưng cũng yêu anh ấy. Cháu bắt anh ấy hy sinh, còn cháu chưa một lần vì

anh ấy hy sinh. Bây giờ cháu có hy vọng, biết ước mơ nhưng anh ấy đã ra đi không trở lại. Thì ra cháu yêu đâu bằng anh ấy yêu. Dương Hành tàn phé bàn tay là lỗi của cháu, bác biết không?

Nước mắt cô cứ tràn như suối, cô khóc mãi, đầu gục xuống, không nghe tiếng bước chân nhẹ chuyển trong phòng. Bóng ai ngã xuống bên cô, bàn tay ấm nóng đặt lên bờ vai nhỏ. Cô gái ngược lên, lưng linh qua làn nước mắt hình bóng thân yêu đang quỳ nhìn cô lặng lẽ. Cô gái vùng lên, đôi tay kia ghì nhẹ kéo cô lại gần, lời ngọt ngào như ru:

- Em đừng khóc nữa.

Châu Hà dụi mắt. Cô đang tỉnh hay mơ ? Dương Hành! Đúng là Hành, vẫn gương mặt triết nhân, dáng cao gầy, vẫn ánh mắt sâu thẳm lặng lẽ. Anh hiện diện bên cô như trong giấc mơ đêm rồi. Cô lấp bắp:

- Anh... anh!

Vòng tay ai siết chặt cô vào lòng, thì thầm tiếng nói thân thương:

- Anh đây! Khi em biết ước mơ, anh vội vàng trở lại, bởi thế gian đâu có được hai Lý Châu Hà. Nín đi em, đừng khóc nữa.

Nhưng cô gái càng khóc to hơn bao giờ hết, khiến chàng trai bối rối khôn cùng. Họ ngồi xuống bên đá hoa, anh lau nước mắt cho cô, bàn tay vụng về, lau mãi mà nước mắt cứ tuôn chảy. Cuối cùng bờ môi chàng trai viển vờ lên đôi má, uống cạn đi hàng lệ nhớ thương người yêu trao tặng mình.

Khi đôi dòng nước mắt cạn khô, khi tiếng lục lạc reo rộn rã, hai kẻ đang yêu nhau đã nằm trọn trong vòng tay, say đắm trao nhau nụ hôn đầu.

○ ○ ○

Đêm Giáng sinh Sài Gòn rục rờ. Mưa bay vẫn bay, trời buốt giá. Có đôi người trẻ tuổi bên nhau không quan tâm đến cái lạnh ngày Chúa ra đời. Họ đi, đi mãi, tựa vào nhau, kể nhau nghe bao điều từng ấp ủ trong lòng.

- Hôm ấy từ Bắc Kinh, Thiên Trường bay đến Quảng Châu đưa anh xem lá thư Khánh Hòa gởi, anh không ngủ được suốt mấy đêm.

- Anh Trường không nói với em lời nào về anh, dẫu em cả chuyện tay anh đã lành.

- Khánh Hòa gởi thiệp mời đám cưới, cùng lúc anh quyết định qua Việt Nam, anh đi chung chuyến bay với Thiên Trường.

- Anh Trường và anh Hòa nói rằng chúng ta còn trẻ để ước mơ nhưng lại dẫu chuyện anh sang đây.

- Anh theo em khắp nơi, từ thương xá đến chợ hoa, em lúc nào cũng đẹp trong mắt anh, nhưng đẹp nhất vào ngày cưới Khánh Hòa. Chiếc áo dài màu hoa trinh nữ ấy có phải dành cho anh?

- Thì ra quà đám cưới ấy là của anh?

- Đêm qua em đứng ngoài gió lạnh đến nửa đêm khiến anh lo lắng vô cùng. May quá mẹ em ra đến, nếu không anh tông cửa vào rồi.

Cô gái đứng khựng giữa lòng đường bất kể người, xe xuôi ngược, mắt xoe tròn ngược nhìn người yêu.

- Có phải suốt mấy đêm...

Hành áp tay người yêu lên môi gập đầu. Châu Hà ứa nước mắt:

- Anh điên quá, tại sao không vào?

- Khánh Hòa và Thiên Trường đều khuyên anh chờ đợi.

Cô gái dụi mắt vào ngực người yêu thì thảo:

- Bé Lục Lạc hư quá phải không anh?

Chàng trai mắt lấp lánh tia cười lắc đầu, anh diu cô bé của anh đi theo dòng người, thì thảo bên tai cô lời tự tình:

- Vì em hư nên anh yêu em nhiều, cái hư ấy không phải ai cũng học được. Bé Lục Lạc, chúng ta có quyền mơ ước phải không em?

Mắt cô gái lại nhật nhòa. Phải! Lòng tự hào về cội nguồn anh, cô đều có và tuổi đôi mươi ai cấm họ mơ ước một tương lai tươi hồng.

Chương 15:

Chàng trai Trung Hoa trở lại viện đại học. Cô gái đeo lục lạc mang cặp và tiếng lục lạc reo lên ở giảng đường.

Mỗi sáng, mỗi chiều, những "bạn bè" họ ở ngã năm, tươi cười vẫy tay chào đôi trai gái đưa nhau đi học, đón nhau về.

Bọn nhóc trường Tương Lai không còn chia phe gả chồng cho chị Châu Hà. Bây giờ chúng đang kiếm vợ cho sư phụ Quyền, với tiêu chuẩn rất cao.

Thằng Thiện học nhiều hơn ăn, một năm hai lớp mà lị. Nó quyết định mai này làm giáo viên trường Tương Lai.

Hôm nay chủ nhật, sáng sớm tinh mơ, tiếng lục lạc reo vui trên đường.

Chủ nhật này đẹp trời, chiếc xe bánh mì và bà chủ dừng lại. Những nhóc tí bụng bánh tiêu, bánh bò ngoảnh lại.

Những cánh cửa sắt đang mở cũng dừng tay. Tất cả đều nhìn về cô gái, đang tung tăng trên con đường. Hôm nay bên cô có thêm một chàng trai. Ông chủ tiệm sửa xe nói với bà bán bánh mì:

- Thằng Hành chạy với nó.

- Ủ! Chủ nhật mà.

Cô bé đội mâm bánh tiêu thông báo:

- Ăn tết xong nhà chị Hà đi qua Tàu.

Thằng Cầu đang cột vào lưng túi tiền, ngoảnh lên:

- Đi tào mộ ông bà chỉ rồi về mà.

Cô gái chạy đến nơi, bên cô là chàng trai Trung Hoa. Cô dừng lại, chân vẫn nhịp đều, miệng nói như hát:

- Chào! Bán đất nghe.

Tất cả chào lại vui vẻ, chân cô gái vẫn đều đặn nhịp trên lòng đường.

- Bác Sáu đâu?

- Ông đi ra bến xe Miền Đông.

Cô gái nhoẻn miệng cười:

- Chào! Hẹn gặp lại.

Cô đưa tay chào như vận động viên chào khán giả giữa vận động trường, rồi tặng tất cả nụ cười tươi thắm, chân lại đều bước chạy.

Thằng Cầu réo to:

- Anh Hành ơi! Chiều về mua bánh tiêu nghe.

Hành sóng bước bên Châu Hà ngoảnh lại cười:

- Với điều kiện, em không "chía" mất tiền anh.

Đám "bạn trẻ" Châu Hà cười ồ.

Tiếng lục lạc bây giờ nhỏ lắm, bởi cái lục lạc Hành tặng. Người ta không còn nghe tiếng lục lạc reo, mỗi Hành nghe rất rõ, dù cô chạy xa bao nhiêu.

Dáng cô gái quần soọc màu đỏ thắm với áo thun trắng, tóc túm cao bên chàng trai, nhỏ dần rồi mất hút ở ngã năm.

Chiếc xe bánh mì lại tiếp tục lăn. Những mâm bánh tiêu, bánh bò kèm theo lời rao hơi trẻ. Tiếng cửa sắt kéo nghe uể oải. Ông chủ tiệm sửa xe kéo thùng đồ nghề miệng cắn nhả thẳng con ngủ tới giờ chưa dậy.

Một ngày mới bắt đầu trên con đường Quang Trung.

Một ngày nữa đến với tình yêu của Hành và Châu Hà.

Đôi người yêu nhau ấy tin một ngày không xa ước mơ sẽ đạt thành.

Bạn đọc thân mến! Thật ra đâu chỉ những người yêu nhau từ hai đất nước mới biết ước mơ....